

20X14, V

DA BI BILI VSI ENO...!

KATOLISKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

JANUAR - FEBRUAR - ŠT. 1-2, 1961, XXXV.

Tu: Usmiljenka domačinka sredi otročičev na misijonu v Vietnamu.

Spodaj: Škof Kilasava, prvi škof v Moski na pobočju Kilimandžara. Posvetil ga je skupaj z drugimi 13 škofi v baziliki sv. Petra papež Janez XXIII.

Njegova škofija šteje 130.000 katoličanov in 80 duhovnikov.

V novi letnik

D 42321

KATOLIŠKI MISIJONI so lep list

Ko je naš urednik na lanskem potovanju po Evropi obiskal tudi rojake v Franciji, Nemčiji, na Koroškem, Primorskem in v Rimu, so mu povsod izražali zadovoljstvo nad "Katoliškimi misijoni". Tudi iz drugih dežela, kjer žive rojaki, v obeh Amerikah in v Avstraliji, predjema naš list lepa priznanja. Posebno so ga še veseli slovenski misijonarji in misijonarke, raztreseni po deželah Azije in Afrike. In v domovini so nad listom, ki v nekaj primerih kroži po celi Jugoslaviji, naravnost navdušeni.

Škoda, da KATOLIŠKI MISIJONI ne morejo biti še lepši!

Seveda pa je kljub vsem tem priznanjem vsakemu očito, da bi mogli biti KATOLIŠKI MISIJONI veliko boljši. Kakor je danes napredovala misijonska znanost in misijonska poročevalska služba, kakor se danes vzpenjata uredniška in tiskarska tehnika, bi mogli biti "Katoliški misijoni" nekaj čisto drugega kot so. Toda pisati, opremljati, urejevati in tiskati take idealne "Katoliške misijone", bi bilo mogoče le, ako bi imel list kakih 8.000 plačujočih naročnikov. Tako bi se mogel urednik posvetiti izključno listu, mogel bi poskrbeti za pestrejši krog sodelavcev, bilo bi mogoče več žrtvovati za opremo in bi bil mogoč tudi razkošnejši tisk. Toda misliti v zamejstvu na toliko število naročnikov, je utopija, zlasti imajoč pred očmi, da "Katoliški misijoni", kakor so tudi koristni in potrebni, vendar še daleč niso tako nujni, da bi jih morali imeti naročene vsi verni rojaki. Zato se moramo zadovoljiti, vsi, izdajatelji, sodelavci in brašci, s približno takimi "Katoliškimi misijoni" kakor so zadnja leta. In še veseli bomo, ako bomo mogli vztrajati pri izdajanju vsaj takih "Katoliških misijonov", kajti v Argentini, kjer list izhaja, se tiskanje in razpošiljanje iz leta v leto draži, dasi je še vedno znatno ceneje kot n. pr. na Koroškem in Primorskem, ali v Združenih državah in Kanadi.

KATOLIŠKI MISIJONI prosijo...

Da z združenimi močmi ohranimo "Katoliške misijone" v novem letniku vsaj take kot so bili doslej, je potrebno sodelovanje vseh, in za to sodelovanje zdaj ob začetku novega leta lepo prosimo, in sicer:

Vse sodelavce, ki pišejo članke, zlasti slovenske misijonarje in misijonarke, ki pošiljajo svoja poročila: Z iznajdljivo misijonsko ljubeznijo najдите čas in moči, da prispevate svoje dragocene sestavke oziroma poročila;

RD 606/1968

vse poverjenike, da skušajo pobrati zaostalo naročnino, izločiti vse nepoboljšljive neplačujoče naročnike in namesto njih pridobiti nove, plačujoče;

vse naročnike, da plačujejo naročnino vsaj tako redno kakor redno sprejemajo list (saj to je zahteva pravičnosti) in pa da skušajo plačati namesto navadne, nanovo vpeljana podporno ali celo dosmrtno naročnino.

Pomembnost KATOLIŠKIH MISIJONOV

Če smo zgoraj priznali, da "Katoliški misijoni" niso najbolj nujni list med nami, a da so potrebni in koristni, naj to v naslednjem še povdarimo:

"Katoliški misijoni" so *glasilo vesojne misijonske akcije Cerkve*, ki nas po njih obvešča o svojih naporih za osvojitve sveta Kristusu in nam izraža svoje želje in prošnje po našem sodelovanju pri tem najvažnejšem njenem poslanstvu.

"Katoliški misijoni" bistveno *sodelujejo pri oblikovanju tako povdarjana katoliške, vesoljnostne usmerjenosti* verskega življenja slovenskega človeka.

"Katoliški misijoni" so "*slovensko okno v svet*": seznanjajo z vsemi važnimi dogodki življenja večine človeštva, se pravi, vseh misijonskih narodov, pa tudi onih, ki so ločeni od Cerkve ali v krivi krščanski veri.

"Katoliški misijoni" so *glasilo slovenskih misijonarjev* in misijonark, ki so naši zastopniki na Kristusovi osvajalni misijonski fronti. Po "Katoliških misijonih" nam poročajo o svojih prizadevanjih, uspehih in neuspehih, o svojih potrebah in svoji hvaležnosti.

"Katoliški misijoni" so kot *glasilo Slovenske misijonske zveze pobudnik in organizator slovenskega misijonskega zaledja v zamejstvu*, so vez med misijonskimi sodelavci po svetu in rodovitna zveza tega misijonskega zaledja z misijonskim poljem, zlasti s slovenskimi misijonarji, katerim pomagajo organizirati duhovno in gmotno pomoč.

"Katoliški misijoni" so *pobudnik novih misijonskih poklicev*, pod geslom: "Slavni rod slovenskih misijonarjev ne sme izumreti"; zato zlasti pospešujejo pomoč Baragovemu misijonišču v Slovenski vasi v Lanusu, katerega glavni cilj je vzgoja novih slovenskih misijonskih poklicev.

"Katoliški misijoni" *sodelujejo pri Baragovi zadevi*, katere pobudnik in glasnik so zlasti tedaj, kadar ta sveta zadeva od drugih strani ne dobiva potrebne pobude.

"Katoliški misijoni" *vplivajo celo na misijonsko zavest vernega človeka v domovini*, kateremu je dejstvo slovenske misijonske akcije in "Katoliških misijonov" v zamejstvu velika pobuda za vsaj molitveno in žrtveno misijonsko sodelovanje. Upati je, da bodo "Katoliški misijoni" v bližnji bodočnosti v domovini še veliko bolj brani kot doslej.

Največje priznanje: Zvestoba in sodelovanje!

Da, "Katoliške misijone" je treba vzdrževati! Poleg vsebinskih sodelavcev imajo pri tem največ zasluge naročniki. Če so prvi nujno potrebni, ker dajejo listu gradivo, so drugi nič manj potrebni, ker omogočijo, da se gradivo objavi. Skupne žrtve sodelavcev in naročnikov rode list. Vsa čast in zahvala enim kot drugim za to! Obenem pa prošnja k vztrajnosti!

Vsebinski sodelavci! Vztrajajte kljub vedno večji zaposlenosti na drugih področjih vašega delokroga! Rezervirajte vedno nekaj uric mesečno tudi za "Katoliške misijone"! Slovenski misijonarji in misijonarke zlasti ne pozabite, kaj so Vam v večji ali manjši meri "Katoliški misijoni": Vaše domače poklicno branje, medsebojna zveza in vzpodbuda, vez med Vami in rojaki, vir vsaj skromne pomoči, ne le gmotne, še bolj duhovne, zagotovilo, da Vaš rod ne bo izumrl, molitvena pomoč vaši duši še po smrti...! Pišite torej v ta svoj list!

Naročniki! Nekaterim, se pravi, vsem izven Severne Amerike, se v letniku 1961 list nekoliko podraži, ker ni mogoče drugače. Ne odpovajte lista radi tega, ne spravijajte v nevarnost njegovega obstoja! K dosedanji žrtvi dodajte še nekaj malega, pa boste zmogli povišano naročnino! In tisti, ki zmorete kaj več, prispevajte podporno ali dosmrtno naročnino! S to pomočjo boste pomagali kriti izgubo, ki jo ima list radi, žal, preštevilnih nestalnih, neresnih naročnikov, ki naročnine ne plačajo ali z njo tako dolgo odlašajo, da radi razvrednotenja valute skoraj nima več vrednosti. Pomagajte s svojo podporo lečiti to rak-rano, ki jo listu prizadevajo neplačujoči naročniki!

Bog ne ostane ničesar dolžan!

Katoliško življenje in žrtvovanje je največ vredno, če se živi in žrtvuje brez ozira na plačilo, iz čiste ljubezni do Boga. Tudi sodelovanje s "Katoliškimi misijoni" je največje vrednosti, če izhaja iz tega najvišjega, zgolj nesebičnega ljubezenskega namena.

A Gospod Jezus je poznal našo revščino in je celo sam dajal neprestane pobude za oblubo plačila, večnega plačila. Tistemu, ki potrebnemu iz ljubezni do Njega ponudi kozarec vode, obljublja stoterno plačilo že na zemlji in večno, neizmerno, v nebesih. Biti sodelavec, biti naročnik, zlasti podporni naročnik "Katoliških misijonov" se pravi, ponuditi stotinam misijonarjev, tisočim najpotrebnejših, poganov, ne morda samo kozarec vode, ampak studenec zveličavnih milosti! Saj so "Katoliški misijoni" kakor slovenska roka skrivnostnega Kristusovega telesa, ki proži svojo pomoč delavcem Gospodovim na misijonskem polju in njim zaupanim poganom, katehumenom, vernikom...

S podporo "Katoliškim misijonom" si zbiramo zaklade v nebesih, kjer jih ne razjedata rja in mol in ne ogrožajo tatovi, ampak kjer rode stoterne obresti za našo večno srečo.

SVET KRISTUSU!

L.L. C.M.

Z A Č E L J E !

Mladi Andrej je zdaj pa zdaj ostavil svoje mreže. V duši mu je kipelo hrepenenje po Odrešeniku. Šel je poslušat Janeza, ki je oznanjal, da je Oni blizu. V tišini ob Jordanu je bil notranji klic še močnejši. "Žeja me po živem Bogu!" Gotovo je enaka želja tudi v drugih, v vsej množici...

Tisti dan, ko se je vračal skupaj z Janezom od Jordana, je opazil prelepo postavbo tridesetletnega moža. Ne zdrži več. Še korak naprej: "Učenik, kje stanuješ?" Ljubeznivo mu odgovori: "Pridita in poglejta!" Tako preprosto se je pričelo. Andrej je potem za seboj potegnil še brata Simona. Od takrat se je število njih množilo v čudovite, vrtoglave številke, ki so znane samo Večnemu Knjigovodju.

Ta preprosti ribič nam je dal ključ večno veljavne misijonske metode: z a č e t i , p r i d o b i t i . En sam malo opravi, čeprav se veliko žene. Ko pa še koga za svojo stvar pridobi, sta že dva, delo se podvoji, pa tudi uspeh. Česar eden ne zmore, to uspe drugemu. Medsebojno se dopolnjujeta. Če pa zdaj oba še vsak po enega pridobita, so že štirje. In če tako stopamo po računski lestvici, bodo štirje pridobili spet druge štiri in tako naprej.

Bil je vedno **pripravljen** in vedno **na mestu**. Tistega dne, ko je v pušči zmanjkalo kruha, je Jezus vprašal: "Kje bomo dobili kruha?" Šel je, pogledal okrog in čez čas povedel h Gospodu fantiča, ki je imel nekaj kruha in ribe. Četudi ves zaverovan v Gospoda in Njegovo besedo, je z nogami stal trdno na zemlji. Poskrbel je za življenje potrebno za tiste, ki so šli za Gospodom. Apostol se mora sam ali pa po sodelavcih pobrigati za dvig bodočih kristjanov v moralnem, kulturnem in družbenem pogledu.

Pred veliko nočjo, ko so tujci prišli in ponavljali: "Jezusa bi radi vide-li", so se spet obrnili na apostola Andreja. Bil je tako preprost, tako ljubeznen, tako uslužen. Vsega so ga lahko prosili. Vse je storil z veseljem. S takšnimi krepostmi je pritegnil in pripeljal duše k Odrešeniku.

Bil je neomajni **optimist**. Prav tja do križa, kjer je visel tri dni. Ni tožil, marveč oznanjal je ljubezen do Boga, ki vse dopusti samo nam v dobro. Ljubil je Križanega in trpljenje prav do blaznosti. Saj je vedel, da se duše morajo drago odplačati. Pa, kaj zato! Važno je samo eno: da število tistih, ki verujejo v Kristusa, raste, raste...

Najbolj občudovanja vredno v tem misijonarju je, da je svoje vrstnike in po njih vse vernike prav do naših dni potegnil za Kristusom, sam pa ostal tako skrit in ponižen. Imel se je samo za majhno orodje Previdnosti. Vesel je bil, da se ga je Bog hotel poslužiti. Kaj zato, če so drugi imeli častnejše mesto, kot Simon Peter. Njegov mladostni prijatelj Janez je bil Jezusu najljubši. Bogu je bila ljuba ta krepost in sveto bogoslužje leto za letom ponav-lja: "Andrej je bil ljub Gospodu!"

Sveti Andrej! Vzor večno mladih src, zavetnik ognjevitih misijonskih življenj — hvala ti, da si pričel in zarisal pot. Daj pa tudi meni, da vztrajam za vsak dan v nov in upanja polni začetek — **saj danes je misijonska pomlad...** (Pij XII.)

MARIJA

IZSELJENSKO POSLANSTVO

ZA DUHOVNIŠKE POKLICE V SLOVENSKEM IZSELJENSTVU

Kadar razmišljamo o naših izseljenskih vprašanjih, ne smemo našega izseljenstva vzporejati z izseljenstvom raznih drugih narodov, ne da bi imeli pred očmi važne razlike. Italijanom ali Špancem ali Japoncem, na primer, pomeni izseljenstvo nujno pot enega dela naroda "s trebuchom za kruhom", ker pač v domovini za vse ni ne dela ne jela. In če zapusti domovino in gre v izseljenstvo vsakih deset let recimo en milijon ali več Italijanov, Špancev ali Japoncev, se to tem številnim narodom takorekoč nič ne pozna, nasprotno, narod doma se na ta način še okrepí, ker, preje preveč utesnjen, zdaj nekako o'ajšan laže zadíha in zaživi.

Slovensko izseljenstvo mora ostati živi del narodne skupnosti.

Čisto drugače je z izseljenstvom slovenskega naroda. V urejenih gospodarskih razmerah Slovincu ni treba zapuščati domovine in se izseljevati v druge dežele, kvečjemu v časih kakšne gospodarske krize. Naša dežela ni prenaseljena, za vse je na njej dovolj dela in kruha. Zadnje čase se naseljujejo v naši domovini celo južni bratje, češ da domačih moči za marsikatero delo celo manjka, zlasti radi hitre industrializacije dežele.

Slovinci bi morali izseljevanje omejevati na najmanj, kajti že itak nas je malo, malo na naši mali, od vseh strani narodno ogroženi zemlji. Kdor pa se radi katerih koli okoliščin že izseli, naj ima vedno pred očmi možnost, da se vrne v domovino, kakor hitro se zanj razmere toliko spremenijo. Kar pa izseljencev ostane v svetu, se moramo vse bolj trdno počutiti in ohranjati Slovence, a ne le mi, ampak tudi tisti, ki med nami iz naših vrst zrastejo; z ohranjanjem naše narodne bitnosti v domovini pomnožujemo celotnemu narodu življenjsko moč in trdnost in odpornost in smo tako živ, koristen del narodne skupnosti. Program slovenskega izseljenstva mora biti: Kljub potrebnim prilagoditvi deželi, v kateri trenutno živimo, moramo vztrajati kot del slovenske skupnosti in sodelovati pri izpolnjevanju poslanstva celotnega slovenskega naroda.

Poslanstvo slovenskega izseljenstva

V čem je to poslanstvo slovenskega naroda, ki naj ga tudi izseljenci izpolnjujemo? Na narodnem polju obstoji v narodni rasti in moči, na kulturnem polju v gojitvi naših kulturnih svojín in v posredovanju le-teh drugim, na verskem polju pa v ohranjanju in poglobljanju katoliške vere med nami in v katoliškem udejstvovanju.

Da, slovenski izseljenci imamo med drugim tudi poslanstvo katoliškega udejstvovanja in sicer v več smereh. Tu naj se dotaknemo le ene, pač najvišje naše izseljenske katoliške dejavnosti, ki je: **sveto duhovništvo.**

Slovenski narod je vedno smatral za eno najlepših svojih nalog, dajati Cerkvi dobrih duhovnikov. In dajal jih je ne le za domače dušnopastirske potrebe, ampak celo za domače kulturno, gospodarsko in politično delovanje,

kadar je bila to zahteva ljubezni do naroda, zlasti v časih stiske in preganjanja. Dajal pa je slovenski narod duhovnike tudi za širše poslanstvo Cerkve: odhajali so v diasporo, odhajali v misijone; škof dr. Gnidovec in njegovi sodelavci; škof Baraga, provikar Knoblehar in njuni in tako naprej.

Cerkev vabi: Slovenski izseljenci, dajte nam duhovnikov!

Slovenskim izseljencem v današnjem svetu ni treba dosti študirati, ali naj bo ali ne naše katoliško dejstvom prvenstveno v dajanju novih duhovnikov sveti Cerkvi. Kjer doli živimo ali kamor koli pogledamo, od povsod nam kliče Cerkev: Slovenci, dajte nam duhovnikov!

Vzgojite duhovnikov, da jih boste imeli dovolj zase in za svoje otroke v izseljenstvu...!

Vzgojite duhovnikov, da jih boste poslali v domovino, ko se jim vrata spet odpro, ko zasije vsaj malce več svobode za Cerkev božjo, kar upamo, da doživimo kmalu...!

Vzgojite duhovnikov, da boste z njimi pomagali reševati kraljestvo božje v deželi, ki Vas je sprejela, saj je morda prav radi velikega pomanjkanja duhovnikov v resni nevarnosti...!

Vzgojite duhovnikov, da jih daste na razpolago Cerkvi za njeno preogromno misijsko delo, ki kliče po delavcih, a delavcev ni...!

Vzgojite duhovnikov, da boste z njimi pohiteli na pomoč, ko bo napočila ura Fatimske Marije za spreobrnjenje Rusije in drugih Vaših ločenih bratov, za zedinjenje z nami...!

Tako prosi in vabi Cerkev nas izseljence, ki nam ne manjka ne svobode ne sredstev (čeprav iz žrtev izhajajočih) za to največje naše sodelovanje s Cerkvijo, za to naše sveto izseljensko poslanstvo! Duhovnikov, duhovnikov, duhovnikov!

Če ne da duhovnikov argentinska pampa, se ne smemo čuditi, kajti v njej se Cerkev še niti ni zakoreninila. A če ne bo dala duhovnikov slovenska skupnost, slovenska družina, katera se ponaša s tisočletno prekrasno krščansko tradicijo, se bomo pač morali čuditi in še bolj žalovati, kajti znak bo to, da se začenja slovensko izseljenstvo izneverjati svojemu katoliškemu poslanstvu v svetu, ko ga še dobro izpolnjevati ni začelo.

Od tu naprej naj govorimo predvsem z ozirom na slovenske izseljence v Argentini.

Kaj je z duhovniškimi poklici med Slovenci v Argentini?

Nekaj čudovitega je bilo in je še zaenkrat med nami, slovenskimi novonaseljenci v Argentini: komaj 6.000 nas je, pa ni leta, da ne bi imeli dveh, treh, štirih ali celo več novih maš! Nobena slovenska župnija v domovini ni doživljala kaj takega. In v Argentini je veliko škofij z nad 300.000 katoličani, ki morda v desetih letih ne dožive toliko novih maš, kakor slovenska skupnost 6.000 katoličanov v enem samem letu! Veseli smo tega in tudi Bog je vesel naroda, te naše za Cerkev tako rodovitne izseljenske skupnosti.

A ne smemo biti zadovoljni in mirni ali celo nedelavni spričo tega. Pomislimo, da so ti novomašniki ne toliko sad našega izseljenstva, ampak še

Prefekt Kongregacije za širjenje vere kardinal Agagianan je sprejel v avdienco mladega fantiča, ki je zmagal na misijonskem znamkarskem natečaju; s fantičem so njegovi starši. Morda ta drobnji fantič postane nekoč še velik misijonar...

zadnji zapozneli sadovi naše domovinske poklicne rodovitnosti. Mnogo novomašnikov našega novoizseljenstva je vstopilo v bogoslovje že v domovini, mnogi so kot študentje prinesli s seboj skrbno čuvani poklic, mnogi so ga dobili v versko zlati dobi begunskih taborišč; spet drugi, ki so začeli s študijem šele v izseljenstvu, so izšli iz družin, ki so te svoje male takorekoč že kot otroke določile Bogu v službo. Slovensko begunsko oziroma izseljenško bogoslovje je te sadove zbralo in jim pomagalo do dozoritve; gg. salezijanci so številnim odprli vrata svojih zavodov na stežaj, nekaj so jih sprejeli tudi slovenski lazaristi. To so bili poklici, ki so takorekoč kot zreli sadovi padali v naročje Cerkve, vzkalili in vzcveteli pa so še v domovini.

V prizadevanju za izpolnitev našega najvišjega verskega poslanstva v izseljenstvu: dati Cerkvi čimveč duhovnikov, se pravo pionirsko delo zdaj šele začenja in tisti, ki se ga lotevajo, že čutijo njega težo, borbo, preizkušnje, razočaranja — a vztrajajo in upajo.

Dve ustanovi na delu

V tej drugi dobi se nam kaže v novi luči Rožmanov zavod v Adroguéju in na površje stopajoče Baragovo misijonišče. Dve izrazito slovenski ustanovi, ki se vzdržujeta z izključno slovenskimi sredstvi in delujeta s slovenskimi vzgojnimi silami za slovenske izseljenske duhovne cilje, katerih največji je: duhovniški poklici. Baragovo misijonišče pri tem zasleduje predvsem cilj misijonskih duhovniških poklicev v okviru Misijonske družbe sv. Vincencija Pavelskega, slovenskih lazaristov. Srčno je želeti, da bi tud slovenski salezijanci ustvarili ognjišče novih slovenskih duhovniških poklicev salezijanske družbe. Tako bi bile na delu tri duhovne sile, ki bi s pomočjo celotne slovenske izseljenske skupnosti pomagale slovenskim fantom dosegati vzvišeni cilj duhovniškega poklica, ki je v tej deželi radi nenaklonjenega javnega mnenja tako težko dosegljiv, kakor morda v nobeni ne.

Pisec tek vrstic je na novi maši salezijanskega novomašnika č. g. Vrečarja, dne 4. decembra 1960. pri zunanji slovesnosti v pozdravu spomnil, da za slovensko skupnost in Cerkev ni tolike važnosti, ali je kak slovenski duhovnik izšel iz Adroguéja, ali je salezijanski ali lazaristovski, (v smislu opozorila sv. Pavla proti diskriminaciji "Jaz sem Pavlov, jaz Apolov, jaz Kefov...", 1 Kor, 1, 12), ampak važno je, da je **slovenski duhovnik**, sad slovenske izseljenske skupnosti.

Sodelovanje cele skupnosti nujno!

Kako naj slovenska izseljenska skupnost pride do številnih novomašnikov tudi v bodoče? Slovenska izseljenska mati bodočega mašnika rodi in mu poklic z molitvijo izprósi; slovenska izseljenska družina ga v svojem verskem ozračju v prvih, najvažnejših letih vzgóji; slovenska izseljenska skupnost, ta "Slovenija v malem" ga za vzvišene ideale navdúši, mu gmotno z vzdrževanjem Rožmanovega zavoda in Baragovega misijonišča pomagaj pri študiju in ga v duhovni rasti in poklicni borbi z molitvijo podpiraj!

Slovenski očetje in matere! Ne zatajite tradicije in idealov slovenskih staršev! Dati narodu in Cerkvi sina duhovnika, je bil slovenskih staršev najvzvišenejši cilj, najlepši sen. Nobena žrtev naj vam za to najvišje, kar morete doseči v življenju, ne bo prevelika!

Slovenske družine! Ne dajte se premotiti od materialistične miselnosti gledajoč, kako bi vsak od vaše družinske celice čim preje "zaslužil", ampak "iščite najprej božjega kraljestva": pomagajte najprej vsaj enemu izmed vas k božjemu duhovništvu — in "vse drugo vam bo navrženo"!

Slovenska izseljenska skupnost! Skladno s tisočletno tradicijo slovenskega naroda imej v časti slovenske duhovnike, poudaraj svetlo vlogo slovenskega klera v vsej narodovi zgodovini, ohranaj se in dvigaj se kot "Slovenija v malem" z vsemi-za rast duhovniških poklicev tako ugodnimi prvimi! Podpiraj in vzdržuj Rožmanov zavod, kakor je narod vzdrževal Škofove zavode, in pomagaj Baragovemu misijonišču, kakor je bilo deležno narodove opore Misijonišče Groblje!

Z združenimi močmi na delo za izpolnjevanje najvišjega poslanstva današnjega slovenskega izseljenstva: dati Cerkvi duhovnikov in misijonarjev!

L. L. C.M.

PESEM MISIJONOV JE KAKOR VETER

Pesem misijonov je kakor veter, ki pride in gre,
lahnó, nevsiljivo. In tvoje in moje srce vzdrhti
in postane valovanje.

Pesem. Božja misel o belem polju.
(Zato se vznemirimo; in morda so oblaki poletja že
v črnem čolnu.)
Vendar je pesem lepa.

Kaj sva ti in jaz?
Do neba lahko poletiva,
do tihomorskih stopnic se lahko še pogrezneva —
nič več, nič več.
Vendár je pesem lepa.

Tudi gluhi, hromi, zaslužnjeni (kakorkoli), in slepi
morejo peti to pesem ob božji lutnji,
o,
skozi skrivnostno krizo žetve.

Pesem največjega:
Noč bo strašna, ko sonce bo reklo mislim: Ah, blaznost!
in sred darovanja.
A kdo bo likvidiral pesem misijonov?

VLADIMIR KOS

Baragovo misijonišče vabi

V začetku letošnjega leta bo Baragovo misijonišče v Slovenski vasi v Lanusu v Argentini napravilo kot vzgojni zavod korak naprej: poleg dveh razredov ljudske šole, bo imelo že tudi 1. razred gimnazije.

Ob tej priložnosti naj poudarimo naslednje:

1. Gojenci ne obiskujejo kake zunanje šole, ampak Baragovo misijonišče vzdržuje **lastno šolo**, ki ima pravico javnosti; priključena pa je lazaristovski šoli v Escobarju. Spričevala, ki jih gojenci prejmejo, veljajo enako kot spričevala katere koli državne ali javno priznane privatne šole.

2. V šoli poučujejo izključno **slovenske učne moči**, duhovniki in laiki. Seveda poučujejo večino predmetov v kastiljščini, a raven in duh pouka sta na slovenski višini.

3. Gojenci so izključno **Slovenci**. Šola se nahaja v poslopju Baragovega misijonišča, ki je sredi Slovenske vasi. Gojenci so v živem stiku s tamkajšnjo slovensko skupnostjo, od katere veliko dobrega pridobe, tako na narodnem kot na kulturnem in verskem področju.

4. Ker je število gojencev zaenkrat še majhno in zlepa ne bo prav veliko, je mogoče vsakemu posebej **posvetiti posebno pažnjo**, tako na vzgoj-

Krst mlade Japonke v baziliki sv. Petra v Rimu.

nem kot na šolskem področju. Tako gojenci v šoli dobro in hitro napredujejo. Doslej so vsi redno izdelali razred. Še več: 4. in 5. razred so vsi napravili v enem samem letu. Lani je devet gojencev končalo ljudsko šolo, ki traja v Argentini navadno 7 let, z "sexto grado aprobado" (izdelal je šesti razred).

Ali se izplača...?

Ker so žrtve, gmotne in osebne, za vzdrževanje zavoda in šole velike, zdaj v prvih letih pa število gojencev in učencev majhno, nas včasih sprašujejo in se vprašujemo tudi sami: Ali se izplača vse to? V odgovor sebi in drugim, zlasti dobrotnikom, navajamo tele ubotovitve:

a) **Boj za duhovniške in zlasti misijonske poklice je danes skoraj povsod po svetu težak:** Veliko žrtev za malo upov in neznatne uspehe. A brez teh velikih žrtev ne bi bilo niti teh uspehov. To velja posebno za današnje slovenske duhovniške poklice, tako v domovini kot v zamejstvu. V domovini mnoge redovne družbe, tudi naša Misijonska družba, v izrednih razmerah silno veliko, takorekoč vse žrtvujejo za naraščaj... Vemo, da tudi škofije in župnije žrtvujejo veliko več kot včasih, da vzgojé vsaj nekaj duhovnikov vsako leto. Rojaki na Primorskem n.pr. vzdržujejo Marijanišče na Opčinah pri Trstu, ki nima niti 30 dijakov za vse razrede gimnazije. Silne so žrtve rojakov v ZDA in v Argentini za vzdrževanje Škofovega zavoda v Adroguéju, ki tudi nima dosti nad 30 gojencev. poleg bogoslovcev.

b) **Baragovo misijonišče ima poseben namen, vzgojiti ne le bodoče duhovnike, ampak tudi bodoče redovnike in misijonarje.** Tako kot je zamišljeno in kot se je začelo: s slovensko šolo in vzgojo, v idealnem slovenskem verskem okolju, ima gotovo največ možnosti, da obrodí zaželene sadove. Res je, da "Bog lahko iz mrtvih kamnov" budi poklice, a šele potem, ko smo jih storili vse, kar je bilo v naših močeh. In Baragovo misijonišče v prizadevanju za nove misijonske poklice prav to hoče: V teh težkih, izrednih izseljenskih razmerah v Argentini ustvariti kar najboljše pogoje za vzgojo duhovniškega, družbenega in misijonskega poklica v slovenskem fantu. Med temi "kar najboljšimi" pogoji je tudi izredno velika žrtev slovenske šole, celo gimnazije, pogoj, ki se zdi v tej deželi naravnost nujen, kajti celo v katoliških zavodih, v šolah in organizacijah, kljub dobri volji odločilnih činiteljev, razpoloženje za misijonske in sploh duhovniške poklice, tako med mladino kot pri vzgojiteljih, še nikakor ni ugodno. Če od kod iz zamejstva, bodo iz tako zamišljenega in delujočega Baragovega misijonišča izšli novi misijonski poklici.

c) Jasno pa je, da bo tudi od gojencev Baragovega misijonišča le ta ali oni dosegel zvišeni cilj, ne vsi (dasi duhovniškega cilja noben ne sme izključevati, ker v tem primeru ne bi spadal v Baragovo misijonišče). Vendar pa ne moremo reči, da bi žrtve Baragovega misijonišča in slovenske šole v njem pri tistih, ki ne bi postali duhovniki ali misijonarji, bile zaman. Slovensko katoliško akademsko starešinstvo v Argentini, ki se posveča študiju vrhunskih problemov slovenskega katoliškega življa v tej deželi, je že ponovno stavilo v program svojega obravnavanja pereči problem bodočnosti slovenskega katoliškega izobraženstva v tujini. Vedno znova prihaja do ugotovitve, da bi edino slovenska gimnazija zagotovila ustvaritev tega tako nujno potrebnega sloja v slovenski emigraciji. In v luči te potrebe po slovenski inteligenci dobi Baragovo misijonišče s slovensko gimnazijo še posebno važnost in pomen: **Če gojenci Baragovega misijonišča že ne bodo sledili duhov-**

niškemu, misijonskemu poklicu, bodo postali slovenski katoliški izobraženci. Tako se ni bati, da bi se žrtve slovenske šole v Baragovem misijonišču tako ali drugače ne izplačale.

Vabilo in prošnja

Vodstvo Baragovega misijonišča zato vabi slovenske starše, da tega ali onega svojega fantiča, ki po svoji pridnosti in nadarjenosti daje upanje na duhovniški poklic in le-tega ne izključuje, pošljejo v ta slovenski misijonski vzgojni zavod.

Vse druge rojake po svetu, zlasti naše drage misijonske dobrotnike, pa prosimo, da Baragovo misijonišče in njegove napore kot doslej tudi v bodoče podpirajo in sicer na dva načina:

a) **Z molitvijo**, da Bog v gojencih obudi in ohranja duhovniške in misijonske poklice in da sploh delo Baragovega misijonišča blagoslavlja.

b) **Z darovi**, da se morejo kriti vedno večji stroški vzdrževanja in šolanja. Naj s tem v zvezi omenimo, da bodo prostori dosedanjega poslopja Baragovega misijonišča, ki le začasno služijo tudi šoli, v kratkem premajhni in bo treba začeti z gradnjo predvidenega novega poslopja - kolegja, kar pa bo stalo lepe vsote in se zlasti misijonskim dobrotnikom po svetu iskreno priporočamo, da nam pri tem z izdatno pomočjo pomagajo. Za vse dobrotnike, žive in pokojne **se vsak dan moli** pri javni službi božji v cerkvi Marije Kraljice pri Baragovem misijonišču, vsako prvo nedeljo v mesecu pa se daruje zanje istotam péta sveta maša.

L. L. C.M.

Procesija v misijonu.

RUDA JURČEC, Buenos Aires

Ne mine dan, da se ne bi v Afriki rodila nova država ali da ne bi dogodki iz Afrike napolnjevali časopisov s svojimi vznemirljivimi prepleti in posledicami. Pri enem zadnjih zasedanj Organizacije združenih narodov v New Yorku je bilo v enem dnevu sprejetih kar štirinajst novih držav, ki so bile vse iz Afrike. Kakor je bila po prvi svetovni vojni Evropa središče razvoja, ko se je uveljavljalo mnogo mladih narodov, tako se zdi je druga svetovna vojna že skoraj poldrugo desetletje po svojem koncu prišla šele sedaj do svojega pravega zaključka, ko je postavila na eno izmed prvih mest svetovne politike Afriko in njene narode oziroma ljudstva. Evropske kolonijalne države se naglo umikajo iz svojih bivših posesti. Anglija je to začela že pred izbruhom vojne, ko je nekaj delov Afrike postalo ali del britanskega imperija s pravicami commonwealtha ali pa so prejele razne pokrajine posebne statute, ki naj jih pripravijo na prevzem usode v svoje lastne roke. Francija je imela drugačno pot, vendar je zlasti v zadnjih letih vlada generala de Gaulleja kar ponujala nekaterim svojim posestvom delno ali popolno svobodo, z vključitvijo v francoski imperij ali pa popolno samostojnost. Vendar se je Francija ustavila na pol poti, ker se vojna v Alžiru nadaljuje in odpira rano, ki je v Afriki najbolj nevarna, ker se rdeča Kitajska in Sovjetska zveza pripravljata na poseg v boje med alžirskimi uporniki in redno francosko vojsko. Ko je Belgija sredi leta podelila samostojnost Kongu, je sledil kaos v novi državi in odprla se je še večja razpoka od one v Alžiru: Sovjetska zveza je skušala izrabiti priliko in izzvati v sredini afriškega kontinenta vsaj državljansko vojno, če že ne pravi komunistični režim pod Lumumbo ali njemu podobnim, ki bi Kongu vladal tako, kakor vlada Fidel Castro na Kubi.

Afriški kontinent pa je šele na začetku nove dobe, to se pravi, da se odpira cela vrsta kriz in pretresov, ki jih bo verjetno vedno več, ker se bo tudi ves kontinent z vsemi svojimi državami prebijal do popolne samostojnosti in do tiste oblike, ki naj tudi temu delu sveta prinese sadove svobode in blagostanja, za katere so se borili narodi na drugih kontinentih in se še bore zanje. Afrika je le zadnji kontinent, ki se prebuja, hiti in izrablja vse možnosti.

VPLIVI IN TOKOVI

Ves severni del kontinenta je pod vplivom bojev, ki se razvijajo v arabskem svetu. Od Kaira do Rabata odmevajo gesla, ki kličejo arabska plemena k enotnosti in zmagi v imenu izročil mohamedanstva. Na vrhu vsega gibanja sta vodilni osebnosti egiptski diktator Gamel Abdel Nasser na vzhodu in kralj Mohamed V. v Maroku na zahadu. Gamel Abdel Nasser se naslanja na sloves in nauke, ki se širi iz mohamedanske univerze v Kairu. Dasi je

sam bolj mlačen musliman, mu prija udarnost gesel, ki jih teologi z univerze v Kairu širijo med arabske narode in jih skušajo vsiliti še ostalim mohamedanskim narodom po svetu. Profesorji te univerze pa so šli v tolmačenju enotnosti narodov muslimanske vere predaleč in zahtevajo, da se njihovim navodilom podvržejo vsi narodi muslimanske vere. Kakor je bil nekoč sultan v Carigradu vladar in verski poglavar vsega muslimanskega sveta, tako naj bi bil muslimanski poglavar, ki bi se naslanjal na nauke teologov v Kairu tisti, ki bi dajal ukaze in prejemal izraze vdanosti iz vsega islama. Toda med muslimanskimi narodi ni posebnega navdušenja za pozive, ki prihajajo iz Kaira. Vsak arabski ali muslimanski poglavar izreka priznanje delu kairskih teologov, ne verujejo pa, da bi bil prav Gamal Abdel Nasser tisti, ki bi moral biti vrhovni poglavar vsega islamskega sveta. Med njegovimi najbolj trdovratnimi nasprotniki in tekmeci je prav maroški kralj Mohamed V., ki ima ob sebi skupino teologov, naslonjenih na stare tradicije učiteljev islama v Marakešu in Fezu, dvojje važnih verskih sredšč muslimanske vere na zahodu afriškega kontinenta. Še več: kralj Mohamed V. meni, da mora biti islam most med vzhodom in zahodom, znati mora posredovati svoje duhovne zaklade narodom vsega sveta. Tudi to naj bi bilo poslanstvo arabskih narodov, ki bi pritegovalo simpatije ne samo ostalih islamskih narodov v Aziji, ampak tudi spoštovanje med narodi krščanskega dela sveta. Tekma med Mohamedom V. in Nasserjem se raztezuje še na druge narode arabskega sveta. Ostali arabski narodi le neradi spremljajo Nasserjevo pot v ospredje, Jordanija, Irak, Libanon in plemena v Arabiji s težavo prenašajo zmagovito pot Egipta, ko si lasti posebno mesto v islamskem svetu. Na zunaj je položaj Abdel Nasserja zelo trden, toda v zvezi z ostalimi arabskimi narodi je enotnost le na papirju. Saj je znano, da se nobena konferenca arabskih držav ni mogla pomakniti s prve točke dnevnega reda posvetov, ko so morali ugotoviti le to, da so soglasni v tem, da niso niti ene točke točke dnevnega reda konference istega mnenja. Ker beseda ne more do jasnosti, se med njimi razpletajo spletke in spopadi, ki so pogosto tik na robu pravega vojnega obračunavanja (Egipt priti Jordaniji, Irak proti Siriji in Egiptu).

VELIKA GESLA

Če je muslimanska akcija zelo močna na severu Afrike, se proti njej dviga val nezaupanja v drugih predelih Afrike. Plemena muslimanske vere žive tja do sredine Afrike in so zaradi svoje verske povezanosti vplivne v življenju in nastajanju novih držav: Ghana, Nigerija, Gvineja, Kongo. Klic po enotnosti vseh muslimanskih plemen zelo ovira delo zlasti predsednika vlade v Ghani, kajti njen predsednik Nkrumah skuša Afriko združiti po drugih vidikih. Na severu ima močna muslimanska plemena, ki jim je nekoč obljubljal avtonomijo. Ghana bi naj bila organizirana celo na federativen način. Ko je prišel na oblast, je začel utrjevati centralno oblast okoli osrednje vlade in je na obljube o avtonomiji in federaciji kar pozabil. Ko so se začeli širiti glasovi o klicih iz Kaira in Rabata, ki govore o potrebi obnove muslimanskega imperija, je Nkrumah predlagal za Afriko, ki ni muslimanske vere, posebno obliko povezanosti: izdal je prvi, nato drugi in še tretji oklic vsem novim afriškim državam, kako naj se zbero na posebni konferenci, najraje pač v njegovi prestolnici, kjer bi se odločili ustanoviti Združene države Afrike, najprej tiste okoli ekvatorja, nato cele Srednje Afrike in potem še naprej...

Na praznik osamosvojitve gredo...

Pred nekaj tedni se je sešlo nekaj državnikov iz raznih afriških predelov na prvo tako konferenco. Toda uspeh je bil neznaten, zgodilo se je celo, da so se v raznih delih Afrike nad gesli in pozivi Nkrumaha začeli razburjati in mu izrekati nezaupnico. Če res misli na federacijo afriških držav, tedaj naj najprej podeli federacijo tistim plemenom v Ghani, ki jim je bilo to obljubljeno, pa so pozneje tisti okoli Nkrumaha na to kar pozabili.

Zamiselnost združenih državah Afrike je bila odložena z dnevnega reda — vsaj zaenkrat. Zato je Nkrumah, ki hoče biti v sredini Afrike tisto, kar je Nasser na severu, izdelal nov načrt. Vrgel je med narode poziv, da naj pripada "Afrika samo Afrikancem", se pravi, da naj se za vso Afriko vpele doktrina, podobna oni, ki je zlasti prejšnje stoletje ščitila ameriški kontinent: afriški narodi si naj izdelajo Monroejevo doktrino zase. Ker se ves afriški kontinent otresa Evrope in zapadnega imperializma, je Nkrumah mislil, da bo ta afriška doktrina naperjena zlasti proti Evropi. Toda kmalu so mu odgovorili, da Afriki vdor ne grozi iz Evrope ali iz zapada... Afriški kontinent je še reven po številu prebivalstva, zato grozi vdor od tam, kjer je ljudi preveč. Južno Afriko so dolga desetletja preplavljali emigranti iz Indije, indijski trgovec že prevzema mesto Angleža, Francoza in Nemca — in tem skušajo že slediti valovi rodov iz Azije... Toda azijski narodi so bili — vsaj do sedaj — zavezniki afriških pri njihovi borbi za svobodo in osamosvojitve. In proti tem skuša Nkrumah dvigati zaporo z afriško doktrino o nedostopnosti na afriški kontinent? Azija in Afrika pa sta zaveznici in kakor kaže bosta to še dolgo morali biti (borba za gospodarsko okrepitev, skupna fronta proti naraščajoči nevarnosti komunizma, skupni interesi Azije in Afrike v boju med vzhodom in zahodom).

Še bolj nevzdržna pa je zamisel o izolaciji Afrike, kadar zro afriški narodi na razvoj svoje industrije. V tem oziru so afriški narodi sredi 20. stoletja približno na isti stopnji, kakor so bili južnoameriški narodi pred 150 leti, ko so se začeli dvigati v življenje svobode. Napori za gospodarsko osamosvojitvev so prinašali državam v Južni in Srednji Ameriki celo vrsto revolucij, državnih udarov in kriz, ki še danes niso na koncu. Afrika je šele na pragu vsega tega: socialne in narodne krize si bodo sledile, ker posamezne države ne bodo mogle dovolj hitro korakati vstřic z ostalim svetom na polju gospodarskega napredka. Nujna posledica bo nizek življenjski standard — pač najbolj nepopularna situacija, ki jo more voditelj države želeti. Afriki morejo pomagati samo tisti, ki imajo vsega dovolj ali pa še celo toliko, da morajo iskati drugih trgov. In Nkrumah misli zapreti vrata proti Evropi in ZDA, ko govori, da je treba oklicati afriško Monroejevo doktrino, ki naj bo naperjena proti bivšim kolonialcem, kakor je bila ona v Ameriki usmerjena proti Španiji in Angliji.

Še sreča, da narodi na zahodu ne jemljejo zamisli prerese. Iz ZDA prihajajo razne komisije gospodarstvenikov in se trudijo pridobiti zaupanje v raznih novih afriških prestolnicah, največ simpatij pa uživajo zastopniki iz Zahodne Nemčije, kajti spomin na nemško upravo v nemških kolonialnih posestvih v Afriki še ni ugasnil — obratno: nemški industrijalec in finančnik nastopata tam, kjer francoski ali angleški predstavnik še ne moreta pokazati vse svoje dobre volje.

POPLAVA ZAMISLI IN NAČRTOV

Novo afriške države se prebujajo, ko so topovi na bojiščih druge svetovne vojne že več ko zarjaveli in razpadli. Toda vihar se ni polegel, ampak narašča. V mrzli vojni med vzhodom in zapadom so začeli afriški državniki izbirati karte in si jih urejati v igro. Glavni karti sta komunizem in demokracija, vendar oboje nima posebnega zvena med afriškimi narodi. Obe ideologiji slonita na miselnosti, ki ima svoj izvor v Evropi, in kadar stopita izven svojega izvornega kontinenta, dobita poseben zven in pomen. V Aziji se komunizem na Kitajskem uveljavlja po svojih pravilih, v Afriki so komunistični agenti iz Moskve in satelitskih držav kar skušali preploviti kontinent in ujeti vlade in državnike v svoje mreže. V Egiptu je sicer prepovedana državljanom pripadnost h komunizmu in je partija izven zakona; seveda ne izhaja noben komunistični tisk, pač pa so knjigarne ter kioski polni komunistične literature v arabskem jeziku, ki prihaja iz Sovjetske zveze in iz Kitajske. Nasser dopušča, ker prihajajo knjige iz dveh "priateljskih držav". Glavni opornik komunizma v Srednji Afriki je predsednik v Gvineji Sekou-Touré, ki je bil večkrat v Moskvi in Pekingu. Sam je ostro usmerjen proti sleherni veri in preganja vsak javni pojav verskega prepričanja. Nkrumah v Ghanu se prilagaja komunistični taktiki in je branil sovjetske in češkoslovaške diplomate, ko so jih v Leopoldvilleju kongoške oblasti izganjale. Bivši ameriški veleposlanik v Moskvi in poznejši guverner v New Yorku, Averell Hariman je odšel po informacije v Afriko, obenem pa že pripravljat zveze Kennedyja z afriškimi državniki. Obiskal je oba, Nkrumaha in Sekou-Touréja in se z njima pogovarjal tudi o razmahu komunizma v Afriki. Oba sta mu odgovarjala, da sta nad vdorom sovjetov v Afriko zelo zaskrbljena... Nekaj tednov za tem je na zborovanju OZN v New Yorku Nkrumah izdelal in predlagal resolucijo, ki je podprla delo čet OZN v Kongu proti naklepom sovjetske vlade.

Manifestacije ob prazniku osamosvojitve.

Pred deset leti je bilo eno glavnih oporišč zahodnega bloka v Afriki prav v Etiopiji. Zlasti Združene države so si zgradile tam oporišča, ki so bila vključena v verigo obrambe proti Sovjetski zvezi. Etiopija je veljala kot eno najvažnejših središč za obrambo Indijskega oceana in vzhodnega dela Afrike. Toda nagli razvoj modernega orožja je pomen oporišč v Afriki zmanjšal. Nakrat se ja začela Etiopija oddaljevati in po zblizanju z blokom nevtralcov se je prav v zadnjih dveh letih izvedla močna naslonitev Addis Abebe na Moskvo. Rusija je imela bogato tradicijo v Etiopiji, koptsko-krščanski državi na afriškem kontinentu. Že na pragu našega stoletja je bila ruska ambasada v Addis Abebi najpomembnejša in po številu osebja največja; danes se je zveza obnovila, med Addis Abebo so se vezi prijateljsstva naslonile na stare tradicije iz skupnega spoštovanja krščanskih izročil, toda razlika je tokrat le ta, da je sovjetska ambasada najmočnejša in najštevilnejša v Addis Abebi — ne za pomoč ljudstvu (v stari Etiopiji je bila zlasti zdravniška služba v rokah ruskih zdravnikov), pač pa za širjenje komunistične propagande in vohunske službe po vsej Afriki.

ČASA MEJE IN OVIRE

Alžir postaja zgled, kako se bo znalo ustaliti ravnotežje med Evropo in Afriko. Ker de Gaulleju še ni uspelo spraviti francoskega javnega mnenja do spoznanja, da je konec vojske v Alžiru nujen in da je ustanovitev

republike v Alžiru edina možnost za zaključek vojne, se je alžirska uporniška vlada zatekla po pomoč v Moskvo in Peking. V obeh središčih so obljubili in v nekaj mesecih se bo oborožena pomoč iz Kitajske ter Rusije začela čutiti. Vojna v Alžiriji se bo razvila v vojno s komunizmom, kakor jo je Francija morala voditi v Indokini — Vietnamu — sama in jo je tudi sama nesrečno zaključila. Vietnam je bil tisoče kilometrov daleč, Alžir je tik ob obali Francije in na pragu v Afriko; zato je umljivo, da de Gaulle hiti in se mu pri teh naporih pridružujejo vsi — celo oni v alžirski uporni vladi si žele, da bi prišel do izvedbe svojih načrtov pravočasno in bi s tem odpadlo tisto, kar bi na novo alžirsko vlado najprej padlo: nova podvrženost drugemu središču, tokrat Moskvi, ki pa bi tudi ob prvi priliki zamenjala sedanje alžirske nacionaliste s komunisti, ki že čakajo pred durmi.

Za najbolj uglednega in izobraženega vladarja v vsem muslimanskem svetu in v vsej Afriki velja maroški kralj Mohamed V. Lasti si preteklost sodelovanja s francosko kulturo in okoli njega se širi sijaj, ki izvira še iz slavnih časov sultanov in imanov islamskih svetih mest na zahodni afriški obali. V Maroku je komunistična stranka prepovedana, vendar se vladar predaja idejam, ki naj njegovo deželo spremene v most med vzhodom in zahodom. Sicer se maroški nacionalizem krepi in skuša zapirati vrata zlasti tudi krščanskim vplivom, vendar je zlasti v vladarjevi okolici mnogo svetovalcev in sodelavcev, ki skušajo podpirati misel o posebnem poslanstvu modernega Maroka v Afriki in v svetu. Tako nastajajo v Rabatu, Fezu, Marakešu in drugod važna študijska in kulturna središča, ki prirejajo delovna zborovanja občestev, številna po udeležencih zlasti iz katoliških držav Evrope. Važno duhovno središče je postal benediktinski samostan v Tounflilinu pod gorovjem Atlas. Redovniki so prišli koncem leta 1952; v nekaj letih so ustvarili okoli sebe kolonijo študijskih poslopij s knjižnicami in bolnišnicami za domačine. Redovniki prirejajo študijske tečaje in se jih udeležujejo člani vladarske hiše in celo ministri, člani centralne maroške vlade. Sicer so prišli iz Francije in širijo zlasti tisto, kar je Francija že ustvarila s svojim kulturnim delom v Maroku in Afriki, vendar vzdržujejo samostan in nosijo vse stroške prispevki, ki se nabere v ta namen med katoličani na Holandskem in v Nemčiji. . .

Afrika se prebuja. Polna je načrtov, mnogo bo še konfliktov s tragedijami in krizami. Afriški narodi hočejo živeti kot samostojni narodi in kot kontinent. Pri tem se ozirajo za pomoč, se vrivajo v igro med vzhodom in zahodom ter se pri tem nudijo možnosti za vdor komunizma. . .

Evropa se je oslABLJENA umaKNILA iz Afrike, kakor se je že poprej iz Azije. Toda vrača se kot posredovalka in zastopnica vrednot, ki niso last samo enega naroda, enega kontinenta. . . Na duhovnem polju že pomagajo žariščem duha združeni evropski narodi, ki so bili nekoč na smrt sprti med seboj. Tudi v Evropi še niso rane zaceljene, zaupanje še dolgo ne bo popolno. Toda prisotnost krščanstva daje Evropi in njenim narodom novo mladost, odpira novo pomlad za rešitev svobode duha tako v Evropi kakor tudi v Afriki in še drugod po svetu. . .

Urejanje Afrike prinaša tedaj poleg temnih in žalostnih slik tudi poglede, ki odpirajo obzorje, ki ni samo temno ali mračno.

Buenos Aires, novembra 1960.

Maurilyo Sanga iz rodu Wakinga

Ko je rektor bogoslovja v semenišču Sv. Jožefa Cafasso, v Tosamagan-gi, škofija Iringa (Tanganjika) poslal poročilo o drugem vzdrževancu svo-jega zavoda slovenski družini Jakoba Kvasa v Toronto, se je afriški bogo-slovec Mauriljo Sanga tako le predstavil:

Semenišče Sv. Jožefa, Tosamaganga

28. avgusta 1959.

Dragi dobrotnik!

Srečen sem bil, ko me je moj semeniški predstojnik obvestil, da sem bil jaz izbran postati Vaš duhovni sin v Kristusu, katerega boste Vi podpirali s svojimi molitvami in žrtvami, dokler ne dosežem, kar si najbolj želim, svoj duhovniški poklic. Ker Vam pišem šele prvič, z veseljem podajam nekaj podatkov o sebi.

Po rodu sem iz plemena Wakinga. Ta rod živi južno od Tosama-gange. Pleme ni številno. Večina v njem je še poganska, zato sledijo starim običajem prednikov.

Skupina bogoslovcev v Tosamagan-gi. Mauriljo Sanga je med sedečimi skrajni desno.

Kot prvi dijak tega rodu sem vstopil novembra 1948 v semenišče Sv. Jožefa. In zelo upam, ako me bo Bog podpiral skozi ta leta mojih študij, da bom prvi duhovnik našega rjdu.

Leta 1953 sem dokončal splošno gimnazijo in takoj nato začel študirati latinščino, ki je tako važna za dosego mojega cilja.

Leta 1955 sem se lotil filozofije, ki je prijeten in zanimiv predmet, dasi zelo globokih idej. V začetku 1959 sem začel s teologijo, z najbolj zanimivo bogoslovno znanostjo, ki se nanaša na Boga in božje lastnosti.

Prilagam svojo fotografijo, ki Vas bo malo seznanila z mojim sedanjim stanjem.

Tako, dragi dobrotnik, kar Vi storite meni v pomoč, je zelo drago Bogu, ki bo podelil sodelavcem apostolov ob svojem času plačilo apostolov. Zagotavljam Vas svojih dnevnih molitev in posebnega spomina v enournem češčenju Najsvetejšega vsako prvo nedeljo v mesecu.

V Jezusu Kristusu našem Gospodu hvaležni Vaš

Maurilyo Sanga

CERKEV V AFRIKI SE PREBIJA SKOZI TEŽKE URE

Rektor bogoslovja v Tosamaganga je sobrat našim bralcem znanega misijonarja Emila Čuka, beneškega Slovenca. Ime mu je o. Vincencij Ramello I.M.C. Je iz Družbe misijonarjev Brezmadežnega Srca Marijinega. V več pismih, ki jih je pisal dobrotnikom v zaledje —nekaj je naslovljenih na neimenovanega iz Toronta, ki podpira bogoslovca Johna Mwano v istem semenišču, a bomo o njih poročali posebej—, nakazuje razne probleme Cerkev po tistih krajih.

28. avgusta 1959 med drugim omenja: "Dragi oče! Z radostjo Vam moram sporočiti, da so bili v tem mesecu avgustu trije bogoslovci našega semenišča posvečeni v mašnike za to našo škofijo Iringa. Je to razlog za veselje celotne velike družine naših dobrotnikov, kajti ti novomašniki bodo njihovi duhovniki in njihovo apostolsko delovanje bo obenem apostolat njihovih dobrotnikov. Tako boste tudi Vi misijonar v Afriki, po apostolatu domačih duhovnikov, izhajajočih iz tega semenišča.

Prebivalstvo Tanganjike pričakuje samovlado. Ako bodo naši dobrotniki sodelovali zvesto z nami tudi v bodočnosti, bo tudi Cerkev v tem delu Afrike kmalu upravljana po domači duhovščini. Naše zmagoslavje bo doseženo, ko bomo sami postali tu nepotrebni.

Bog povrni, oče, za pomoč in vsako novo vzdrževalnino, ki jo boste še lahko poskrbeli za naše bogoslovce."

2. oktobra 1960 se oče Ramello zahvaljuje za drugoletno vzdrževalnino za bogoslovca Sanga proseč, da bi izraze globoke hvaležnosti sporočili tudi dobrotniku, ki je družina Kvasa Jakoba. Potem pa nada'ljuje:

"Cerkev se v Afriki prebija skozi težke ure. V mnogih predelih grozi laicizem in razširjanje brezbožnega komunizma. So pa tudi mnogi dokazi zdrave reakcije krščanskega ljudstva, ki bo branilo svojo vero in nadaljevalo z njenim razširjanjem in končno zmago resnice. V tej borbi upamo na Vaše sodelovanje.

Maurilyo je v drugem letniku bogoslovja. Imamo mnogo upanja za njegovo bodočnost, toda njegov uspeh najbolj zavisi od božje milosti. Zato moramo veliko zanj moliti.

Skupina domačih bogoslovcev pri študiju.

Poklici za naše bogoslovje vsako leto naraščajo. Potrebujemo Vašo pomoč za šolnino in vzdrževalnino naših bogoslovcev, pa tudi za gradnjo novih sob, da zamoremo dati vsem novodošlim možnost preizkusiti njihov poklic. Naj Bog blagoslavlja vse naše dobrotnike, za katere tukaj vsak dan vsi molimo!

V Gospodu Vas iskreno pozdravlja vdani
oče Vincencij Ramello I.M.C."

LJUBEZEN DO MISIJONOV VSE PREMORE

6. novembra 1960 je Kvasova družinica, ki šteje že kar sedem članov, takole modrovala:

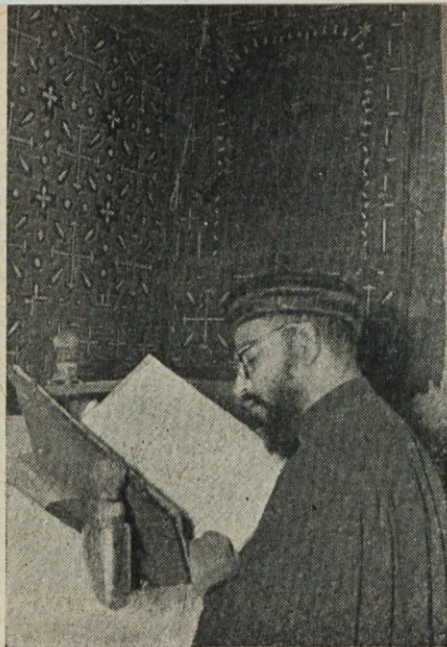
"Ko človek vidi slike in pisma iz ondotnih krajev, si pač malo laže predstavlja, kakšen je dejanski položaj v misijonskih deželah. Misijonarji imajo gotovo precejšnje težave, predno vzgojijo domače duhovnike, posebno kadar izhajajo iz še bolj divjih plemen. Tako si vsaj tolmačimo opombo gospoda rektorja, da bo za našega bogoslovca treba res veliko moliti.

Moliti je pa potrebno tudi zato, da bi se vse te prekucije za Afriko ugodno rešile, ker če jo sedaj izgubimo, samo Bog ve, kdaj bo spet pridobljena."

Koliko prilike za vsakega ljubitelja misijonov za vztrajno misijonsko molitev in velikodušno misijonsko sodelovanje v praktičnih žrtvah! Vzdrževanje tisočev domačih bogoslovcev je trenutno za rast in zmago Cerkve po misijonskem svetu ena najpotrebnejših in najbolj koristnih misijonskih akcij.

Poroča Karel Wolbang C.M., USA

K svetovni molitveni
devetdnevnic
za zedinjenje
v januarju

LOČENI BRATJE

“La Croix” je največji francoski katoliški dnevnik. Izredno lepo je urejevan. Izdajajo ga redovniki asumpcionisti. Glavni urednik je p. Wenger, ki ga bralci “Kat. misijonov” že poznajo. Kardinal Tardini je na njegovo posredovanje dal zanimive izjave o pripravi za vesoljni cerkveni zbor.

Wenger je strokovnjak v vzhodnih vprašanjih. Še preden je bil imenovan na važno mesto, ki ga ima pri vodstvu La Croix, je potoval po vzhodu in se skušal vživeti v miselnost naših ločenih pravoslavnih bratov. Ko je pa papež Janez XXIII. izrecno omenil, naj bi prihodnji cerkveni zbor med drugim služil tudi temu, da bi se začela gladiti pota med Vzhodom in Zahodom, je p. Wenger znova odšel na vzhod. Tokrat je obiskal patrijarha Atenagorasa v Carigradu, ki mu gre med vzhodnimi ločenimi cerkvenimi dostojanstveniki prvo mesto. Šel je tudi na meniško goro Atos, kjer je v pogovorih z menihi skušal razumeti težave in pomisleke vzhodnjakov za združitev z Rimom.

Slovenci živimo s pravoslavnimi v isti državi. Zato se moramo še posebno zanimati zanje in jih smatrati za brate ne samo v Bogu, ampak tudi v Kristusu in po krstu. Da bi bili vsi eno, je prosil Gospod. In ne preostane nam drugega, kakor ponavljati njegovo molitev. Seveda mislimo najprej na duhovno korist, ki bi jo edinost prinesla ne samo vzhodnim kristjanom, ampak tudi nam. Ne smemo pa pozabiti, da bi naš narod prejel tudi časne koristi, če bi se narodi, s katerimi živi v isti državi, združili z njim v isti Cerkvi. Ločeni bratje so tisti, za katere moramo veliko moliti ob zori vesoljnega cerkvenega zbora.

Na pot

Podal sem se na pot v poletju 1959. Nisem šel kot turist, ki bi rad poznal nove dežele, ampak z namenom, da bi na vzhodu samem zvedel, kaj mislijo o vesoljnem cerkvenem zboru naši ločeni bratje. Vpraševal sem tako cerkvene dostojanstvenike kot najbolj preproste vernike. Potovanje je trajalo pet tednov in vtisi, ki sem jih dobil, so bili zelo različni. V poročilu bodo, vsaj toliko kot jaz, govorili vzhodni kristjani.

Patrijarh Atenagoras

Začel sem s patrijarhom Atenagorasom. Prosil sem za avdienco, ki je bila določena za 1. avgust.

Patrijarhova palača stoji v enem najbolj gosto naseljenih delov Carigrada. Tako "palača" kot cerkev, ki stoji zraven, sta skromni, vendar pa tako snažni in urejeni, da sta pravo nasprotje z umazano mestno četrtjo.

Atenagoras je dostojanstven in lep človek: obraz je strog in oči se zapičijo v obiskovalca, kot če bi že od vsega početka hotele zvedeti, kaj nosi v srcu. Je res ljubezniv in srčne dobrote ne more dolgo časa skrivati. Pogovor z njim je bil šila zanimiv. Pri njem se ustavljajo pravoslavci iz vsega sveta in vse sprejema dostojanstveno in očetovsko obenem. Popolnoma obvlada grščino, francoščino, angleščino, in v pogovoru se pogosto poslužuje vseh treh jezikov. Zna tudi španski, turški in več slovanskih jezikov. Francoščine se je naučil v Srbiji, kjer je imel ob koncu prve svetovne vojne mnogo stikov s francoskimi vojaki. Angleščina je njegov drugi materni jezik. Saj je živel 20 let v ZDA, kjer so mu dali tudi državljanstvo.

Patrijarhov tajnik me je spremljal v sprejemnico. Je to lep salon, poln luči, s pogledom na cerkev in notranje dvorišče. Na mizi je nekaj knjig in, kar mi takoj pade v oči: zlata spominska medalja papeža Janeza XXIII. in pa majhna papeževa fotografija. Na pisalni mizi ima tudi sliko predsednika Združenih držav Eisenhowerja. Rekli smo, da je ameriški državljan.

Patrijarh mi je najprej izrazil svoje veselje nad mojo navzočnostjo. Prejel je pismo, v katerem sem ga prosil, naj me sprejme in takoj je dostavil, da je najlepše pismo, če si sme izposoditi misel pri svetem Pavlu, moja navzočnost.

Pogovor se je začel. Najprej mi je razložil položaj pravoslavne Cerkve v Turčiji. Ker je država demokratično urejena, dovoljuje verskim manjšinam lastne šole, cerkve in pokopališča. Sam ne vem, kako sva prešla na cipersko vprašanje, kjer so pravoslavni v večini in Turki manjšina. Seveda je bil vesel, da se je Ciper osvobodil, saj kri ne bo več tekla, vrnil se bo mir in z njim toliko drugih stvari.

Pripravljen sem iti v Rim

Počasi sva prešla na misel, ki me je pripeljala iz Pariza v Turčijo. Rad bi vedel, kaj patrijarh misli o združenju vzhodnih kristjanov z rimsko Cerkvijo. Skušal bom navesti prav vse, kar mi je patrijarh zaupal: "Najvažnejše v človekovem življenju je testament. In testament Kristusov se začneja z besedami: Naj bodo vsi eno. Kristus nam je hotel pustiti za dediščino mir, ljubezen, enotnost, agape. Kristusova Cerkev je ena sama. Rimsko in pravoslavna sta samo dve veji na istem drevesu. Res je med nami nekaj

razlik, a niso velike. Različni so bili tudi učenci božjega Učitelja. Še ko sta bila vzhod in zapad združena, so že obstajale razlike. In vendar bi nas razlike ne smele ločiti, ko pa imamo istega Zveličarja, ista izročila, iste svetnike in mučence. "Smo na pragu nove dobe. Kar je minilo, naj bo res preteklost. Odgovornost Cerkev, ko komunizem povsod napada, je velika. Komunizem je naperjen proti samemu Jezusu Kristusu in njegovi Cerkvi. Še daleč ne toliko proti muslimanski veri ali budizmu. Komunizem je vojna proti kristjanom. Če hočemo rešiti krščansko vero, se moramo združiti."

V tem trenutku sem prekinil patrijarha: "Verniki si žele združenja. Če bi bili predstojniki ločenih Cerkev za združenje, jih bo ljudstvo spremljalo?"

Patrijarhov odgovor je bil slovesen: "Jaz osebno sem pripravljen iti v Rim. Res je nekaj "upravnih" razlik med nami in Rimom. A pustimo teološke razprave teologom in upraviteljem administrativne".

Ker je bil že čas kosila, na katero je bilo več povabljenih, nisva mogla nadaljevati z razgovorom. Patrijarh me je povabil, naj se pred odhodom iz Carigrada še oglasim pri njem. In to bi bila nova prilika, da bi lahko nadaljevala z načetim vprašanjem.

Drugič pri patrijarhu

Dne 7. avgusta sem znova obiskal patrijarha. Časopisi so prinesli novico, da bo Hruščev obiskal Eisenhowerja. Namesto pozdrava mi je patrijarh zaklical: "Poglavarja dveh najmočnejših držav na svetu se bosta sešla. Rusija, ki je na drugem mestu, bo obiskala Združene države, ki so na prvem. In prav je tako. Tisti, ki je prvi, ne more obiskati tistega, ki je za njim." Patrijarhovo misel sem takoj razumel. In ko sem mu povedal "razlago", je bil vesel, da sem znal razrešiti "uganko". In patrijarh je nadaljeval: "Papež je prvi med vsemi škofi. Patrijarh iz Carigrada ga lahko obišče, seveda pod pogojem, da bo roka, ki jo bo stegnil v pozdrav rimskemu škofu, sprejeta. Ne bi si mogel dovoliti osmešenja, da bi rimski škof ponujeno roko zavrnil."

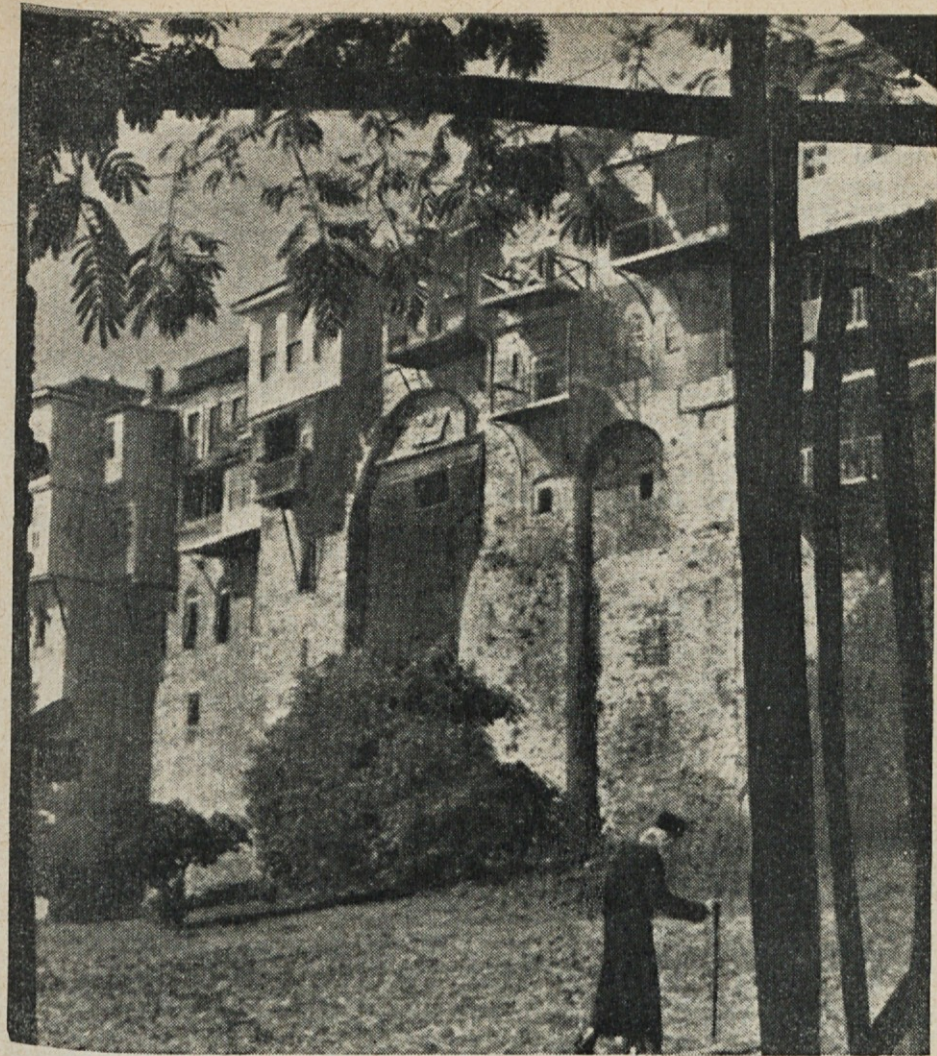
"Rim si odkritosrčno želi edinosti med kristjani in bo samo vesel vsakega koraka, ki bi jo pospešil," sem odgovoril patrijarhu. "Seveda pa je tako na zapadu kot na vzhodu nekaj ljudi, ki so preveč čustveni in ne mislijo resno na težave, ki so na poti; drugi spet vidijo vse črno, povsod same težave."

Patrijarh je odločno protestiral. Rekel je, da je na vzhodu že mnogo takih, ki mislijo o združenju kot on. In prav kmalu misli iti na pot. Obiskal bo pravoslavne patrijarhe v Aleksandriji, Antiohiji in Jeruzalemu. Na teh sestankih bodo patrijarhi govorili tudi o združenju in o odgovoru na papeževo povabilo.

Patrijarh je res obiskal svoje "stanovske tovariše" na različnih patrijarhalnih sedežih. Seveda pa ne moremo vedeti, na kakšen sprejem je pri njih naletela zadeva združenja Cerkev.

Kaj pa Rusija?

Ker patrijarh v svojem načrtu obiskov ni imel Rusije, sem mu rekel: "Kaj se vam zdi, je kaj upanja, da bi tudi Rusija, kjer je svoboda pravoslavne Cerkev omejena in se komunistična vlada na vse načine prizadeva, da bi tudi katoliško Cerkev v različnih zasedenih deželah spravila v pravo-

Pogled na del samostanskih zidov meniškega mesta na gori Atos

slavje, kaj storila za zблиžanje kristjanov?" Patrijarhov odgovor je bil: "Res, glede Rusije bo mnogo težav. Vendar pa, če Rusija ne bi hotela ničesar storiti, to ne sme biti vzrok, da bi mi ostali prekrizanih rok. Mislim, da bi mi, ki smo svobodni, morali še bolj poprijeti in zlasti zaupati v delo božje Previdnosti."

Patrijarh iz Carigrada je prijatelj srbskega patrijarha in bi morda ta mogel služiti kot vez med grškimi in slovanskimi Cerkvami. In še drug most

bi bil možen med Carigradom in Moskvo: antiohijski patrijarh Teodozij VI., ki je bil pred kratkim skoraj mesec dni v Rusiji.

Omenil sem patrijarhu še težave, na katere, vsaj zdi se tako, bi edinnost naletela v grški Cerkvi. Patrijarh mi je odgovoril, da bi se grška vlada rada približala Vatikanu. In še, da ga je atenski nadškof Teoklit obiskal, kar se poprej že dolgo časa ni zgodilo.

Ko sva tako obšla večino pravoslavnih Cerkva, se je patrijarh vrnil k vesoljnemu cerkvenemu zboru. Rekel mi je, da je povabila Janeza XXIII. k edinosti kristjanov kar nekam pričakoval: "Bil je človek, ki ga je Bog poslal; ime mu je bilo Janez." Vendar je pa patrijarh priznal, da je začetno upanje malo splahnelo. "Ko je papež naznanil koncil, smo mislili, da bo povabil tudi vzhodne Cerkve. Danes pa vidimo, da ne bomo povabljeni. Zakaj ne?"

Povedal sem mu, da bo vesoljni cerkveni zbor sestanek vseh škofov, ki so združeni z Rimom, in da so cerkveni zbori notranja zadeva rimske Cerkve. Vendar pa katoličani take vrste zbor smatrajo za vesoljnega. Obvestil sem ga tudi glede tega, kar so rekli zborovalci v Marija Laach, kjer so bili navzoči katoličani in protestanti: Če bi katoliška Cerkev povabila pravoslavne, bi morala povabiti tudi protestante.

Papež se mora postaviti na čelo gibanju za edinstvo

Moj odgovor je patrijarhu očitvidno ugajal. Posebej je opomnil tajnika, naj ga skrbno zabeleži. Slutil sem, da se ga posluži, ko bo opravičeval svoje sodelovanje pri Svetovnem svetu Cerkva. Z drugimi besedami: Če so pravoslavni in protestanti skupaj v Svetovnem svetu Cerkva, bi morali tudi skupaj iti v Rim. Oboji ali nobeden. Vendar pa patrijarh ni hotel, da bi ga napačno razumel: "Očitajo mi," je povzel besedo, "da imam rajši protestante kot pa katoličane. Ne, protestanti so od nas veliko bolj daleč kot pa katoličani; in ravno zato se jim moramo približati z večjo ljubeznijo." Hotel mi je reči: Samo zato, da pritegne tiste, ki so bolj daleč, je carigrajski patrijarh poslal svojega zastopnika v protestantski "Svetovni svet Cerkva". Patrijarh je nadaljeval dobesedno: "Katoličani so naši bratje. Pravoslavni in katoličani smo dve veji ene in iste Cerkve. Protestantom pa manjka ustno izročilo, zakramenti in zlasti še Telo in Kri Kristusova. Mi ne bi smeli več pogrevati zastarelih prepиров o izhajanju Sina (Filioque), o kvašenem ali nekvašenem kruhu in še kaj drugega."

Že sem imel na jeziku, da bi omenil verski resnici o Marijinem brezmadežnem spočetju in vnebovzetju. Vendar pa sem se premislil. In morda je bilo prav tako. Pri prvem obisku sem ponudil patrijarhu knjigo, ki sem jo napisal o Mariji vnebovzeti. In v tem trenutku je patrijarh vzel knjigo v roke in mi rekel: "Marijo pa častimo pravoslavni in katoličani na isti način. Včeraj, ko sem se sestal z metropolitom in komisijo za združenje kristjanov, sem pridigal o Mariji. In snov za pridigo mi je da'la vaša knjiga."

Rad bi rekel patrijarhu, a si nisem upal, da je edino, kar nas loči, prvenstvo rimskega škofa. Patrijarh mi je tudi o tem govoril, vendar ne jasno. Razumel sem ga, da misli, da prvenstvo ne odvisi od razodetega nauka, ampak da je to samo upravna zadeva, torej popolnoma drugotnega pomena. Seveda mu v tem nisem mogel dati prav.

Pri drugem obisku je patrijarh ponovil, da bi moral biti papež tisti, ki bi pripravil združenje kristjanov. "Papež, v kolikor je prvi med patri-

jarhi." Vselej, kadar v drugih jezikih ni našel čisto ustrežajočega izraza za misel, ki jo je imel, se je zatekel h grščini. Tako tudi tokrat. Rekel je, da bi moral papež "hodegein", biti vodnik v delu za združenje.

Zakaj si patrijarh želi združenja?

"Združenje zahteva čas, v katerem živimo. Odgovornost predstojnikov Cerkve ni bila nikdar tako velika, kot je danes. Islam, praktični materializem in komunizem groze krščanstvu. Ločitev in nesporazum med kristjani pomeni slabost in pohujšanje, ki mora že enkrat prenehati. Tisti, ki so odgovorni za različne krščanske Cerkve, morajo vse storiti, kar zavisi od njih, in pomagati k uresničenju tega, kar si žele verniki: edinost. Pred nami vstaja nov svet," je nadaljeval patrijarh. "Vse se spreminja, kot bi se že uresničevala svetopisemska beseda, ki nam govori o novem nebu in novi zemlji. Nov svet se rojeva pred našimi očmi. V prihodnjih 30 letih se bo še bolj spremenil. Če hočemo, da se tudi človek ne bo spremenil, ampak ostal zvest Kristusovemu evangeliju in ga spolnjeval, se moramo zediniti."

Zdelo se mi je, da je patrijarh pripisoval razgovoru veliko važnost. Saj je ob koncu vzkliknil: "Glejte, odprl sem vam srce, kot če bi bili moj osebni tajnik, ali pa eden mojih škofov."

Poslovil sem se s prošnjo, naj me blagoslovi. Objel me je in mi za slovo rekel: "Skoraj vse, kar sem govoril z vami, sem povedal tudi msgr. Testa, naj sporoči papežu." Pri slovesu mi je tudi zaupal, da bo poslal enega izmed pravoslavnih škofov v Rim, kjer bi ga stalno zastopal pri papežu. Približno tako, kot je pravoslavni cerkveni dostojanstvenik, ki pa ni škof, predstavnik patrijarha pri "Svetovnem svetu Cerkva". Zadnje besede patrijarhove, ki jih je izrekel vidno ginjen, so bile: "Sporočite moje spoštljive pozdrave papežu."

Cerkveni zbor je izključna zadeva katoliške Cerkve

K razgovorom s patrijarhom Atenagorasom moram dodati nekaj razlage.

Čeprav patrijarh misli drugače, je papež Janez XXIII. od vsega početka govoril, da bo vesoljni zbor združil samo katoliške škofo. Saj tudi ni mogel misliti drugače. Zato pa razlage, ki jih je dal nekaj pozneje sam sveti oče ali njegov državni tajnik, ne pomenijo, da je papež "umaknil predlog, ki ga je sam dal", kot so nekateri sodili. Zmeda ali zmota je vsaj deloma razumljiva. Ker je papež v naznanilu vesoljnega zbora omenil tudi združenje kristjanov, so nekateri tudi med katoličani, mislili, da bodo povabljeni na zbor tudi zastopniki pravoslavnih Cerkva in še o protestantih so govorili. Cerkveni zbor se bo ukvarjal s Cerkvijo, z nje zakonodajo, ki se mora stalno prilagojevati, s naukom, v kolikor se da bolje pojasniti, z eno besedo: z vsem, kar bi Cerkvi pomagalo, da bi lažje dosegala svoj cilj, ki je zveličanje človeštva. Vse to, tako upa papež, pa bo pomagalo, da se bodo zravnala in pripravila pota za združenje.

Časnikarji so pa stvar drugače razumeli: Cerkveni zbor naj bi združil kristjane, kar bi pomagalo k pozitivni verskega življenja med njimi. Papež pravi: Cerkve mora znova napraviti "postajo", kar bo ravno cerkveni zbor, in pregledati, če je vse v redu, da bo mogla uspešno nadaljevati "potovanje." Med drugimi stvarmi bo pregledala tudi svoje "gledanje na ločene kristja-

ne. Kar se bo očetom koncila zdelo prav in potrebno, se bo spremenilo. In morda bodo te spremembe tiste, ki bodo privabile vsaj nekaj ločenih bratov. Časnikarji so pa trdili: Najprej združenje in po združenju se bodo vsi lažje približali Kristusu z življenjem po veri. To, kar je za Cerkev prvo, so časopisi omenjali na drugem mestu. Kar je bilo za papeža drugotno, je bilo za časnikarje prvenstveno. In pravoslavni škofje, ki niso imeli uradnih poročil, so se zanesli na časopisna poročila, ki pa, kot dobro vemo, dostikrat niso verodostojna. In zlasti ne, če jim pri uredniškem osebju manjka strokovnjakov, kot je nekaj splošnega glede bogoslovnih zadev. Je pa kardinal Tardini, ki je izrecno poudaril, da ločeni škofje ne bodo mogli biti povabljeni kot aktivni člani koncila, ker niso člani katoliške Cerkve, pristavil: "Ni pa izključeno, da ne bi bili povabljeni kot opazovalci."

Prvenstvo rimskega škofa ni samo častno

Rimski škof se v družbi ostalih patriarhov in škofov ne more smatrati samo za prvega med enakimi. Ker je naslednik svetega Petra, je prešla nanj dejanska prvenstvenost in ne samo častna. Prvenstvo, ki ga je Kristus na tako slovesen način dal Petru (Gl. Mt 16, 18; Lk 22, 32; Jan 21). In izročila iz prvih časov Cerkve nam pravijo, da je bil vedno papež najvišji sodnik, ki je odločal, kadar so se v različnih krščanskih občinah pojavljale težave ali zmotne glede razodelega nauka ali pa cerkvene discipline.

Verjetno je patrijarh v najinih razgovorih hotel malo omiliti pravoslavno stališče. Ker je zares dober in ljubezniv, ni uporabljal kakih ostrejših izrazov. Vendar pa si moremo ustvariti neko približno pravilno sodbo le, če vzamemo v poštev vse njegove izjave, ki jih je dajal ob različnih prilikah. In razgovori na otoku Rodos, ki so se vršili kmalu po mojem obisku pri patrijarhu, nas potrjujejo v mnenju, da ne smemo biti preveč optimisti. Vendar pa, ko sem zapuščal patrijarhovo palačo, sem bil prepoln upanja in sreče. Iškal sem v zgodovini vzhodne Cerkve patriarha, tudi med tistimi, ki so bili združeni z Rimom, ki bi rekel, kar je izjavil patrijarh Atenagoras: "Da se zedinijo kristjani, sem pripravljen iti v Rim."

Zdi se mi, da sem prav razumel patriarha, če rečem, da misli, naj bi se kristjani združili v obrambi zakladov, ki jih je Kristus izročil človeštvu. Če pride do te vrste združitve, bo po njegovem mnenju prišlo tudi do združenja v veri. Patriarh dobro ve, da je prepad med katoliško Cerkvijo in protestanti tako velik, da je, človeško gledano, skoraj nemogoče upati, da bi se zblížali. Pravoslavje bi po njegovem mnenju lahko bilo neke vrste most med katoličani in protestanti. Most, ki bi imel svoje temelje v prvih sedmih vesoljnih cerkvenih zborih in ki bi vzpostavil zvezo tako v veri kot v skupnem nastopu pred vsem nekrščanskim svetom.

Obisk bogoslovne šole v Halki

Čeprav je pravoslavna Cerkev, ki ji načeljuje patrijarh Atenagoras, na prvem častnem mestu med vsemi ločenimi Cerkvami, ima pa po drugi strani najmanj vernikov. Še največ jih živi na dodekaneškem otočju, ki od leta 1948 pripada Grčiji, versko pa je ostalo pod oblastjo carigradskega patriarha. Patriarh je tudi predstojnik meniških naselbin na Atosu, o katerih bomo še govorili. Pravoslavna krščanska občina v Carigradu je majhna, vendar pa polna življenja. In v zvezi s pravoslavnimi iz Carigrada bi rad ome-

nil teološko šolo na Halki. Če bo prišlo do razgovorov o edinosti med vzhodno in zapadno Cerkvijo, bo ta šola z vso gotovostjo mnogo vplivala na zadržanje vzhodnih kristjanov. Patriarh sam mi je poiskal vodnika, ki naj bi me spremljal pri obisku tega bogoslovnega zavoda.

Polmesec je spodrinil križ, a Cerkev je večna

Halka je predzadnji v vrsti Prinčevskih otokov, ki so pravi biseri v Marmorskem morju. Vkrcati se je treba v Galati.

Parniki kar naprej prihajajo in odhajajo. V pristanišču je neprestan dirindaj, ki se niti ponoči ne poleže. Ponuajajo vam vse mogoče: ribe v plitvih košaricah, breskve, marelice, grozdje in sto drugih stvari. Skozi to tržišče se mora prebiti potnik, ki hoče na Halko.

Vožnja sama pa je zanimiva. Saj je z morja tako lep razgled na kupolo Svete Modrosti; cerkvi Svetih apostolov in Svete Irene se dvigata visoko nad vsakdanjost ostalih stavb. Z ladje se opazi tudi kopališče Faranaki in vodnik mi je pokazal cerkev Sv. Janeza Krizostoma, zgrajeno na mestu, kjer se je svetnik izkrcal, ko se je vrnil iz pregnanstva. Spomnil sem se besed, ki jih je Zlatoust spregovoril ob tisti priliki: "Cerkev je večna." Besede cerkvenega učenika sem premišljeval med nadaljno vožnjo. Verujem, da so njegove besede večno resnične tudi v krajih, kjer je polmesec nadomestil križ. Saj so samo jak tega, kar je trdil božji Učitelj. In na zgodovino je treba gledati z božjimi očmi.

Dospeli smo. Bogoslovna šola, ki sem si jo prišel ogledat, stoji na hribočku sredi jelk. Poleg bogoslovnice je srednja šola, ki pripravlja dijake za vstop na fakulteto. Obedve imata okoli sto učencev. Med njimi jih je večina (65) v bogoslovju. Patriarhovi načrti so velikopotezni: rad bi iz te šole napravil veliko univerzo, ki bi bila neke vrste simbol vsega pravoslavja. Med študenti sem našel Srbe, Poljake, Egipčane, Kopte in seveda Grke. Eden od slušateljev je bil anglejske vere, drugi pa metodist. Učni jezik je moderna grščina. Življenje bogoslovcev je življenje menihov in univerzitetnih študentov. Kraj, ki je po naravni lepoti nekaj izrednega, jim gotovo pomaga pri uresničevanju obojnega ideala.

Predstojnik bogoslovne šole je Maksimos Repannelis: lep človek, znanstvenik in zelo ljubezniv. Študiral je filozofijo na katoliški univerzi v Louvainu. Dobro pozna katoliške filozofe kot so Maritain, Gabriel Marcel, Régis Jolivet. Rekel mi je, da občuduje globoke misli in način izražanja pri francoskem jezuitu de Lubacu.

Bogoslovna šola ima več dobrih profesorjev. Nekaj pozneje sem se znova srečal z njimi. Bilo je na otoku Rodosu. Omenim naj samo Fomidiasa, ki je profesor simbolične teologije. Govori več slovanskih jezikov in pravi, da so slovanski jeziki za večino zapadnih Evropejcev terra incognita - nepoznani svet. Govorila sva o katekizmu Petra Mogile. Rekel mi je, da med njimi katekizmi te vrste nimajo mnogo veljave. Glede verskih vprašanj so zanje edino merodajni prvi sedmeri cerkveni zbori.

Obiskal sem vse prostore in tudi pokopališče. Tam sem videl grob metropolitana Brienniosa, znanega teologa vzhodne Cerkve. Pred sto leti je odkril "nauk dvanajstih apostolov". Je to razprava, nad katero se strokovnjaki še danes z zanimanjem sklanjajo. V eni izmed dvoran sem videl lep ikonostas, ki so ga prinesli sem iz ene izmed cerkva, ki je ostala zaprta. In ob njem sem se znova spomnil dogodkov pred štirimi leti.

Kristjani v Turčiji

Dne 6. septembra 1955 so turške drhali napadle in oropale dober del krščanskih cerkva, samostanov, kot tudi hiš kristjanov. Časopisna poročila so nekaj dni napolnila nekaj stolpcev, a svet se je malo ali nič zganil ob tej tragediji kristjanov v Carigradu, v največjem, čeprav ne glavnem mestu demokratične turške države. Vprašal sem se, če bi se to, kar se je zgodilo pred štirimi leti, moglo ponoviti. Turčija je danes v vseh mednarodnih organizacijah, je ena najbolj "zapadnih" dežel. Res se trudi, da bi v vsakem pogledu dvignila raven svojega prebivalstva. Za to pa potrebuje mnogo tuje pomoči. Koliko je naredila, da bi privabila čimveč tujih turistov! In da bi se vsi Turki naučili brati in pisati. Če upoštevam vse to, se mi zdi, da se 6. september ne bo ponovil. Tak napad na versko manjšino v Turčiji, zlasti še, ker če bi se ponovil, bi zelo škodoval njenemu ugledu v svetu. In če še dostavim, da so imeli 6. septembra 1955 vmes svoje prste komunisti, ki bi se radi poslužili verskih razlik za ribarjenje v kalnem, je zaključek še bolj trden: v današnjih okoliščinah se udarec ne more ponoviti. Seveda se pa okoliščine včasih naglo spremenijo. Sedanja turška vlada, ki ji predseduje Menderes, je do kristjanov zelo liberalna. Sedaj tudi kristjani vrše vojaške službe in če so vojaki, ki branijo domovino, se jim s tem priznajo vse državljanske pravice. Kristjan ima pravico do dela kot vsak musliman. Delovna zakonodaja ga brani kot nekristjana. Če to poudarjamo, hočemo seveda reči, da vedno ni bilo tako. Krščanske šole so cvetoče zlasti v Carigradu. Večina učencev je muslimanske vere. V kolegij, ki ga vodijo lazaristi, hodijo tudi oficirji, da se nauče francoščine.

Sveta Modrost sredi minaretov

Mohamedanska vera je v Turčiji znova prišla do pravic. Vlada je razumela, da ljudstvo potrebuje še kaj drugega kot pa kruh. Vera v Boga, Allaha, kot jo je pridigal Mohamed in je zapisana v Koranu, bo opora za Turke. Ker komunizem hoče narod razdvojiti, mora priti nekdo, ki se mu bo ustavljal pri razdiralnem delu. Pouk korana se je znova uvedel. Povesod, kamor pridete, vidite, da obnavljajo že skoraj razpadle mošeje ali pa zidajo nove. In mošeje grade tudi na otokih, kjer je večina prebivalcev krščanska in muslimanov le peščica.

Carigrad je bil, je, in ostane mesto, v katerem se dviga kupola Svete Modrosti. Res ne vem, kako da že prej nisem govoril o tej umetnini, o kateri je zapisal Bulgakov: "Svetišče Svete Modrosti je podoba vesoljne Cerkve, širna je kot zvezdnato nebo. Nebesa na zemlji, ali, če hočete, ne zemlja ne nebo, ampak med obema, nekaj božje-človeškega. Zdi se nam, da nas nebo priteguje, nas dviga z zemlje v molitvi k nebu."

Seveda so Turki svetišče v mnogočem spremenili in pokvarili vtis, ki ga je dajalo, ko je bilo še krščansko. Arabski napisi, ki "vise" vsepovesod, utrujajo in kristjanu ničesar ne povedo. Kljub temu in mnogim drugim podrobnostim, ki jih ne bom omenjal, pa Sveta Modrost ostaja priča davnih dni. Rada bi jih priklicala nazaj in ne mara umreti, dokler se ne vrnejo.

Bulgakov, veliki ruski teolog, je leta 1923 prisostvoval v tem svetišču molitvi muslimanov. Takrat je bila cerkev mošeja, danes je pa muzej. "Njihova molitev ni molitev sinov, ampak "najemnikov", ki ne molijo v lastni hiši, ampak v najeti. In ker je najeta, jo bodo morali zapustiti. Ne razumejo.

da Bog, h kateremu se vsak dan obračajo, pričakuje drugačnih hvalnic, druge vere, vere v Jezusa Kristusa, Sina Marijinega.”

Ker so kristjani raztrgali obleko brez šivov, niso bili vredni, da bi ohranili cerkev Svete Modrosti, je trdil Bulgakov. Dva Rima sta že na tleh: Rim in Carigrad, in tretji Rim, ki je Moskva, je nadaljeval ruski “videc”, je tudi podlegel (komunistični revoluciji). In Bulgakov je bil prepričan, da bo vstala nova ROMA-AMOR Rim ljubezni, ki bo združila vse Cerkve. In ko bo prišlo do združenja, bo tudi svetišče Svete Modrosti vrnjeno kristjanom.

Kedaj bo prišel pričakovani dan?

Kaj naj mislimo o Bulgakovih “prerokbah”? Dne 29. maja 1453 so Turki zavzeli Carigrad. Vso noč pred odločilnim napadom sovražnika je ljudstvo premolilo v cekvi Karie-Djami in cesar je prejel sveto obhajilo v Sveti Modrosti. Kot je bilo pričakovati, so naslednjega dne turške čete prodrle v mesto, o katerem se je zdelo, da ga je Bog zapustil. Tudi Sveta Modrost je prešla v turške roke. Bog sam ve, če bo res kdaj vrnjena kristjanom. Če damo prav Bulgakovemu, ko pravi, da je Sveta Modrost simbol vesoljne Cerkve, nešivane Kristusove suknje, mu moramo dati prav tudi, ko trdi, da bo Sveta Modrost vrnjena zedinjenim kristjanom; svetišče samo morda ne bo vrnjeno, vrnjeno bo pa tisto, kar predstavlja. V svetišču samem sem se spomnil Bulgakovih besed in se vprašal: “Kedaj?” Upanja ne smemo izgubiti. Priznajmo, da smo v zadnjih 40 letih prehodili že dolgo pot. Čeprav se nam zdi cilj, ki je združenje, še daleč, ne obupjmo.

Z menihi na gori Atos

Že jeseni 1955 sem prebil več tednov z menihi na sveti gori. Na 50 km dolgem in 12 km širokem polotoku živi okoli 1.500 menihov. Pravijo, da od prvih začetkov meniških naselbin pa do danes ni stopila ženska noga na ta del zemlje.

Takrat sem šel na Atos kot raziskovalec. Sreča mi je bila mila: odkril sem neizdane pridige svetega Janeza Krizostoma. Menihi raziskovalcev nimajo radi. Navadno skrivajo, kar bi moglo znanstvenika zanimati. Gotovo mu pa ne pomagajo iskati. Zato sem imel ob tisti priliki bolj mešane občutke o atoških menihih. Nismo se mogli sporazumeti. Morda so me imeli za tatu, ki je prišel iskat rokopise, ki jih bo odnesel, ne da bi kaj plačal.

Tokrat sem šel na sveto goro kot romar. In skrbno sem varoval priporočilo patrijarha Atenagorasa, ki je najvišji predstojnik meniške naselbine. In ko so menihi videli patrijarhovo pismo, so me čisto drugače sprejeli kot prvokrat. Razjasnili so se obrazi in tudi marsikaj drugega.

Ko sem bil prvič na Atosu, me je strašno presenetilo, ker med menihi nisem opazil skoraj nobenega evharističnega življenja. Res lepo vrše ceremonije in petje, tudi če nekateri ne pojejo dobro, naredi velik vtis. Petje v vzhodni liturgiji je res klic duše, ki se čuti v pregnanstvu in si želi “razveze”. In vendar nisem videl, da bi se menihi pogosto obhajali, kar bi jim vsaj na nek način zadostilo njih željo “biti s Kristusom”. Umevno je bila moja sodba o duhovnem življenju menihov precej črnogleda.

Ko sem šel v drugo romanje k atoškim menihom, sem se hotel dokončno prepričati, kako je glede tega. In ugotovil sem tole: Pravila pravijo, naj se Atoščani obhajajo štirikrat na leto: za božič, veliko noč, praznik svetih Petra in Pavla, pa za Marijino vnebovzetje. Vendar pa v nekaterih

samostanih, kjer so menihi bolj goreči, hodijo k obhajilu vsakih 14 dni. In v prav malo slučajih se počasi začenja uveljavljati pogostno in celo vsakdanje sveto obhajilo. Menihi sami se glede tega ne morejo sporazumeti.

Na Atosu sem se srečal z izredno poduhovljeno osebnostjo. Bil je to menih Maksimos. Z dvema tovarišema živi bolj puščavniško kot pa meniško življenje. S stalnim ponavljanjem molitve: "Jezus Kristus, Sin Boga živega, usmili se me grešnika", je želja po Bogu postala tako silna, da se je odločil za vsakdanje sveto obhajilo. Drugi menihi ga ne razumejo, a jim odgovarja, da se drži naročila Kristusovega.

Glede zedinjenja kristjanov je bil ta svetniški menih manj na tekočem. Vse polno pomislekov je imel glede katoličanov. Zdelo se mu je, da še veljavnost katoliškega krs'la ni povsem zagotovljena.

Menihi z gore Atos v grški pravoslavni Cerkvi danes še daleč nimajo vpliva, kot so ga imeli pred stoletji. Vendar pa, če bi šlo za združenje Cerkva, bi teh 1.500 menihov, čeprav je padlo njih število in bogoslovna izobrazba, gotovo dvignilo glas, bodisi da bi podprli združenje ali pa ga zavrnili. Mislim pa, da morem reči, da bi danes menihi, kot skupnost, ne nasprotovali združenju, kot so to storili v času florentinskega cerkvenega zbora. Ker je njih predstojnik patrijarh Atenagoras, bo tudi on tisti, ki jih bo usmeril glede združenja med vzhodom in zapadom. Če bo sedanji patrijarh še kaj dosti časa živel, bo vpeljal na Atosu mnogo sprememb. Že sedaj zahteva, da menihi več študirajo, in za teološko šolo, ki jo vzdržujejo, jim je poslal razgledanega profesorja. Med njimi je metropolit Natanael, ki je živel dolgo časa v Franciji in sedaj vodi kot rektor teološko šolo na Atosu. "Msgr., kako si zamišljate edinost," sem ga vprašal. "Kako si jo pa zamišljate vi," mi je odgovoril z vprašanjem. Ko sem mu rekel, da bi se morali bolje poznati, da bi se morali cerkveni predstojniki večkrat sestati, in da je najboljše sredstvo molitev, mi je tudi on povedal svoje mnenje: "Mnogo več stvari nas družijo, kot pa loči. In v vseh časih so bili na obeh straneh ljudje, ki so se skušali približati." Metropolit pripravlja zgodovinsko razpravo o Atosu. V njej bo omenil tudi stike, ki so jih imeli z menihi rimski škofje. Omenil mi je, da je okoli leta 1700 papež poslal na Atos več redovnikov, ki bi pomagali pri vodstvu neke šole. Vendar pa tla še niso bila pripravljena...

Ker sem šel na Atos kot romar, sem hotel obiskati tudi grob Nikodema Hagiorita. Bil je to menih iz 18. stol., ki je sveto živel. Grška pravoslavna Cerkev ga je pred kratkim prištel med svetnike. Res dolgo časa nisem mogel najti nikogar, ki bi me spremljal h grobu. Kar čudno se mi je zdelo. Končno sem naletel na fanta kakih 15 let, ki je prišel obiskat sorodnika-meniha, ki se mi je ponudil, da mi bo pokazal kapelo, kjer je pokopan svetniški menih in obnovitelj atoškega meništv. Grob varuje menih Ananija, ki me je sprejel z veliko ljubeznijo. Pokazal mi je lobanjo N'kodemovo, na katero so zapisali besede: "Verujem v vstajenje mesa". Taka je bila želja menihova. Ko sem se poslavljaj od svetišča, sem prosil Ananija, naj me blagoslovi. Dvignil je roki v blagoslov in mi rekel: "Molimo vsi za zedinjenje Cerkva. Naj Bog združi, kar so ljudje s svojimi grehi ločili. Samo Bog nas more združiti. Tisti, ki žive sveto, bodo okrajšali dneve ločitve, ki so tako grenki." Na te lepe besede sem mislil, ko sem zapuščal Atos. Morda menih ni preveč poučen glede bogoslovnih razlik med vzhodom in zapadom. Ve pa, da mora hišo, v kateri bo z Rimom znova živel tudi vzhod, postaviti le Bog.

Prisedil Stanko Boljka C.M.

POPOTNI MISIJSKI UTRINKI

Nadaljevanje.

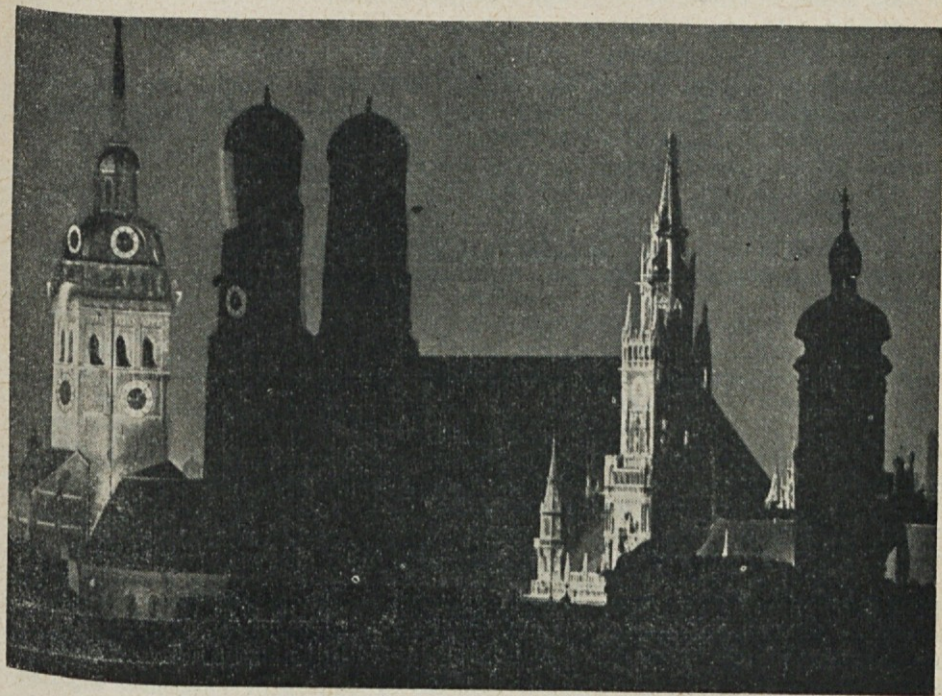
L. L. C.M.

MISIJONSTVO NA EVHARISTIČNEM KONGRESU

Da je bavarski München zelo lepo sprejel goste z vsega sveta, da sta povsod vladala čudoviti red in popolna organizacija, da je bilo udeležencev na kongresu več, kot so pričakovali, da so na splošno skoraj vse prireditve kljub nestalnemu vremenu lepo uspele, da je bila zlasti zaključna glavna slovesnost na ogromnem kongresnem prostoru med največjimi in najveličastnejšimi prireditvami v zgodovini človeštva, da bi si nekateri želeli na kongresu več navzočnosti Marije in morda to in ono bolj splošno, manj nemško — o tem in o vsem drugem so ali bodo bralci našega lista drugje veliko brali. Naloga teh skromnih utrinkov je le — kot že rečeno — zapisati misijonska opazovanja in doživetja. In tega je bilo na svetovnem evharističnem kongresu tudi dovolj.

Lahko rečemo, da je bilo misijonstvo svete Cerkve na kongresu zelo navzoče in zelo poudarjeno, pa tudi zelo pozorno sprejemano.

Pogled na središče mesta Münchna ponoči

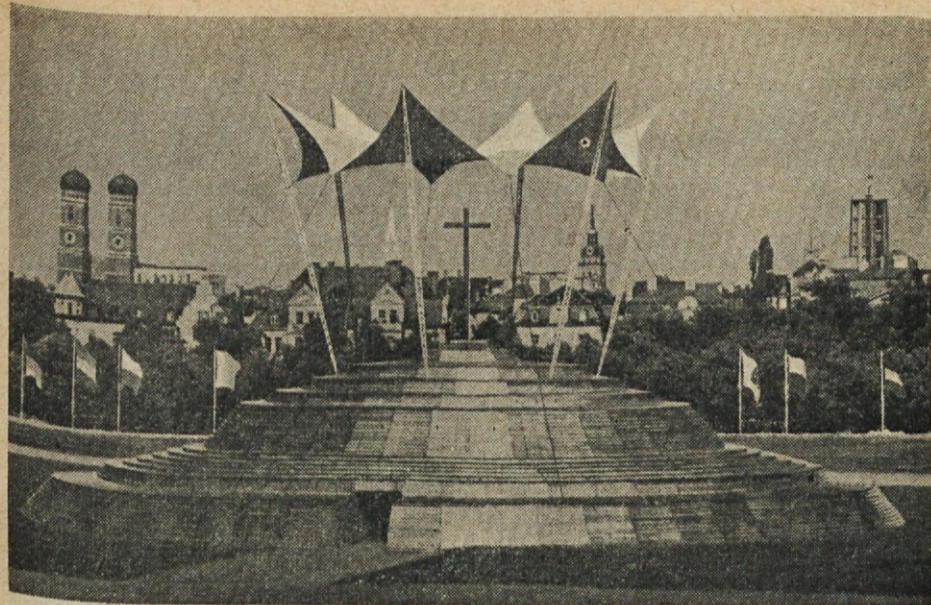
V posebni luksuzno opremljeni knjižici "Pro mundi vita", ki jo je poleg drugih izdal prireditveni odbor za kongres in v kateri je v besedi in sliki nakazal glavne misli, ki naj prežemajo celotni spored in vse udeležence kongresa, je bil en del posevečen misijonom in sicer pod naslovom: "Naše okolje — ves svet". Sestavek lepo, kratko in jedrnatno razlaga misijonsko problematiko Cerkve in opozarja na misijonsko dolžnost. Članek bomo ob priliki objavili v našem listu. Vse za kongresne možnosti posebej sestavljene liturgične molitve, obredi in pesmi so bile prežete z misijonsko mislijo. Poudarjana je bila univerzalnost Cerkve in Evharistije: da je Kristus veš svet odrešil in da je vsemu svetu zapustil Cerkev in Evharistijo, da smo v teh dveh skrivnostih vsi ljudje enakopravni, k istemu nadnaravnemu življenju in zveličanju poklicani in da si moramo zato že tu biti drug drugemu bratje in sestre, zlasti da moramo nadnaravno življenje drug drugemu posredovati, tisti, ki ga že imajo, onim, ki ga še niso deležni. Bilo je mnogo udeležencev iz misijonskih dežel, ne le duhovnikov in redovnic, ampak tudi laikov, katerih mnogo so se udeleževali prireditve v svojih domačih oblačilih, tako da so hitreje vzbudili pozornost ostalih udeležencev in od njih prejemale posebno naklonjenost in ljubezen. Res se je zdelo, kakor bi beli katoličani v stiku s črnimi ali rumenimi hoteli naravnost demonstrirati svoje katoliško stališče o enakovrednosti vseh ras, kakor bi hoteli nekako zadostiti za žalitve in krivice, ki jih del krščanskega sveta prizadeva z rasno nestrpnostjo in razlikovanjem zlasti črni rasi; kakor bi hoteli po teh, v skrivnostno telo Kristusovo že vključenih drugorasnih bratih in sestrah ljubeznivo privabiti še druge, še ono ogromno večino teh, ki so zunaj Kristusove staje; kakor bi hoteli zaklicati v poganski svet, po katerem razpreda svoje rdeče mreže brezbožni komunizem: Tu, pri Kristusu, v Cerkvi, pri krščanskih bratih in sestrah je ljubezen in vaša sreča, ne tam, kjer je le volk v ovčjem oblačilu. . ."

V naslednjem bom skušal po vrsti, kakor sem jih doživljal, popisati nekatere misijonske pojave na kongresu.

V sredo 3. avgusta zjutraj sem maševal v kapeli samostana, kjer kaplanje slovenski izseljenski dušni pastir za Nemčijo, č.g. Franc Seškar. Poleg še drugih slovenskih duhovnikov, ki so pri g. Seškarju tiste dni gostali, sta maševala ves čas tudi dva kitajska duhovnika. Eden je skoraj doštudiral že medicino, pa je sledil rajši božjemu klicu in postal duhovnik. Prvič v življenju sem doživel, da mi je pri maši stregel Kitajec — eden od obeh omenjenih duhovnikov.

Z bratom Nacetom in msgr. Firmenichom ter njegovimi smo se podali na kongresne prostore, kjer smo med drugim prisostvovali tudi čisto posebni maši: Bila je za otroke na velikem zelenem stadionu, ki me je spominjal na svetopisemsko zgodbo, ko je Jezus velel ljudem, naj posedejo "po zeleni trati" in jih je čudežno nasitil. Tudi tu je na tisoče otrok in odraslih sedelo na zeleni trati in čakalo nasičenja z evharističnim Kruhom. . . Maševal je črni škof, med mašo pa so peli izmenjaje z otroškimi ljudskim petjem manjši zbori iz različnih misijonskih dežel: zamorski zbor bogoslovcev iz zavoda Propagande v Rimu, arabski zborček, indijski in drugi, vsak svoje značilne narodne verske melodije in vsak seveda v svojem jeziku, kar je bilo zame in za večino udeležencev, zlasti pa za vse otroke resnična novost. Prireditelji so s to misijonsko pobarvano otroško mašo pač hoteli že tudi najmlajšim vtisniti v zavest univerzalnost Cerkve, v katero so vsi narodi poklicani.

Po maši smo obiskali *misijonsko razstavo*. Tik pred vhodom na številne prireditvene prostore so postavili kakih 8 metrov visok kvader z večbarvno slikarjijo, ki je predstavljala velikanski križ, raztezajoč se čez zemeljsko oblo, spodaj pa je bil napis MISIO. To je naziv razstave, ki je niso nalašč za kongres pripravili, marveč so jo Nemci organizirali kot potujočo razstavo za poživljenje misijonske misli in

Pogled na še ne popolnoma urejeni oltar glavnega kongresnega prostora.

dejavnosti med nemškimi katoličani. Razstava je bila že po vseh večjih krajih v Nemčiji in obiskalo jo je več milijonov ljudi ter je storila veliko dobrega za misijone. Znano je, da se nemški katoličani zlasti povojna leta vsako leto bolj in bolj izkažejo z bilanco svojega misijonskega dela. Zlasti delovna je centrala v Achenu.

Prvo, kar me je pri vstopu v veliki razstavnih paviljon prijetno presenetilo, je bila velikanska udeležba in silno zanimanje, kar sem potem opazoval vse dni kongresa. Vsak oddelek razstave je imel posebnega razlagalca, razlagalko, misijonarja ali misijonarko te ali one redovne družbe, ki v misijonih delujejo. Ti niso samo na splošno razlagali to, kar je bilo razstavljeno, marveč so vodili tudi pravcata predavanja, ki so jih ilustrirali z razstavljenim, in imeli ves čas toliko pozornih poslušalcev, da se je človek komaj bliže pririnil. Takih razlagalcev je bilo gotovo kakih 15, a so se zamenjavali vsakih nekaj ur z drugimi, svežimi močmi.

Zamisel razstave je bila podobna, kot sem jo našel že na razstavi v Lurdu. Verjetno so novo lurško razstavo vsaj deloma po tej večji nemški razstavi posneli. Zame, ki sem videl doslej le malo misijonskih razstav, je bila ta lep korak naprej. Razstava bodisi "Bengalskega misijona" pri oo. jezuitih v Ljubljani, ali pa tiste ob vsakoletnem ljubljanskem velesjmu, pa spet ona na misijonskem kongresu v Grobljah menda leta 1938, so bile pol razstave pol eksotični muzeji, kjer si našel veliko zanimivih predmetov in nagačenih živali iz tujih krajev, tudi veliko slik in prizorov, upodobitev misijonskega dela, ne pa toliko grafikonov, besedil in miselnih ponazoritev, ki bi ti povedale kaj več o problematiki misijonstva. Ta razstava na evharističnem kongresu v Münchnu pa je poudarjala bolj to: privedi obiskovalca do tega, da bo začutil s Cerkvijo njen misijonski problem.

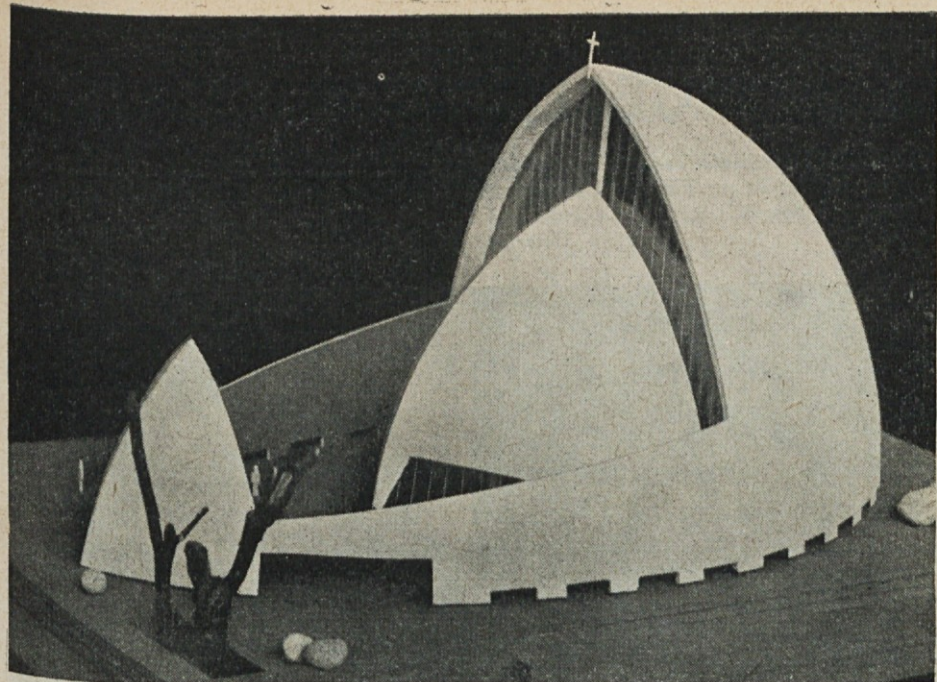
Številni svetopisemski citati in izreki papežev ter slavnih misijonarjev ter misijonologov o misijonstvu, grafikoni z zgodovinskimi in sodobnimi podatki, spet pri-

merjalni grafikoni, ki so opozarjali na porast prebivalstva, vpliva komunizma, mohamedanstva in drugih izmov na eni strani, pa na prepočasno rast katolicizma na drugi. Grafikoni s številom misijonskega osebja posameznih družb. Velikanske fotografije in slikarije, ki so kazale misijonske ustanove, predmeti iz eksotičnih dežel in poganskega bogoslužja, pa najrazličnejši kipi in liturgični predmeti, celi oltarji v domačem slogu, marsikateri nam znani, ker smo jih objavili v našem listu — vse to je dajalo prav svojski okvir in ozadje posameznim oddelkom misijonskega sveta na razstavi.

Prikazana je bila najprej osnovna misijonska misel: Kristus, ki pošilja apostole po vsem svetu, učiti vse narode in krščeati jih. Nato: misijonska pota apostolov, zlasti sv. Pavla. Poseben odderek je pokazal, kako so Nemci prejeli blagovest in kako so jo potem sami naprej širili in pa kje jo še danes ožnanjajo. Mohamedanska severna Afrika s svojo problematiko puščave, ki je bila nekoč krščanska zelenica in ki bo nekoč spet vzcvetela... Pa čudovito cvetoča, a vedno bolj ogrožena Črna Afrika, s posebnim poudarkom na domači duhovščini in hierarhiji... Južna Afrika z rasnimi problemi, problemom zapostavljanja, celo preganjanja črne rase po belih kolonih, in s problemom mešancev... vse resnično težka ovira misijonskemu delovanju Cerkve danes... Indijski misijoni, važnost šolstva in karitativnih ustanov v tej po napredku težeči deželi... trdo budistični Siam, razbita Indokina... Nato Oceanija s Filipini, katoliško oazo v ogromnem azijskem poganskem bloku, in Japonska, ki mnogo obeta, a ji primanjkuje delavcev... Mučeniška Kitajska,

Tu in desno. — Pogled na dve izmed številnih maket misijonske postaje, grajene v domačem slogu. Te načrte izdeluje posebno misijonsko društvo švicarskih arhitektov.

prikazana s simbolom križa in trnja, otok Formoza pa kot misijonsko cvetoče področje: kri mučencev na zaslužnjeni kitajski celini je seme novih kristjanov na svobodnem otoku... Mohamedanski blok prednje Azije in Pakistana s krščanskimi ustanovami, ki naj pridigujejo o Kristusovi odrešilni ljubezni, ko že misijonarji ne smejo govoriti o njej... Južna Amerika s problemom duhovniškega naraščanja, še mnogimi, čeprav ne številnimi primitivnimi poganskimi indijanskimi rodovi... In Aljaska s svojim večnim ledom, samoto in daljavami ter redko posejanimi dušami, ki jih je pa tudi treba pridobiti za Kristusa... Posebna oddelka sta bila posvečena domači arhitekturi novih misijonskih cerkva, ki jo študirajo predvsem švicarski arhitekti, v ta namen povezani v posebni organizaciji, in pa würzburški ustanovi laičnih misijonskih zdravnikov in zdravnic. Prikazan je bil tudi razvoj liturgije in slogov od apostolskih časov v dve smeri: bizantinsko in rimsko. Pokazano tudi stanje ločenih Cerkva... Oddelek zase je kazal učna sredstva za pouk katekizma in krščanskega nauka sploh: knjige, podobe, razna ponazorila. Prostor zase so imele papeške misijonske družbe s stalnimi predavanji. Pri izhodu pa te je vabila skromna misijonska kapelica z Najsvetejšim, v katero si se lahko zatekel, da si pomolil za misijone, potem ko si doživel njih problematiko.

Pogrešal pa sem na razstavi kinopredstave iz misijonskih krajev, tudi bi lahko predvajali vsaj najlepše dosedanje misijonske filme. Poznalo se je tudi, da je bila organizirana pod posebnim vidikom na nemško misijonsko delovanje, za nemške vernike, zato je bilo marsikaj prikazano predvsem s področja nemških misijonov v različnih pokrajinah in nemških misijonskih ustanov. Druge narodnosti pa so nekako kar prezrli pri njih marsikaterih pomembnejših ustanovah. Kljub tem in

še drugim pomanjkljivostim pa je razstava pri veliki večini stotisočev obiskovalcev prav gotovo dosegla svoj vzvišeni namen: vzbuditi misijonsko čutenje v vernikih in nuditi globlje poznanje misijonskega problema.

(Sledi.)

Nekateri od številnih cerkvenih odličnikov na kongresu. Zgoraj: kardinal Rufino Santos, iz Manile na Filipinih, in patriarh Aleksandrije, Antiohije in Jeruzalema, Maxim IV. Spodaj: newyorški kardinal Francis Spellman in bombayski kardinal, msgr. Gracias, primas Indije.

Naši dragi misijonarji...

Spet lahko podamo našim bralcem, prijateljem in dobrotnikom slovenskih misijonarjev obširnejši vpogled v njihova prizadevanja, v imenu slovenskega naroda sodelovati pri osvajanju sveta za Kristusa. Zlasti pri č. g. Wolbangu C.M., pa tudi pri uredništvu samem se je nabralo veliko še neobjavljenih njih pisem, ki jih tu povežemo po posameznih kontinentih, potem ko smo povzeli iz njih to, kar je zanimivo in vzpodbudno za vse bralce.

JAPONSKA

O. VLADIMIR KOS S.J. iz Tokija, ki smo od njega prejeli zanimiv članek "Japonščina, odsev japonske duše" in ga objavili v novemberski številki lanskega letnika, je med tem izdal in tiskal na Japonskem svojo pesniško zbirko v slovenščini pod naslovom "Dober večer, Tokijo", ki je nekaj posebnega in za ljubitelje moderne poezije prava posladica. Misijonske prijateljke bo zbirka zanimala tudi zato, ker jo je misijonar-pesnik izdal ne le iz notranje svoje pesniške nuje, ampak tudi iz materijelnih potreb svojega misijona, ker bi rad z izkupičkom prodaje doprinesel vsaj kapljo v njih morje. O tem takole piše: "Trenutno imam ogromno dela, tudi pripravljam zbirko svojih pesmi, katerih čisti dobiček gre v moj misijon. Knjižica 64 strani bo stala 1 dolar. Prosite, da mi sv. Jožef pomaga k uspehu prodaje. Tukaj bi radi začeli z gradnjo nadaljnjih prostorov za našo mladež, ker sicer jih moramo v bodoče radi pomanjkanja prostora odklanjati. Prosil sem Slovensko kulturno akcijo v Argentini, č. g. Slapšaka v USA in č. g. Škerlja v Trstu, da

mi pomagajo pri prodaji." — Tudi "Katoliški misijoni" zelo priporočajo misijonskim prijateljem, da kupijo to pesniško zbirko in s tem podpro delo tako po-žrtvovalnega japonskega misijonarja o. Vladimirja Kosa! Kje in za kak denar se v kaki deželi dobi knjižica, je objavljeno v krajevnem časopisju.

Iz štirih pisem s. ANICE MIKLAVČIČ, kanosijanke, ki jih je tudi iz Tokija pisala v času od junija do oktobra letošnjega leta, povzememo v časovnem redu sledeče zanimivosti:

"Ravno ko to pišem, mi je prispel Vaš dar iz sklada 1959. Kako sem vsem darovalcem hvaležna! Ponovno obljubljam, da se jih spominjam v vsakdanjih molitvah in žrtvah. Vedno bolj se počutim Slovenko, čeprav sem že tako dolgo proč od mojih rojakov. Kako lepo je, da mislite na nas in nam pomagate! — Zdaj naj Vam pa sporočim nekaj, kar sem te dni zvedela in me je zelo razveselilo: Meseca aprila je dospela v Hong Kong nova slovenska misijonarka, kanosijan-ka ERNESTA KOSOVEL, ki je bila tudi članica naše Marijine družbe v Trstu. Jaz te moje sestre še ne poznam osebno, ker je vstopila v našo kongregacijo, ko sem jaz že odšla na Kitajsko, a o njej so mi pravile moje sestre, ki so jo poznale. Kmalu po novicijatu so jo poslali v Rim v našo generalno hišo, kjer se je odlikovala kot izvrstna kuharica. Pred šestimi leti so jo poslali na Angleško, v London, kjer se naše mlade sestre, bodoče misijonarki, uče angleščine. Letos aprila meseca je pa doživela to milost, da so jo poslali v misijone, in sicer v Hong Kong, kjer so naše sestre odprle veliko bolnišnico "Canossa Hospi-

tal". Ne vem, če sem Vam že omenila, da naša družba letos slavi 100 letnico naših misijonov (1860—1960), in prav v Hong Kongu je bil prvi naš delokrog pred 100 leti. Za stoletnico torej so na kraju, kamor so prišle delovat prve naše misijonarki, zdaj slovesno blagoslovili to veliko bolnišnico. No, jaz zaenkrat še nimam upanja, srečati se z našo novo misijonarko Slovenko, kajti iz Hong Konga do nas je kakih 5 dni potovanja z ladjo, a upam, da se bo tudi za to ponudila v bodoče kaka prilika. Priporočam, da tej novi misijonarki pošiljate "Katoliške misijone" in da se je spominjate Vi in dobrotniki v molitvah, pa tudi s kako pomočjo, saj so potrebe zlasti tudi v Hong Kongu zelo velike. — Začeli smo z gradnjo naše nove šole, ki nam bo omogočila bolj širokopotezno delo med japonsko mladino. Prejela sem pismo č.g. misijonarja Kosa in v njem

nove Vaše darove in izkupičke za prodane japonske slike, pa tudi njegovo obljubo, da me ob priliki obišče, česar bom neizmerno vesela. Za misijonsko veletombolo sem poslala zavoj malih predmetov, ki bodo morda misijonske prijateljce razveselili pa spominjali na Japonsko deželo." — Tako misijonarka. Omenjeni zavoj japonskih dobitkov za našo buenosaireško vsakoletno misijonsko veletombolo v pomoč vsem slovenskim misijonarjem smo med tem že prejeli in se misijonarki tudi na tem mestu za pošiljko prav lepo zahvaljujemo, saj bo res poživila pestrost dobitkov nove, že desete in zato jubilejne veletombole. januarja 1961.

Od s. MARIJE MAKNIŠE LUŽEVIČ FMM, ki deluje na Japonskem, nimamo že dolgo nobenega pisma, pač pa sporočilo od drugod, da je draga nam misijon-

Predmestna četrt v Tokiu, kjer deluje p. Vladimir Kos S.J.

Mladina z misijona sester usmiljenk na Japonskem, skupaj z mamicami, na izletu.

narka zadnje čase nekaj bolna. Želimo in ji prosimo pri ljubem Bogu čim prejšnjega okrevanja in okrepiteve za še nadaljnje delo v Gospodovem vinogradu v daljni Japonski.

Pač pa imamo od vseh treh slovenskih usmiljenk na Japonskem pisma, večinoma v zahvalo za prejeto skromno pomoč še iz sklada 1959.

S. BENJAMINA KARDINAR piše č. 8. Slapšaku v začetku marca sledeče:

“Oprostite, da se šele danes zahvaljujem za pozornost, ko ste mi poslali obvestilo o smrti našega ljubljenega nadpastirja in nepozabnega škofa dr. Gregorija Rožmana. Iskreni Bog povrni! Sporočila sem žalostno vest tudi vsem mojim slov. sosestram. Tako smo tudi me iz misijonske dalje v duhu polo-

žile na njegov grob skromen šopek spominčie hvaležnih molitev za pokoj njegove duše. Sicer nas pa navdaja tolažilno upanje, da naš blagopokojnik že uživa vse bogastvo in blaženost plačila za svojo veliko mučniško pot, ki jo je prehodil v zvestobi križu, v blagor in rešitev duš. Njegovo očetovsko srce sedaj v boljšem domu misli na nas, prosi za nas in nas pričakuje... — Dovolite, prečastiti gospod, da se Vam še enkrat kar najiskreneje zahvalim za veselo presenečenje, ki ste nam ga napravili s svojim obiskom v deželi solnca. Vem, da ni bila majhna žrtev, misliti še na te nebogljene misijonarke, a Vi ste je bili zmorni! Prosila sem Dobrotnega, naj Vam na potu v domovino tudi pripravi kako lepo presenečenje. Danes nisem več v Osaki. Božja Previdnost mi je poverila nov delokrog med reveži zunaj mest-

nih komoditet, v Obayashi, kamor sem bila premeščena 30. oktobra 1959. To je dispanzer, kjer trikrat tedensko ordinira tudi zdravnik, dočim bolnike druge dneve me same sprejemamo in jim pomagamo v njih boleznih in tegobah, potem pa še po domovih obiskujemo druge. Enkrat na teden se podamo tudi v oddaljeno bolnico, vzdržujemo otroški vrtec, nedeljsko šolo, in še kaj, tako da je dela dosti, a mi je v veliko veselje. Smo pa samo 4 sestre za vse. Postojanka je bolj na deželi, sredi rižnih polj in ob vznožju senčnih gričev, ki mi tolikokrat priključijo v spomin melodijo "Oj, le šumi, gozd zeleni..." A zame ta napev ni več otožna pesem, ampak vesel pozdrav misijonarki, ki skuša prav z žrtvijo domovine stopati po stopinjah Kristusovih.

Č. g. Wolbangu pa ista misijonarka piše koncem junija 1960 tele zahvalne besede za poslani denar iz sklada 1959:

"Vaše drago pismo in zanimiva poročila so nam bila v veliko veselje. Kaj radostno je bilo tudi presenečenje ob prejemu velikodušnega daru, ki ste nam ga pripravili s pomočjo naših požrtvovalnih misijonskih dobrotnikov. Šele pred nekaj tedni sem v razgovoru z našo sestro Jančar menila: Saj gg. Wolbang in Lenček ne bosta mogla več delati za nas, misijonarje, ker imata toliko dela vsak v svojem delokrogu, zlasti odkar so ustanovili Baragovo misijonišče... Pa glejte, kako sem se zmotila! Vsako leto večja je pomoč, ki nam jo pripravite, kljub vedno večjemu delu in nalogam, ki jih imate. Kako Vas torej podpira božja Previlnost! Vas velikodušni dar sem prejela 29. maja, prav ko sem že docela izpraznila moj revni mošnjiček. V nekaj dneh sem lahko oddala njim namenjene vsote tudi dragim sosestram. To so bile vsele! Dne 6. junija sva šle z sestro Jančar na letne duhovne vaje v Maiko, kjer smo se dobile s. Zupančič, in smo vse tri svet lahko malo vo slovensko pokramljale. V duhovnih vajah je bila tudi lepa prilika za molitev v zahvalo dobrotnikom... Naj Vam še omenim, da sem za posla-

ni dar kupila za našo revno kapelo dva svečnika, vsakega s petimi svetilkami. To je bilo veselja v naši samostanski družini in med verniki!

Oglasila se je tudi č. s. KATARINA JANČAR, ki deluje v Osaki. Zahvaljuje se za poslano ji pomoč in se opraviča, da malo piše, češ da je dela čez glavo in ne najde časa za pisanje. Pravi, da ni lahko doseči spreobrnjenj, zlasti še, ker je v deželi precej komunistov, ki veliko škodujejo delu svete Cerkve. Daru rojakov je bila zelo vesela, kajti nad njihovo postojanko leži še velik dolg; z vsakim darom se vsaj malo poplača... Vseh darovalcev se pridno spominja v molitvah.

Tretja naša usmiljenka na Japonskem je s. JOZEFA ZUPANČIČ, ki piše koncem oktobra in se zahvaljuje za vsoto, ki ji je bila poslana na račun sklada 1960. Med drugim poroča tudi tole: "Tu pri nas je zdaj krasna jesen. Do božiča ne bo hudega mraza, ki pa bo pritisnil toliko bolj po novem letu, tako da bodo roke in noge smrzovali... Škrsti gre zelo počasi, zlasti mlada dekleta je težko pripraviti, da sprejmejo to milost, kajti z njo so združene tudi odpovedi, žrtve krščanskega življenja. Katekizem bi se še učile, a ko pride do krsta, pomišljajo. Zlasti je ovira dejstvo, da je zelo malo fantov krščenih, katoličanov, in da je torej katoliškemu dekletu bolj težko najti ženina, a krščene se s poganom le ne marajo poročiti. Tudi niso svobodne, dokler niso polnoletne, in ker so družine navadno zelo nasprotne krstu, je težko kljubovati. Pri nas imamo kakih 30 deklet v starosti okrog 20 let, vse pridne in delavne in že skoraj vse znajo katekizem, pa nimajo dovoljenja od staršev za prejem svetega krsta, zato jih je šele kakih 7 katoliških. Ob nedeljah in praznikih imamo dve sveti maši, pa pridejo tudi ta poganska dekleta v kapelo. Tako je, da mi le sejemo, upajmo, da bodo želi in soravljali v žitnice drugi. A naši trudi so le zapisani v knjigi življenja, kajne."

S Formoze: stoletnica prihoda dominikancev na otok, leta 1859.

FORMOZA

Na tem otoku ob veliki kitajski celinu, delujejo zdaj trije slovenski misijonarji: č. g. Franc Rebol iz družbe Maryknoll, dr. Janez Janež, naš misijonski zdravnik, in pa m. Kalista Langerholz iz družbe Franciškanskih Marijinih misijonark, ki je po dolgem presledku spet prišla na misijonsko polje, o čemer smo v našem listu že prinesli njeno poročilo (nov. 1960).

Dr. J. JANEŽ pošilja spet nekaj lepih skioptičnih slik, pa tudi fotografij za "Katoliške misijone", iz njegovega pisma z dne 26. X. pa sledeče posnemamo: "Skušal Vam bom napraviti novo zbirko barvastih skioptičnih slik. Morda bom šel za kitajsko novo leto za dva dni po otoku in bom razne nove misijonske postojanke slikal. Neverjetno zelo se je misijonsko delo tu v teh osmih letih pomnožilo! Samo naši patri kamilijanci v Lotungu, ki so začeli z eno samo kapelico pri bolnišnici, so v teh

letih sezidali kar pet cerkva. Z menoj je po starem. 11. maja sem dosegel številko 10.000 pri beleženju operacij, ki sem jih v teh osmih letih izvršil. Ko pa prejmete tole pismo, bo že novih tisoč zabeleženih. Predstavljate si lahko, s kakim tempom delamo..." Gospod doktor voči vsem znancem in misijonskim prijateljem vesel božič in srečno novo leto.

Zelo živahno deluje, pa precej stran od dr. Janeža, naš rojak iz Severne Amerike, ki je pred kakimi petimi leti, kmalu po svoji novi maši odšel na Formozo, FRANC REBOL. Od časa do časa natisne nekako misijonsko okrožnico in jo pošlje prijateljem, dobrotnikom in znancem. Iz te okrožnice, pisane v angleškem jeziku, povzemamo sledeče zanimivosti iz njegovega življenja in delovanja:

Po uvodnem pozdravu naznanja svojim bralcem, da je po mestu vse polno najrazličnejšega peciva. "Kuhinjski bog" gre namreč za cel teden "na po-

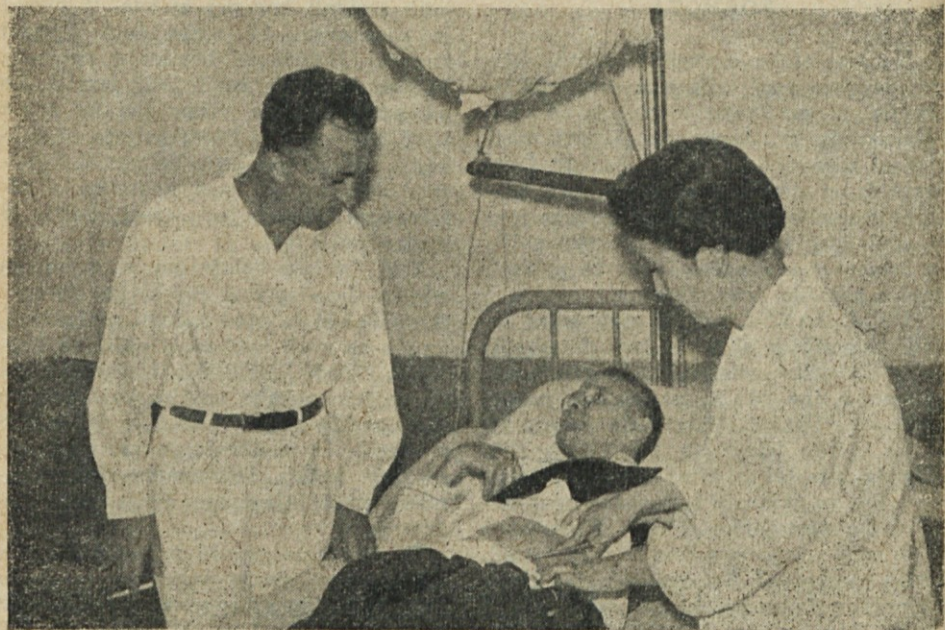
ročanje k najvišjemu bogu". Podati bo moral kar moči natančno poročilo o tem, kako so se obnašale družine v tem mestu v teku zadnjega leta. Po starem poganskem načinu mu pripravijo poslovilno kosilo. Ob tej priliki prihajajo na mizo same sladke jedi in kar moči sladkarij. Boga bi radi nasitili s samo sladkostjo, da ja ne bi mogel svojemu predstojniku govoriti o grenkobah, ki jih je v času enega leta prav gotovo tudi opazal po družinah.

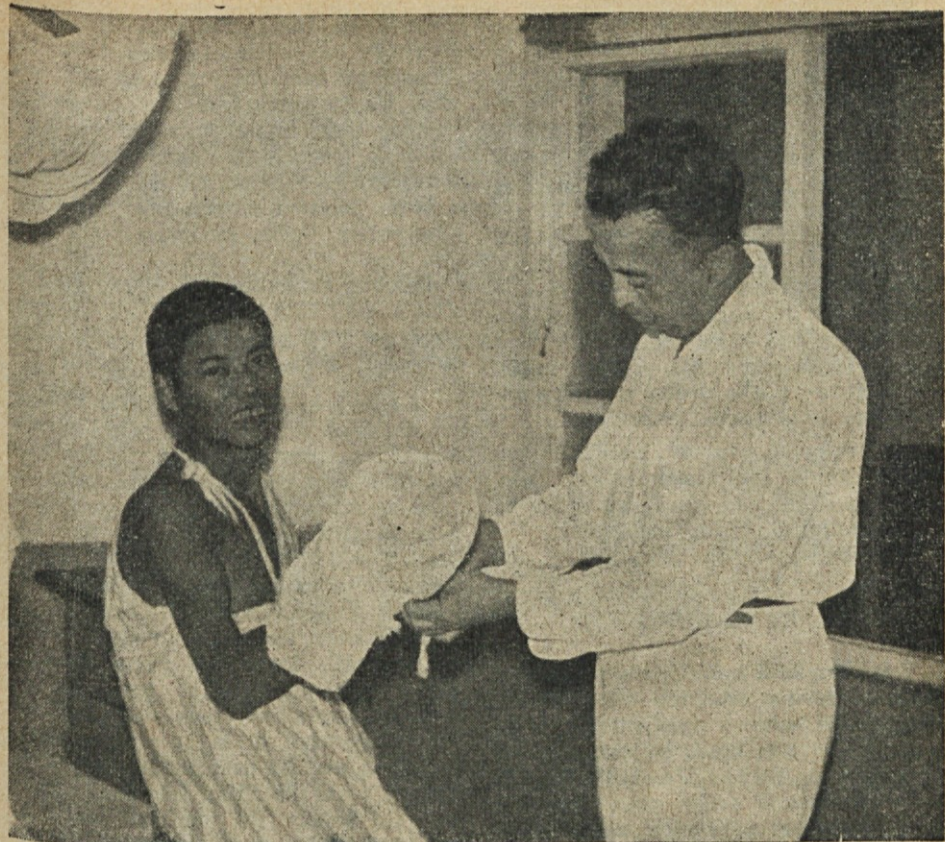
Na Formozi je veliko ameriških vojakov, ki urijo Kitajce v rabi najmodernejšega orožja. Se razume, da vsak član dožive kaj posebnega. Tako se je zgodilo, da je eden izmed njih, navdušen za svinjsko meso, odkril restavracijo, kjer se je streglo z najboljšo svinjino. Seveda je porabil prvo priložnost. Še preden je sedel za mizo, je opazil, kako vsi ljudje z izrednim užitek jedo enako pripravljeno meso. Ves navdušen

je tudi zase naročil isto jed in jo zadovoljen pospravil. Ko je natakarkju plačeval, je hotel pohvaliti dobro jed, a na žalost ni vedel pravega imena za svinjino. Zato je kar po amerišansko preprosto izjavil: "Res, prešiček je bil izredno dober". Natakark pa se je malo namuznil in med smehom odgovoril: "To ni bil prešiček, bil je le psiček"... V številnih restavracijah postrežejo kar s pasjim mesom, le da mu dajo lepo zvenceče ime: "Meso prijetnega vonja".

Seveda pove misijonar tudi nekaj o sebi in svojih dogodivščinah. Neki slepi ženi je nesel sv. obhajilo. Ko je bil že zunaj cerkve, je opazil, da je pustil klobuk v zakristiji. Iz večjega spoštovanja do Najsvetejšega se je odločil, da bo šel kar odkrit po mestu. Ko se je že vračal, je začutil, da mu je nekaj toplega padlo na plešo, a se za to ni zmenil. Na domačem dvorišču so ga pa nekateri zaskrbljeno ogledovali in nazad-

Tu in desno: Dr. Janez Janež pri pregledu bolnikov v Marijini bolnišnici na Formozi.

nje mu eden le pravi: "Kaj se je pa zgodilo z Vašo glavo? Ptič se je podelal nanjo". Ko je že z umito glavo spet stopil med nje, so ga zakrbljeno gledali in mu svetovali, naj tisti dan kar lepo doma ostane in naj nikamor ne hodi... Po njihovih verskih izročilih je gotovo, da človeku, ki ga je ptič tako zaznamoval, sreča ne bo naklonjena. Za kosilo mu je kuharica postavila na mizo rezance in jajca. Komaj je končal, ga je že prišla spraševati, kako mu je teknilo, čeesar do takrat ni nikdar storila. Tudi mu je povedala, zakaj mu je postregla s tako jedjo: Kuhani rezanci se potegnejo in napnejo. Ker se je misijonarju radi tega ptičjega dejanja sreča izne-

verila, je potrebno, da s to jedjo podaljša svoje življenje. Jajca pa imajo lupino, ki naj takega človeka varuje pred udarci in nesrečami...

Prav tisti čas je prihrumel vihar nad mesto Yuan-li, kjer misijonar deluje, in poplavlil nekatere predele. S kaplanom se je vrgel na delo, da oskrbi pomoč svojim vernikom, ki so ostali ali brez strehe ali pa v višjih predelih poplavljenih hiš. Iz take hiše je odnesel dva otroka in pomagal še drugim, da so jo zapustili; čez nekaj trenutkov se je sesedla. Posebno se je zahvalil Bogu, ki mu je dal moč prepričevalne besede, s katero je pripravil omenjene ljudi, da so hiše zapustili. V začetku so namreč

vsi hoteli ostati v njih. Sprva sta sama hitela ljudem na pomoč. Kmalu po so še drugi začeli posnemati njun zgled in s skupno močjo se je posrečilo, da so rešili vse.

V veliki nevarnosti je bila tudi njegova cerkev sama. Za njo je majhna rečica, ki pa je ob tem neurju tako narasla, da je začela trgati in odnašati celo zemljišče, ki leži za cerkvijo. Samo trimetrski pas zemljišča za cerkvijo je še ostal. Če bi deževalo samo eno uro dalj, bi danes cerkve več ne bilo. Upa pa, da bo do prihodnje poplave uredil vse potrebno, da bo cerkev za vedno varovana pred takimi nepravilnostmi.

Kot sklepni pozdrav pošilja vsem svojim dragim svoj blagoslov s prošnjo, naj Gospod bdi nad njimi, kakor jih bo on spremljal s svojimi molitvami.

HONG KONG

V tej angleški koloniji tik pred vrati Kitajske imamo trenutno tri slovenske misijonarje oziroma misijonarke, a ko boste bralci tole brali, bo verjetno misijonarka s. ROZALIJA BRILEJ, ki je iz Indonezije prišla pred letom v Hong Kong, že na svojem novem delokrogu, na Formozi. To nam sporoča v pismu na č. g. Wolbanga, kjer takole pravi:

“Obiskal me je g. misijonar Jožef Geder in mi prinesel od Vas poslani denar. Prav iskrena hvala za ta dar vsem in Bog naj Vam bo plačnik! V zadnjem pismu sem Vam omenila, da gradimo hišo za naše sestrsko bivališče in dispanzer, danes pa Vam lahko sporočam, da je, hvala Bogu, gradnja že končana in da smo se meseca junija že vselile v novo stavbo. Tudi dispanzer v pritličju že deluje. Kmalu bo končana gradnja tudi šolskega poslopja in upamo, da bomo septembra lahko že začele z ljudsko šolo, saj imamo otrok vpisanih že zdaj več kot jih moramo sprejeti. Meseca decembra, če bo

volja božja taka, bom zapustila Hong Kong in se podala na otok Formozo. V začetku bomo najbrž samo štiri sestre. Od tu grem samo jaz, ostale tri se pripeljejo iz Francije semkaj, kjer ostanejo nekaj dni, nakar skupaj odpotujemo na misijon, tri dni potovanja z ladjo. Začetek novega misijona toplo priporočam Vašim molitvam!”

Posebno dragoceno je pismo g. JOŽEFA GEDERJA SDB, zlasti ker gošpod ne piše pogosto. To pot nas je razveselil s številnimi novicami:

“Ko se boste čez Hong Kong vračali na Kitajsko (g. misijonar piše bivšemu kitajskemu misijonarju g. Wolbangu; op. ur.), tega mesta ne boste spoznali, tako se spreminja. Število katoličanov zelo narašča, tako da morajo tudi oblasti z njimi računati. Te dni imamo tu ministra za kolonije, ki je dober katoličan, o čemer so pisali časopisi in objavili sliko, kako gre v nedeljo peš k službi božji. Tudi škof mons. Bianchi uživa velik ugled, kljub temu, da ne obvlada angleščine, toda dela zelo živahno. Postavil je že precejšnje število šol in več jih pripravlja. Seveda je zraven vsake katoliške šole tudi cerkev ali vsaj kapela. Pri tem obširnem delu mu pomagajo zlasti ameriški katoličani.

Salezijanci smo doživeli pred kratkim obisk našega škofa Arduina SDB, ki je bil škof v Shiu-Chow, našem kitajskem misijonu, a zdaj živi v Turinu. Semkaj je prišel pridigovat duhovne vaje sobratom in pa kitajskim ter italijanskim sestram. Sprejel je tudi zaobljube prvih novink v Hong Kongu. Ostal je med nami dva meseca in se je zelo dobro počutil. Zelo rad bi spet deloval kje v misijonih.

Kitajska celina je pa kot ena sama velika vojašnica in ječa. Noben obiskovalec rdeče Kitajske ne more spoznati pravega položaja dežele. Ravno včeraj so prispeli v Hong Kong na potu iz Kitajske italijanski vladni delegati, ki so se tamkaj mudili na obisku. Škoda pa,

Učiteljski zbor salezijanske obrtne šole v Maudalay, Burma, kjer deluje naš misijonar, br. Joško Kramar S.D.B., ki ga vidimo, kako sedi, četrti od desne na levo.

da so od petih štirje "rdeči" in je le eden dober katoličan. Le-ta se je ustavil tudi tu za nekaj časa, da si ogleda še begunska taborišča in stopi v stik s tistimi, ki so ušli iz "rdečega raja".-

Ko sem bil na duhovnih vajah v Makao, sem si nabavil nekaj slik te še svobodne zemlje na drugače rdeči kitajski celini. Skušal jih Vam bom poslati skupaj s člankom o tej koloniji. Mestece ima majhno posadko črnskih vojakov iz afriških portugalskih kolonij. Portugalske oblasti dajejo veliko svobodo, in tako so imeli prvega oktobra tamkaj rdeči velike slovesnosti, dočim so jih imeli kitajski nacionalisti 10. istega meseca. Ker je bila nacionalistična slavnost veliko bolj veličastna, so rdeči tovariši protestirali pri lokalni vladi, čes da je nacionalistom šla bolj na roko kot njim. Novi portugalski vojaški poveljnik se je pa prav malo zmenil za njih proteste."

Od g. STANKOTA PAVLINA SDB, ki tudi deluje v Hong Kongu, imamo dve pismi:

"Prejel sem Vašo pošiljko, za katero Vam in dobrotnikom najlepša hvala! Jaz sem še zmeraj tu študijski prefekt. Letos bomo imeli na naši šoli nad 3.000 (tri tisoč) dijakov od prvega razreda ljudske šole do tretje gimnazije. Hvala Bogu, naše delo je od zgoraj blagoslovljeno in Marija Pomočnica nam tudi zelo pomaga, vse to pa na pritisk molitev tolikih dobrih duš, zlasti med rojaki, ki za misijonarje molite. — Z g. Gederjem se vidiva vsak teden, kajti on je v našem zavodu spovednik in pride vsak torek zvečer v naš zavod, pa malo pokramljava. Hong Kong se vedno bolj modernizira in vse stare hiše prepuščajo prostor visokim palačam in nebotičnikom. Seveda se opaža na eni strani velika bogatija, na drugi strani pa še več revščine še posebno med Ki-

tajci, ki na ta ali oni način uspejo priti skozi železno zaveso. Prav posebno zahvala za slovenske plošče, ki ste mi jih poslali; ne bodo v uteho le meni in g. Gederju, ko jih bova skupaj poslušala, ampak tudi številnim gojencem, ki se zanimajo za glasbo.

Prvi del šolskega leta (to piše misijonar sredi novembra 1960; op. ur.) je bil zelo pester. Naš bivši zavodski ravnatelj se je vrnil v Italijo, ker se mu je iztekla doba ravnateljevanja. Predstojniki so ga nadomestili z sobratom Kitajcem, ki pa ni cel Kitajec, ker je po materi Mehikanec, po očetu pa Kitajec. A ker je imel vso vzgojo in šolanje v kitajskem jeziku, ga zelo dobro obvlada, zraven pa še španščino in italijanščino, za silo tudi angleščino. Kitajski sobratje in gojenci so seveda zelo zadovoljni, da imajo rojaka na višjem mestu. Kar mene zadeva, sem pa tudi zadovoljen, saj sva bila sošolca v šanghaju in sva skupaj študirala filozofijo...

4. novembra smo imeli akademijo v počastitev sv. očeta Janeza XXIII. Moj mali pevski zbor je zapel triglasno "Tu es Petrus" in eno prav lepo dvoglasno kitajsko pesem. Za sv. Cecilijo bomo pa priredili večji koncert, na katerem bodo nastopili vsi, ki med temi tisoči naših učencev kaj več znajo peti ali na instrumente igrati. Kmalu potem bomo imeli pa še akademijo Brezmadežne, ki je za nas eden največjih praznikov. Za Božič pripravljamo nove krščence; upam, da jih bo lepo število, saj katehumenov je okrog 40; seveda ta ali oni iz kakega vzroka krsta to pot še ne bo prejel. Med krščenci bosta verjetno tudi dva učitelja naše šole."

INDOKINA

V Južnem Vietnamu deluje v kraju Thu Due vsem znani misijonar g. ANDREJ MAJCEN SDB, ki ga dve stvari ovirata, da ne more kaj več poročati, dasi bi rad. Na eni strani ima vedno več dela, saj je zdaj sprejel še vodstvo

novicijata, za katerega pa je treba še organizirati celo bivališča in opremo. Pa bi še šlo, ako gospoda ne bi trle številne bolezni, katerih se ne more in ne more odkrižati, ker nima časa za zdravljenje... Tako rešuje položaj z izrednim naporom, ki rodi pri vzgoji sicer lepe uspehe, a mu vedno bolj izpodkopava telesne moči. V veliko pomoč in tolažbo v teh stiskah so mu pošiljke slovenskih misijonskih prijateljev, ki mu jih zlasti g. Wolbang pošilja v obliki mašnih štipendijev, vzdrževalnin za domači duhovniški naraščaj in prostih darov iz sklada za vse slovenske misijonarje ali posebej zanj namenjenih. Za vso to gmotno in duhovno pomoč se g. misijonar v pogostih, a kratkih pismih silno toplo zahvaljuje in zagotavlja dobrotnike ne le svojih molitev in žrtev, ampak tudi molitev njemu zaupanih aspirantov in novincev salezijanske družbe v Vietnamu. Podpirajmo še naprej tega tako zaslužnega in uspešnega slovenskega misijonarja, ne le gmotno, ampak tudi duhovno! Morimo zlasti, da si utrdi zdravje, saj je predragocen delavec v vinogradu Gospodovem!

SIAM IN INDONEZIJA

Od treh uršulink, ki delujejo v teh krajih, imamo pisma iz zadnjega časa. Koncem julija piše m. KSAVERIJA PIRC O.S.U. g. Wolbangu sledeče vrstice:

"Iskrena hvala za ljubo pismo in za dragoceni ček. Kako čudovito je, da morete vsako leto spraviti skupaj tako lepe vsote v pomoč slovenskim misijonarjem! Kako prav pride tak ček, Vi sami dobro veste, saj ste trpeli pomanjkanje na Kitajskem. Pri nas sicer ni tako hudo, a denar je prvovrstno sredstvo misijonskega delovanja, takoj za božjo milostjo in osebno svetostjo misijonarja.

Lani je umrl po dolgi bolezni na srcu eden naših katoliških uslužbencev. Zapušča vdovo in pet ljubkih otrok od 2—9 let starosti. Na naše veliko ogorčenje je

Procesija sv. Rešnjega Telesa v uršulinskem zavodu, v Čieng-Maju.

Vdova, ki je še mlada in lepa, krenila na zgrešeno pot. Za otroke ji ni mar. Sosedica je prišla pogledat v kočo, kjer bivajo, in je ob petih popoldne našla otroke še brez kosila, kajti mati je odšla "s prijatelji" že zgodaj, in se še ni vrnila. Kdo se bo zavzel za otroke, ki so vsi krščeni, če ne me! Dve deklici sta zdaj že v naši šoli, a kam s tremi dečki? Če nam zamorete najti kak dar za njih vzgojo, Vam bomo zelo hvaležne! Oče teh otrok, ki je bil dober kristjan in je otroke tako zelo ljubil, Vam bo gotovo s posredovanjem v nebesih poplačal.

Za kak krstni dar bi Vam bila seveda tudi hvaležna. Naši kristjani so vsi ubožni (misijonarka deluje na severu Siam, v hribih, v Čieng Maju; op. ur.) a z otroci zelo blagoslovljeni. Seveda jim moramo pomagati na vse načine, da ne zdrknejo nazaj v budizem. Tu je nek pohabljeni kristjan, ki že več let ne more delati, a ima 7 majhnih otrok. Žena prisluži s šivanjem 15 ameriških dolarjev na

mesec. Kaj je to? Lakota je stalni gost v družini."

Koncem avgusta pa je misijonarka pisala tudi uredništvu našega lista in je v svojem pismu podala kratek, pa jedrnat pregled stanja misijonskega delovanja na severu Siam, kjer deluje:

"Dragoceni ček iz sklada 1959 smo prejele. Naj dobri Bog povrne slovenskim dobrotnikom, ki si pritrjujejo celo pri potrebnem, da zamorejo širiti kraljestvo božje tam, kjer je še nepoznano. Sijam je žalibog še vedno taka pokrajina. Med 23 milijoni prebivalcev je le nekaj nad 100.000 kristjanov. Zlasti severni del ima kaj malo misijonskih postojank.

Vendar je prav v tem delu v zadnjih desetih letih začelo cveteti novo misijonsko delovanje. Skupina Betharramskih misijonarjev, 20 po številu, izgnanih iz Kitajske, je dobila ta del Gospodovega vinograda v oskrbo. Letos je Propaganda odcepila od bangkoškega vikarijata 8

okrožij severnega Siama in ustanovila nov vikariat s sedežem v Chiengmai-u. Ta obsega 84.000 km² s 2.400.000 prebivalci, med katerimi je le 3.000 katoličanov. Od teh osem okrožij jih je več s skupaj skoraj 700.000 dušami, ki nimajo nobene misijonske postojanke in ni tamkaj še nikdar deloval noben misijonar. Dve okrožji pa imata vsako le po eno postojanko. Dela je torej več kot preveč.

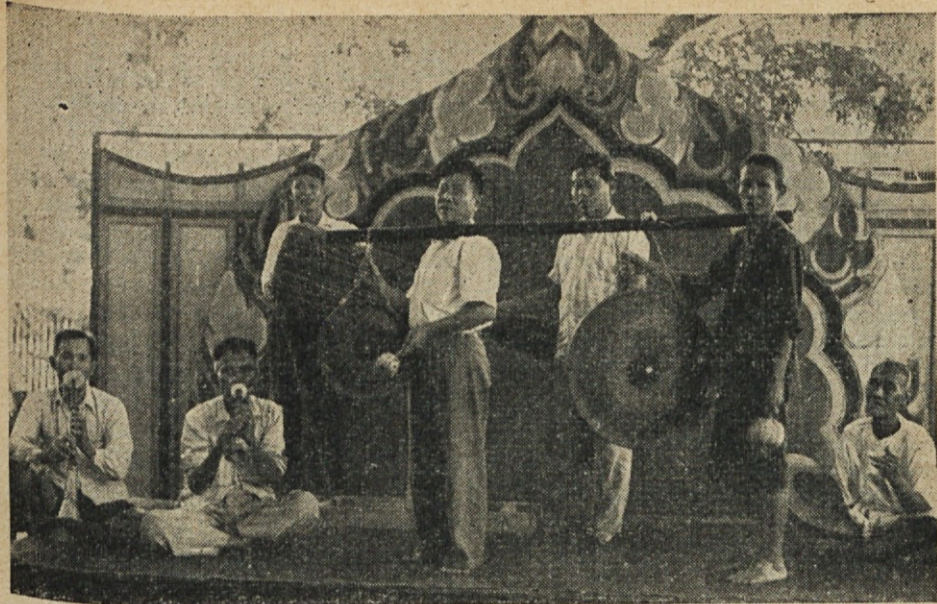
Prvi čijengmajski škof je Mgr. Lacoste, ki je bil škof že v Yunnanu na Kitajskem. 24. junija je bilo ustoličenje. Za to priliko je prišel iz Bangkoka apostolski delegat Mgr. Gordon. Ostal je tu 10 dni, da vidi misijonarje na delu. Obiskal je tudi našo šolo, ki je priredila obema dostojanstvenikoma slovesno akademijo s petjem in simboličnim baletom naših gojnk kot je to navada na Siamskem. Plesalke so si podaljšale prste s 12 cm dolgimi kovinastimi nastavki. Pri teh plesih igrajo roke večjo vlogo kot noge. Vsa mogoča čustva se izražajo z gibi rok. Za spremljavo smo imeli pravo siamsko godbo, obstoječo iz sedmih mož. Ko so udarili prvi akord na te "pokrovke", bi človek skoro odskočil s sedeža. Potem pa so se zvoki ublažili, a piskanje je bilo za naša zapadna ušesa kaj enolično. A orientalski duši se prilegajo prav ti zategnjeni, melanholični zvoki. Mgr. Gordon je tudi nagovoril naše učenke v angleščini in si je s svojo ljubeznivostjo takoj osvojil njih srca.

Naslednji dan je bil praznik presv. Rešnjega Telesa. Mgr. Gordon je nosil Najsvetejše v procesiji. En blagoslov je bil na našem vrtu. Belo oblečene deklice so trosile cvetje, vsa šola je pela evharistične pesmi s tolikim navdušenjem, da je bilo težko verjeti, da je pretežna večina budistovske vere. Da bi jim bilo to škodo v rešenje!"

Iz glavnega mesta Siama, Bangkoka, kjer je preje dolgo vrsto let delovala m. Ksaverija, pa smo prejeli pismo od druge naše uršulinske misijonarke, ki tam zdaj dela, od m. MARIJE FRANČIŠKE NOVAK. Pisala ga je č. g. Wolbangu.

"M. Ksaverija mi je poslala iz Chiengmai-a Vaše pismo in 50 dol. po č. materi provincijalki, ki je bila na obisku tamkaj. Prav lepo se zahvalim rojakom za njihovo misijonsko požrtvovalnost!

Tu v Mater Dei je naše življenje še isto kot ste ga videli pred devetimi leti, ko ste potovali tod. Učenk imamo silno veliko, redovnic pa nas je zelo malo in še te bolehamo. Spet imam tisto težko nalogo, da sprejemam oziroma zavračam starše, ki pridejo za vpis novih gojenk. Sprejememo seveda otroke katoliških družin in pa hčere naših nekdanjih učenk, vse druge pa moramo zavriniti in jih še množica... Imamo zdaj v zavodu skoraj 2.000 deklet, med njimi jih je nekaj nad 300 krščenih, mnogo drugih pripada napol katoliškim družinam in druge so budistične. Otroci naših nekdanjih učenk so vidno bolj naklonjeni naši sveti veri kot drugi, ki pridejo iz popolnoma budističnega ali materialističnega ozračja. Tako je upanje, da naše delo ne bo zaman, z božjo pomočjo, tudi ne v dušah otrok, na katere navidezno božja beseda nima vpliva. Od časa do časa imamo tudi kak sv. krst, tako na primer v nedeljo 21. avgusta, ko je naša učenka Nitaya, 21 let stara, bila krščena. Spoznala sem jo pred devetimi leti v Chiengmai-u, ko je kot dekletce prve gimnazije vsako jutro redno prihajala k sv. maši in katekizmu. Pozneje ji preizkušenj ni manjkalo: Oče in mati sta se ločila in se še enkrat poročila vsak na svojo stran. Nitaya je sledila materi v Bangkok, kjer je v Mater Dei končala pre-univerzo. Njena najboljša prijateljica vsa ta leta je bila naša sirota Mary, ki so jo pred desetimi leti sprejeli v Regina Coeli. Skoro za glavo manjša od Nitaye, je postala njena krstna botra. Gotovo je bil to eden najlepših dni za obe. Bog ju čuvaj zvesti do konca, kajti obe sta res otroka posebnih preizkušenj in posebnih milosti. Več drugih naših učenk bi rado prejelo sv. krst, a treba je biti previden in moralno gotov, da bodo ostale zveste. Dokler so v zavodu, je to lahko. V Mater Dei zelo lepo delujejo razne organizacije:

Tile so godci, ki so svirali v zavodu Regina Coeli v Čieng-Maju, ob sprejemu msgr. Gordona.

Marijina kongregacija in Marijina legija za večje, Križarke za srednje in še ena ustanova za male katoličanke osnovne šole. Nekatera večja dekleta so pravi apostoli: pomagajo poučevati katekizem, spremljajo tovarišice v kapelo, pomagajo ubogim in se zanimajo za one, ki so v posebnih stiskah. V času odmora je naša kapela le malokdaj prazna. Katoličanke in budistke pridejo, da pomolijo pred kipom Mater Dei, in Jezus se jim iz tabernaklja gotovo smehlja in jih blagoslavlja. Za naša dekleta se pa začne preizkušnja, ko zapuste šolo. V Bangkoku je ozračje materialistično. Tekma za denar in zabave otopi smisel za ideale, in ker je pobožnost naših deklet pogosto zgrajena bolj na čustvih kot na globoki veri in prepričanju, rade podležejo. . . Da bi jih mogle vzgojiti trdne v veri in načelih, pripravljene na žrtve, potem bi pač bile kos skušnjavam, ki natele nanje vse povsod. . . Tako so tudi poklici med našimi dekleti še zelo redki.

Leta 1953 smo odprle naš mali novicijat v Regina Coeli. Prva sestra je napravila večne zaobljube 27. julija tega leta in je iz dobre katoliške kitajske družine. V novicijatu imamo samo tri novinke, še ena je v Angliji, in štiri juvenistke se počasi bližajo večnim obljubam, ki jih zdaj napravijo samo po petih letih juvenata. Misijonarke, ki bi prišle iz drugih delov sveta, so pa jako redke. Tako se naše število ne množi, zlasti ker jih več boleha in se morajo iti zdraviti. Bog ve za vse to, v Njegovem vinogradu smo; ko bo prišla njegova ura, bo poslal novih delavcev in delavk. Molite za nas!"

M. MARIJA DEODATA HOČEVAR O.S.U. deluje v glavnem mestu otoka Java, ki pripada Indoneziji. Dne 25. avgusta je tole pisala uredniku našega lista:

"Iskrena hvala za misijonski dar iz sklada 1959, ki ste mi ga poslali po č. g. Wolbangu! Bil je zelo dobrodošel in

v veliko pomoč. Z globoko hvaležnostjo sem ga sprejela, zlasti ker vem, koliko se morate truditi, da napravite misijonarjem veselje. Naj Gospod bogato poplača Vas in vse darovalce!

Veselila Vas bo novica, da sem spet v šoli. 4. aprila sem dobila zdravniško dovoljenje, da znova lahko poučujem, in isti dan je tudi šolsko nadzorstvo sporočilo, da tujci (razen Nizozemcev), ki so prosili za državljanstvo do decembra 1959, smejo poučevati. V letu 1959 mi ni bilo mogoče prositi za državljanstvo radi bolezn, kar pa bo zadosten vzrok, da mi ne bodo delali težkoč.

Vse te zadnje mesece so se v Rimu pečali z vprašanjem, da se vrnem v Siam na mojo prvotno misijonsko polje. Ko so pa moji predstojniki na Javi zvedeli, da bi smela spet poučevati v Indoneziji, so prosili višje predstojnike, naj ostanem na Javi. Preputim vse Bogu v prepričanju, da bo moje delo blagoslovljeno le tam, kjer me On hoče imeti.

Prošnjo za državljanstvo sem že vložila. Dosedaj državljanstva še nikomur niso dali. Nič ne vemo, kako se bo vse končalo, a glavno je, da nam dovolijo vršiti naše delo.

Letos bodo v Djakarti pričeli s katoliško univerzo. Kjer še nimajo lastnih poslopij, bodo začeli s predavanji v naši šoli, in sicer v času od 4 popoldne do osmih zvečer. Vodstvo katoliške univerze je večji del v rokah laikov. Nekateri od le-teh so bili preje bogoslovci, a ker niso čutili poklica za duhovništvo, skušajo zdaj s tem laičnim sodelovanjem pripomoči, da se osvoji Indonezija Kristusu. Naš škof je bil na evharističnem kongresu v Münchenu in je tu in tam poprosil za gmotno pomoč tej važni katoliški ustanovi. Začetek bo težak, a z božjo pomočjo bo šlo. Univerza bo za zdaj imela le tri fakultete: ekonomsko, sociološko in psihološko. V Bandungu so začeli z univerzo že pred nekaj leti in imajo dve fakulteti: ekonomsko in sociološko. Tudi oni so začeli brez lastnega poslopja, a zdaj že zidajo; kardinal Agagianian je blagoslovil temeljni kamen univerzi-

etnega poslopja, ko se je mudil tu. Stavba bo velika in lepa.

Indonezija upa, da bo dobila svojo domačo hierarhijo. Govori se, da bodo sv. oče evropskim škofom, ki so tu v večini, predložili, naj odstopijo, in bo na njih mesto postavil domačine. Pred kratkim je bil tu zastopnik Kongregacije Propagande in je ves položaj preštudiral. Z domačo hierarhijo upajo Indoneziji dobiti tudi domačinskega kardinala.

Mesto Djakarta šteje 3—4 milijone prebivalcev, a katoličanov je v tej množici kvečjemu en odstotek. Otok Flores, ki je bil včasih portugalska kolonija, je pa skoro ves katoliški. Tam je tudi mnogo poklicev. Uršulinke smo tudi začele na tem otoku s šolo; svetovali so nam, naj to storimo, če hočemo dobiti poklicev iz globoko katoliških družin. Iz drugih krajev Indonezije so kandidatke večinoma spreobrnjenke, pa je potem potrebna daljša duhovna formacija. Naj omenim, da je ta katoliško cvetoči otok Flores civilizacijsko zelo zanemarjen; niti cest nimajo. Vlada skrbi le za razvoj glavnega otoka Jave, vse drugo je pa zaostalo.

Med počitnicami smo imeli v juliju tu pri nas kar štirikrat duhovne vaje. Za učiteljice in uradnice, za poročene žene in pa za služkinje. Pri hišnem delu nam v zavodu pomagajo dekleta in fantje iz notranjosti otoka. V splošnem so to revni katoličani, ki so brez vsega. Mi jim pomagamo koliko mogoče. Eden tukajšnjih jezuitskih misijonarjev, zelo goreč duhovnik, nam je predlagal, da bi tem našim služkinjam dajal posebne duhovne vaje. Prostor in hrano smo jim nudili brezplačno mi. Delale so duhovne vaje v dveh skupinah. Zelo so bile zadovoljne, me pa tudi."

— *V prihodnji številki bomo nadaljevali z objavo tega šopka pisem slovenskih misijonarjev in misijonark; na vrsti bodo Indija s Pakistanom, pa Afrika in misijoni v Južni Ameriki.*

MOLIMO ZA MISIJONARJE!

misijonsko zaledje

To in ono o desetih veletombolah

Za 10., jubilejno veletombolo v Buenos Airesu v pomoč slovenskim misijonarjem so prireditelji izdali brošuro, v kateri popisujejo podrobnosti o dosedanjih veletombolah. Ker bi branje takega poročila morda nudilo to ali ono misel za organiziranje podobnih prireditev tudi drugod med Slovenci po svetu, ponatiskujemo glavni sestavek tudi v "Katoliških misijonih".

OSNOVNA DELOVNA CELICA. — Za vsako akcijo je treba delavcev. Misijonske veletombole so imele in imajo kot osnovno celico skupino mladih idealistov, ki so izšli iz Dušnopastirskega misijonskega odseka v Buenos Airesu, ustanovljenega takoj po prihodu prvih begunskih transportov. Takrat so bili to večinoma fantiči od 14 do 16 let starosti, zdaj so mnogi že poročeni moške z naraščajem... Prav ta osnovna skupina izpred dvanajstih let je še danes jedro organizatorjev misijonskih veletombol. Občudovanja in vse hvale vredna vztrajnost v dobrem...

SREČOLOV ZA DR. JANEŽEV ROENTGEN. — Pred enajstimi leti je bila prva večja denarno pridobitna prireditev novih naseljencev v Argentini. Organiziral jo je ta Dušnopastirski odsek in doživela je izreden uspeh. Ljudje, ki so bili nad dr. Janežem še iz časov domobranstva in potem iz taborišč navdušeni, so bili njegove misijonske žrtve še posebno veseli, pa so znesli skupaj nad 400 res vrednih dobitkov, kakor jih potem za nobeno drugo podobno prireditev niso več, niti za katerokoli tombolo ne... Ta izredno uspeli srečolov je bil predhodnik veletombol. Po igri srečolova so namreč takoj posegli organizatorji še drugih podobnih prireditev v korist skupnosti in treba je bilo iznajti kaj posebnega, kaj novega.

POSEBNI NAMENI. — Prva leta smo organizirali tombole predvsem v pomoč temu ali onemu ali trem misijonarjem skupaj. Tako n.p.r. "za Poderžajevo cerkev v Khariju". Ko se je preselilo slovensko begunsko semenišče iz San Luisa v Adrogué in je vsa slovenska skupnost poprijela, da je zbrala čim več sredstev za nakup in opremo lastnega poslopja semenišča, je bila polovica tombskega dobička izročena v roke skofu dr. Rožmanu v ta namen. Zadnja leta je namen veletombol splošen: "v pomoč vsem slovenskim misijonarjem" in se dohodek vključi v vsakoletni "sklad v pomoč slovenskim misijonarjem" ter razdeli med misijonarje po potrebi.

ZAČETNI PROBLEM: TABLICE. — V deželi se sicer tudi igra tombola, a samo v ožjih krogih kot družinska igra, zato se more kupiti le malo število različnih tablic. Treba se je bilo torej lotiti nelahkega problema, kako natisniti do 6.000 in več različnih tablic... V tiskarni smo dali natisniti le ogrodje tablic brez številke; številke pa smo potem sami ročno vstavljali. To ročno tiskanje številke zahteva precej paznje, večje število delovnih rok in precej časa. Stvar je bilo treba dobro organizirati in potem je šlo "tiskanje" kot po tekočem traku. Prvi je tiskal le številke 1 - 9, drugi od 10 - 19, tretji do 20 - 29, itd. Deseti je tisk kontroliral, napake popravljal, slabo tiskane tablice izločal in dobre opremljal s pečatom Slovenske

misijonske zveze oziroma "Katoliških misijonov". Tablice so v začetku delali ob prostih urah ob sobotah in nedeljah člani in članice raznih misijonskih krožkov, zadnja leta pa je izdelavo tablic prevzel v "zakup" misijonski odsek Slovenske vasei v Lanusu, kjer najlaže pride več ljudi istočasno skupaj. Za jubilejno veletombolo smo pripravili čisto posebne tablice: namesto temnih polj, kjer ni števil, smo stavili majhne slike misijonske vsebine, tako da jih je na listu s petimi tablicami nad 60! Preko vsake tablice smo pa še v rdeči barvi natisnili besedo DESETA, namreč veletombola.

PROPAGANDA. — Uspeh vsake tombole zavisi od več činiteljev: Čim več dobitkov darovanih, čim več tablic prodanih, čim večji izkupiček pri prostovoljnih prispevkih in pri postrežbi udeležencev — tem večji čisti dobiček za slovenske misijonarje. Vse to pa zavisi od zanimanja, ki ga prireditelji uspejo doseči za stvar pri najširših krogih rojakov. Pri tem pa igra važno vlogo propaganda. Naj bo stvar sama na sebi še tako dobra, ako ni primerne propagande zanjo, ne zagrabi: To velja zlasti za vse, kar se začne med rojaki v Argentini, kjer je toliko prireditev in raznih akcij, tudi nabiralnih, da se ljudje takorekoč "ven ne vidijo"... Veletombola brez propagande bi bila že vnaprej obsojena na neuspeh. Res pa je, da je že zgodovina teh veletombol najboljša propaganda zanje, tako da v nekem smislu le velja tudi tu, da se "dobro blago samo hvali". Vse dosedanje veletombole so se vršile v najlepšem redu, dobitki so bili res vredni in zanimivi, vse postopanje strogo vestno in nepristransko — skratka: misijonske veletombole, ki so postale že tradicionalne, so na dobrem glasu, uživajo sloves in le-ta že sam vleče in vabi k udeležbi. A to je šele polovica uspeha. Kljub temu je treba še propagande, redne v slovenskem tedenskem tisku, izredne pa po kakih posebnih kanalih in načinih. Pri propagandi je predvsem važno, da ima vedno kaj novega, pozornost, zanimanje vzbujajočega. Včasih je to kak posebno senzacionalen glavni dobiček, kot je bila "motoneta", ko so se komaj pojavile v deželi, ali "televizijski sprejemnik", ko so ljudje šele začeli sanjati o njem. Včasih je dobra propaganda zanimanje vzbujajoče glasovanje, kaj naj bi bil glavni dobiček (o tem še spodaj). Včasih je kako posebno geslo pri zbiranju dobitkov, n. pr. kot pri deveti veletomboli: Hvaležni Bogu za uspeh pri gospodarski dejavnosti darujemo dobitke s področja naše gospodarske podjetnosti. Itd. Posebno uspešna propaganda je sprotno objavljanje dobitkov in zahval zanje v tedenskem časopisju že tedne pred tombolo: kajti to vzpodbuja k posnemanju. Na splošno so "misijonarji", to je slovenski misijonski delavci v Argentini, priznani kot dobri propagandisti in ko nam je za 10. jubilejno veletombolo podjetje Pavle Novak ponudilo kot glavni dobiček svoj največji električni hladilnik, vreden nad 30.000 pezov, je bilo rečeno, da se tak velik dobiček daruje tudi iz propagandnih namenov, kajti "znano je", je dejal, "da se znate "misijonarji" postaviti z učinkovito propagando..."

GLASOVANJE ZA GLAVNI DOBITEK JE POSEBNA PROPAGANDA. — Trikrat smo že z njo poskusili kaka dva meseca pred tombolo. Prvič smo dali na glasovanje le dve možnosti glavnega dobitka; ker je bilo to glasovanje nekaj novega, je vzbudilo posebno zanimanje in se je obneslo. Drugič smo dali izbrati med štirimi možnostmi, a ker nismo glasovnic dovolj razširili, ni imelo posebnega odmeva. Za deseto, jubilejno veletombolo smo pri tem glasovanju uvedli dvojno novost: da se glasuje za prvi in drugi največji dobiček in da se izbira med šestimi in šestimi možnostmi. To pot smo se tudi potrudili, da smo sodelavci glasovnice osebno delili in navadno kar počakali na izpolnitev. Zanimanje za glasovanje je bilo veliko in več stotin rojakov je izrazilo svoje mnenje, ki je prineslo marsikatero presenečenje: Tako na primer sma dali kot možnost za glavni dobiček med drugim tudi vožnjo v Evropo in nazaj, a bolj kot zanimivost, še daleč pa ne misleči, da bi ljudje za to po-

grabili, kakor se je pri glasovanju dejansko izkazalo. Nasprotno pa je televizijski sprejemnik dosegel častno predzadnje mesto... pa eno kot drugo predstavlja enako gmotno vrednost. Pri prvem glasovanju smo vzpodbujali z obljubo, da se bo med onimi, ki so izglasovali glavni dobitek, izžrebala posebna nagrada, kar se je tudi zgodilo. Tudi glasovalci za prvi in drugi največji dobitek 10. jubilejne veletombole bodo tako nagrajeni z dvema nagradama.

DOBITKI. — Načelo je navadno bilo: Čim več dobrih dobitkov! Tako smo imeli prva leta dobitke za terne, kvaterne, činkvine in tombole. Terne smo kmalu opustili, ker se je žrebanje in razdeljevanje dobitkov le preveč vlekle. Spravili smo skupaj navadno od 300 do 400 dobitkov. Udeleženci bodo potrdili, da so bili dobitki od tombole do tombole vrednejši. Stremljenje je, da bi bili kar se da vsi dobitki darovani od misijonskih prijateljev. In res smo vedno prejeli večino dobitkov, tudi najvrednejših, zastoj, vendar smo navadno gotov odstotek dobitkov tudi kupili, zlasti največje, glavne tombole. Pri deveti veletomboli smo si pa naredili geslo in cilj: vsi dobitki darovani, kar se je skoraj 100 odstotno izpolnilo, kajti še za nakup glavnega dobitka: televizijskega sprejemnika smo zbrali celotno vsoto s takozvanim "televizijskim prispevkom", in kar smo kupili še drugih dobitkov, smo jih nabavili z denarjem, ki so ga mnogi dajali namesto dobitkov.

POŠILJKE MISIJONARJEV. — Tudi slovenski misijonarji, katerim so naše veletombole namenjene, so se zavzeli in so zlasti za veletombolo pred nekaj leti na naše povabilo poslali toliko zanimivih in tudi dragocenih stvari iz misijonskih dežel, da smo mogli organizirati poleg veletombole na isti prireditvi še poseben srečolov za teh več kot 100 darov naših misijonarjev. Tudi na naslednje veletombole še vedno ta ali oni misijonar pošlje kako zanimivo stvar; tako ti darovi naših misijonarjev dajejo tombolam že na zunaj misijonski značaj, pa tudi večjo privlačnost in vrednost.

SLOVENSKA PODJETJA IN OBRITNIKI. — Nanje se še posebno obračamo leto za letom, da se izkažejo, in večinoma se lepo odzovejo. Z mnogimi že kar naprej računamo, da njih dobitek ne izostane. Doslej največje darilo je prišlo prav za jubilejno veletombolo, res jubilejni dar za jubilejni dobitek. Slovenski trgovec z električnimi gospodinjstskimi stroji PAVLE NOVAK, ki je zaslovel zlasti za izvrstnim električnim hladilnikom znamke BLED, je prišel s predlogom: Daruje nam za jubilejno veletombolo svoj največji električni hladilnik, ako ga damo za glavni dobitek in mimogrede malo propagiramo znamko BLED. Kdo ne bi bil vesel take ponudbe, kdo je ne bi sprejel! Odkloniti tak dar bi pomenilo odkloniti prelepo vrednost v pomoč slovenskim misijonarjem. Z veseljem smo torej ponudbo sprejeli, se lepo zahvalili plemenitemu darovalcu in ta dar je doslej pač rekord na naših veletombolah!

ZADREGA PA TAKA... Toda znašli smo se v nemajhni težavi: Kako izpolniti pogoj darovalca na eni strani in istočasno slediti glasovanju ljudstva za glavni dobitek na drugi strani. Še pred to ponudbo g. Pavleta Novaka smo namreč že razpisali glasovanje za glavni dobitek in na naše nemajhno iznenadenje je dobivala največ glasov "Vožnja v Evropo in nazaj"... Kaj storiti? Že nas je premagovala skušnjava, da bi napravili med ljudmi, ki še niso glasovali, propagando, naj glasujejo za električni hladilnik in tako preglasujejo vožnjo v Evropo in nazaj; a to se nam je kar malo upiralo... Pa je g. Marijan Loboda, ki ni zaman nekaj "kapo" tombolskih misijonskih jubilarantov — čast komur čast —, na eni izmed pripravljanih sej našel tole salomonsko rešitev: Če se res izglasuje vožnja v Evropo in nazaj kot glavni dobitek, naj kar lepo pri tem ostane. A mi damo temu izglasovanemu glavnemu dobitku varianto: Električni hladilnik. Srečni zadetnik prve tombole in

glavnega dobitka bo imel priložnost izbire: ali vzame vožnjo v Evropo ali pa hladilnik. V prvem primeru ostane prirediteljem električni hladilnik, ga prodamo in z izkupičkom plačamo vožnjo v Evropo in nazaj; v drugem primeru pa tako ni nobenega problema. G. Pavle Novak, darovatelj električnega hladilnika BLED, je bil s to salomonsko rešitvijo zadovoljen, tombola pa si je zagotovila vrednost 30.000 pezov, ki pomnože izkupiček v pomoč slovenskim misijonarjem. Tako smo na najlepší način zlezli iz zadrege...

NADPOVPREČNO SODELOVANJE, TELEVIZIJSKI PRISPEVEK IN ŠE KAJ. Ker mora imeti vsaka tombola kot glavni dobiček nekaj res vrednega in privlačnega in se tak dobiček navadno ne dobi zastonj, ampak ga je treba kupiti in plačati, kar pa pobere lepe vsote in zato ostane dobička za razdelitev misijonarjem toliko manj, zato smo zadnje čase začeli s prakso, da za financiranje glavnega dobitka pobiramo že več tednov prej posebne večje denarne prispevke, ki se plačujejo lahko na obroke in se zanje navadno prijavijo najbolj goreči prijatelji slovenskih misijonarjev. Pred tremi leti se je tako financiranje glavnega dobitka imenovalo "nadpovprečno sodelovanje" in je doseglo lepe uspehe. Pri zadnji deveti veletomboli pa je bila predvsem zasluga misijonskega odseka v Slovenski vasi v Lanusu, da smo se odločili za televizijski sprejemnik kot glavni dobiček, kajti organizatorji tombole so rekli, da se zanj odločijo le, ako bi se pokazalo, da bi akcija za njega financiranje potom takozvanega "televizijskega prispevka" uspela. Zadeva je bila predložena pripravljalnemu tombolskemu sestanku lanuškega odseka, ki je idejo z vso velikodušnostjo podprl ter že prvi teden nabral kakih 25 televizijskih prispevkov po 250.— pezov, plačujočih v petih obrokih. Ideja je prodrla tudi drugod in tako smo v celoti dosegli okrog 60 televizijskih prispevkov in s tem, pa z onim, kar je daroval tisti, ki je televizijski sprejemnik zadel, je bil strošek zanj domala krit.

VPRAŠANJE PROSTORA ZA IGRANJE TOMBOLE. — To je tudi velikega pomena. Prva tombola pred desetimi leti je bila na dvorišču zavoda gg. salezijancev "na Belgrano", kjer je bila tiste čase glavna nedeljska slovenska služba božja. Kakor je bil prostor na eni strani pripraven, je pa bil po drugi strani neprimeren radi nemožnosti organizacije potrežbe. Ena od tombol se je vršila v cerkveni dvorani v San Justo, ki je prostorna, a za tolike množice pri mizah sedečih premajhna. Poskusili smo tudi na slovenski pristavi v Moronu, pa smo videli, da je malo preveč od rok in v primeru slabega vremena težko dostopna in blatnih tal; tudi je tam manjkalo primernega zatišja za razstavo dobitkov v primeru viharja, ki je prav tedaj grozil... Vse ostale dosedanje tombole pa so se vršile na prostornem vrtu slovenske restavracije "Ilirija", ki je na zelo dostopnem kraju sredi najštevilnejših slovenskih naselij in zelo pripravna za organiziranje vsega potrebnega. Tako je bilo na "Iliriji" vsega skupaj pet veletombol. Pri zadnji, ki je bila doslej najbolj obiskana, a je bil tedaj prostor že zmanjšan, pa se je očitno pokazalo, da bo treba iskati večji prostor, ki smo ga za jubilejno veletombolo tudi našli in sicer po dobroti gg. salezijancev na priporočilo č.g. Jankota Mernika SDB., na vrtu Mladinskega doma v salezijanskem zavodu Don Bosco, v Ramos Mejía, komaj kako minuto vožnje naprej od "Ilirije".

NA PROGRAMU VELETOMBOL smo imeli v začetku poleg igranja tombole same še kaj drugega: kak vzpodbujajoči misijonski govor (na prvi veletomboli je govoril prelat Odar), razne družabne donosne igre (n.pr. streljanje s puško) in celo kino predstavo, pol šaljive, pol misijonske vsebine, smo priredili parkrat po končani igri tombole. Toda pokazalo se je, da je vse to odveč, ker ljudje pridejo na prireditev veletombole le igrat tombolo in pa med seboj pokramljat.

ŠKOF ROŽMAN MED NAMI. — Na svojem drugem obisku v Argentini je bil škof Rožman prav v času misijonske veletombole in se je rad odzval povabilu, da se je udeleži, saj je bil vendar pokrovitelj Slovenske misijonske zveze, ki tombole prireja. Seveda smo ga slovesno sprejeli in ga pozdravili z nagovorom in nastopom naše mladine (lanuški otroci), za kar je sestavil besedilo v verzih dr. Tine Debeljak.

MISIJONSKA RAZSTAVA. — Tisto leto, ko so misijonarji poslali z vseh kontinentov množico lepih stvari, smo na prireditvenem prostoru pripravili kar pravo misijonsko razstavo s kakimi 120 razstavljenimi predmeti, s fotografijami slovenskih misijonarjev in misijonark, s slovenskim misijonskim tiskom, raznimi misijonskimi napisi in statistikami ter grafikoni. Razstava je bila zelo občudovana in ljudje srečolova, ki smo ga naredili z razstavljenimi predmeti, silno veseli. Kar je predmetov ostalo, smo jih deloma prodali na dražbi ter izkupiček dodali donosu veletombole, deloma pa je šlo na tombolo naslednjega leta.

BARAGOV KIP. — Že za prvo Baragovo proslavo v Buenos Airesu je po naročilu prirediteljev kipar Ahčín izdelal veličastni Baragov doprski kip, ki je potem predsedoval številnim misijonskim prireditvam, Baragovim proslavam in na Katoliškem shodu. Tudi na misijonskih tombolah smo ga imeli. Postavljen je bil nasproti vhodu, kakor da bi pozdravljal prihajajoče in oni njega. Ko smo pred tremi leti zanesli kip v Baragovo misijonišče, kjer ima svoje stalno mesto, ga ne uporabljamo več na prireditvah in tako tudi na tombolah ne, kajti prevažanje je dokaj neprikladno in za kip nevarno.

MNOŽICE UDELEŽENCEV. — Res je presenetljivo, koliko rojakov pritegne vsakoletna misijonska veletombola! Pridejo celo od daleč, kot na primer iz 70 km oddaljenega Lujána (in zelo zvesto!), nekateri pridejo iz Miramara, Cordobe, celo iz Mendoze (od 400 - 1000 km dalje!). Pridejo tudi rojaki, ki jih zlepa ne vidiš na kaki drugi slovenski prireditvi. Mnogi privedejo s seboj tudi prijatelje domačine, tako da je bilo na zadnji, deveti veletomboli med kakimi 1.500 udeleženci nekako 200 domačinov. Ta udeležba Argentinec nam je zelo dobrodošla, ker občutno poveča dohodke prireditve v prid našim misijonarjem. Na drugi strani pa igranje tombole nekoliko zavleče, ker mora biti zaradi njih "dvojezična", to se pravi, da moramo še v argentinskem jeziku številke klicati in razlagati.

POSTREŽBA IN DRUGO. — Vsaka prireditve na prostem je združena s takozvano "prosto zabavo", kakor smo doma temu rekli; se pravi, da se daje po zvočnikih domača glasba in petje, ljudje posedejo okrog miz, naroče jedačo in pijačo in kramljajo ter čakajo igranja tombole oziroma igrajo. To je potrebno tudi zato, ker pridejo ranogi z malimi otroki, tudi starejši ljudje, ki težko stojijo; pridejo večinoma vsi udeleženci uro vožnje daleč in še več. Poleg tega se tombola vrši v času okrog Svetih Treh kraljev, ko imamo v Argentini namesto snega najbolj pasje dneve... , pa grla kaj hitro postanejo suha.

VOJSKA SODELAVCEV. — Priprava in izvedba veletombole dá seveda nemalo dela. Seje, sestanki, izdelava tablic, tiskanje letakov, sestavljanje oglasov in novic, hoja od hiše do hiše za prodajo tablic, prošnje za dobitke, pobiranje dobitkov, izvedba glasovanja za glavni dobitke, nakup manjkajočih dobitkov, organiziranje prostora, najem miz in stolov, naročilo pijače, ledu, oglja za asado, priprava jedače in peciva, organiziranje kuhinje, prireditve odra za razpredelnico, napeljava zvočnih naprav in razsvetljave, oprema prostora s potrebnimi napisi, organizacija kuhinje, sortiranje in zavijanje dobitkov, njih opremljanje s številkami, razstava dobitkov, itd., itd. Vse to kot daljna in bližnja priprava tombole zahteva desetine in

desetine sodelavcev. In na prireditvi sami so na delu sledeče skupine sodelavcev: Pri vходу skupina za prostovoljne prispevke, povsod reditelji, zlasti okrog igralnega prostora, prodajalci in prodajalke tablic, kuharice, "asadorji", točaji, strežniki in strežnice, blagajniki, osebje pri zvočnih napravah, osebje pri vodstvu igranja, komisija, izklicevalci števil, deklica, ki jemlje številke, dva risarja, ki izklicane številke beležita na razpredelnice, zavijalci dobitkov, itd. In po tomboli: ko se udeleženci že začno razhajati, pridne, čeprav že utrujene roke začno s pospravljanjem prostora, urejanje preostale pijače, praznih steklenic, urejanje računov, spravljanje stolov in miz in vsega drugega najetega, pometanje in čiščenje... Pozno v noč, včasih do ranega jutra mora biti precej garačev na delu, da se vse pusti v redu. V celoti, lahko rečemo, je za vsako veletombolo bolj ali manj vpreženih v delo tudi do 100 ljudi, ki delajo vsi prostovoljno in "za božji lon", polni duha požrtvovalnosti. Medtem ko vse drugo ljudstvo sedi, se zabava, igra tombolo, prejema lepe dobitke — vsa ta množica sodelavcev gara, a gara z veseljem v srcu in na obrazu, vedoč da gara za misijone, za slovenske misijonarje, za božjo stvar!

IN "POSPRAVA". — Da vsaj nekaj zabave v zvezi s tombolo tudi ti garači dožive in pa da se jim vsaj malce izkaže hvaležni za njihove žrtve, smo že koj v začetku, po prvih tombolah vpeljali takozvano pospravo v narekovajih, se pravi, da smo povabili vse sodelavce za nedeljsko popoldne v naravo, kjer smo se najprej malo pogovorili, kako nam je tombola kaj uspela, kaj je bilo dobro in kaj pomanjkljivo pri nje organiziranju, itd., potem smo se pa malo poveselili. Navadno smo napravili tako "posprave" na "Markeževi kinti" v Merlo, kjer je veliko zraka in zelenja, pa predvsem veliko gostoljubnosti od strani Markežev družine. Eno prvih "posprav" je počastil s svojo udeležbo tudi škof Rožman, ko je bil na prvem obisku Slovencev v Argentini. Prav tistikrat nas je bilo na "pospravi" toliko kot nikdar prej in nikdar kasneje, kakih 70... Lansko leto, ko smo bili z nepričakovano lepim uspehom veletombole vsi posebno zadovoljni, smo mislili organizirati še posebno lepo "pospravo", a je bilo bolj kot kdaj poprej težko najti nedeljo, ki bi ne bila že s kako drugo skupnostno prireditvijo "zasedena", in tako smo ostali brez "posprave".

JUNAŠKA DEJANJA. — Mnogokrat terja organizacija veletombole naravnost izredne žrtve. Naj navedemo le eno: Kokošjereja družine Markež leto za letom daruje številno kokoško družino za tombolo. Seveda je treba tudi ta dragoceni dobitki živ spraviti na tombolski prostor. Zadnja leta se za to žrtvujejo nekateri lanuški fantje, ki zbijejo lesene kurnike, jih posade spredaj na kolesa, se zavihte na bicikle, pa hajdi k Markeževim po perjad — kakih 40 km daleč, in potem kakih 30 km na tombolski prostor in končno nazaj v Lanus, spet vsaj 20 km. Skoraj 100 km kolesarjenja, da je tombola za lep dobitki bogatejša...

LANUŠKI MISIJONSKI ODSEK je zadnja leta poleg centralne skupine že "jubilejnih" organizatorjev pač bistveni činitelj pri uspehu misijonskih veletombol. Res je, da so tamkaj v Slovenski vasi rojaki zelo skupaj in jim je lažje organizirati to in ono sodelovanje. Res je tudi, da jih vzpodbuja navzočnost slovenske zamejske misijonske centrale med njimi — Baragovo misijonišče. Še najbolj pa je res, da je v tej Slovenski vasi obilo požrtvovalnih duš, ki so dela za ožjo lanuško skupnost in tudi za splošne slovenske zadeve vajene in se z veseljem oklenejo tudi sodelovanja pri misijonski stvari. Na pripravljalne sestanke za tombolsko delo se jih zbere kakih 60, od fantičev Baragovega misijonišča, preko cveta naših fantov in deklet, pa do zrelih mož in žena. Tam si razdelijo delo, ki gre potem kot namazano. Izdelava tombolskih tablic je zaupana mladini obeh spolov in je pri tem delu približno tako, kot je bilo včasih doma, ko smo koruzo "ličkali"; prodaja tablic je prepušče-

na dekletom, nabiranje dobitkov po vasi oskrbe navadno možje in žene, te zadnje tudi organizirajo peko potic in tort. Fantje, ki delajo v tiskarni, kjer se tiskajo letaki in podobno, so za deveto in deseto "jubilejno" tombolo mnogo tiskarskega dela opravili za boglonaj... Ko pride tombolska nedelja, ima zgodnja maša ob 7 zjutraj veliko več vernikov kot druge nedelje, kajti po tej maši se zbere množica sodelavcev in sodelavk in se v procesiji poda četrť ure daleč do prvega prometnega sredstva, da jih po dveurni veseli vožnji pripelje na kraj požrtvovalnega celodnevne-ga garanja... Bog daj, da bi rojaki Slovenske vasi sprejeli to izdatno sodelovanje pri vsakoletni misijonski veletomboli za svojo tradicionalno častno misijonsko na-
logo!

MISIJONSKI ODSEK V SAN JUSTO SE TUDI POSTAVI. Zlasti pri deveti ve-
letomboli je razvil živahno akcijo med rojaki svojega področja in dosegel prav lepe
uspehe. Žal, že dalj časa v drugih slovenskih središčih ne delujejo misijonski odse-
ki, kot je bilo to v začetku, in je treba pripravljalo delo za tombolo na njih pod-
ročjih opreti le na nekatere posameznike. Naše veletombole bi imele lahko še veli-
ko večje uspehe, aki bi mogli obnoviti misijonske odseke v Ramos Mejía, San Mar-
tínu, na Floridi in še kje drugje. Morda se nam v bodoče to le posreči...

VREME je pri vseh prireditvah, ki se vrše na prostem, pač silno važen činitelj.
Koliko slovenskih prireditev radi slabega vremena ali odpade ali pa se prestavlja
od nedelje do nedelje! Zanimivo: nobena misijonska veletombola doslej še ni bila
ne prestavljena ne odpovedana, ne radi vremena ne radi kake druge ovire. Pa smo
se nekajkrat že zelo bali, kaj bo, ko je ne le črno obzorje grozilo, ampak so že tudi
prve plohice pomočile razstavljene dobitke in razpostavljene mize in stole ter zadr-
žale udeležence. V takih primerih smo že mislili narediti takole: Ker je precej lju-
di že prišlo od blizu in daleč in so še prihajali, kljub negotovemu vremenu, bi do-
bitke razdelili na dvojce: pol kvatern, pol činkvinov, pol tombol, in bi z došlimi igrali
tombolo na prvo polovico dobitkov, za tiste, ki bi jih vreme zadržalo, bi tombolo po-
novili z ostalo polovico dobitkov. Vedeti je namreč treba, da mnogo ljudi kupi tablice
že v predprodaji in jim je na vsak način treba dati priložnost, da igrajo nanje. No,
pa to so bile samo zamisli, dejansko, kot rečeno, nam te operacije še nikdar ni
bilo treba izvesti, kajti vedno se je vreme izboljšalo, ljudstvo je kar brž napolnilo
prostor in igra je potekla v redu in v celoti do kraja. Prišlo je že kar v pregovor,
da kadar imajo "misijonarji" tombolo, tedaj resnega dežja gotovo ni... Kar zadene
jubilejno veletombolo, se nam je dežja še manj bati, kajti salezijanski zavod, kjer
se bo vršila, ima pokritih hodnikov toliko, da bi lahko ne le eno, ampak pet velet-
tombol istočasno igrali pod streho, če bi bilo treba...

TELETOMBOLA. — Že ime samo pove, kaj naj bi to bilo: igranje tombole na dalja-
vo. Kakor se to čudno sliši, smo se enkrat lotili tudi tega poskusa in ne moremo
reči, da se ni obnesel, saj smo tako v oddaljeni argentinski Mendoza kot med rojaki
po svetu, v USA., Kanadi, v Trstu, v Gorici, na Koroškem ter drugod prodali pre-
cej veletombolskih tablic, kar je povečalo izkupiček v prid misijonarjem. Za igranje
teletombole so bile pripravljene posebne tablice, na katere je bilo mogoče igrati le
tombolo, to se pravi, si zadel tombolski dobitek, ako si mogel vse številke prečrtati.
Vsaka teletombolska tablica, ki je bila vsa prečrtana, je imela pravico do dobitka.
Dobitki so bili enaki: celokupna dotedanja knjižna izdanja Slovenske kulturne
akcije (čez 20 knjig). Na skupni tomboli izklicane številke so bile objavljene po
časopisju in sporočene prodajalcem teletombolskih tablic. Kdor je poslal v Buenos
Aires tablico, ki je imela vse številke prečrtane, ker izklicane, je prejel gori ome-
njeni dobitek. Javilo se je vsega skupaj kakih 7 igralcev, ki so zadeli teletombolo.

Morda bi kazalo sistem teletombole izpopolniti in še kdaj to "teletombolo" uvesti med veliko družino misijonskih prijateljev v slovenskem zamejstvu.

SREČA IŠČE IN POIŠČE, KOGAR HOČE. — Med 1.000 in več igralci misijonske tombole pač ni nikogar, ki ne bi zase upal zadeti glavni dobitek in dejansko imajo vse tablice enako možnost za to. Eden glavni dobitek res zadene. Vsi drugi, zavrtačajoč skušnjavo zavisti, navdušeno zaposkajo in mu privoščijo. Navadno dobe glavne dobitke taki, da jim je lahko privoščiti, kakor je na primer pri predzadnji tomboli zadela glavni dobitek "moderna gospodinja" (5 različnih električnih gospodinjskih aparatov) družina devetih članov: mož, žena in 7 še nedoraslih otrok. Zelo iskreno je bil pozdravljen tudi primer, da je zadela električni hladilnik mati enega glavnih naših sodelavcev, jubilentov misijonske veletombole, ki tudi sama leto za letom lepo dela za tombolo po okolišu v San Martínu. Včasih zadenejo lepe dobitke tudi domačini, česar smo prav tako vsi veseli, ko vidimo goste zadovoljne, oni se pa tako tudi bolje, bolj "enakopravne" med nami počutijo.

LJUBLJENCI SREČE SE IZKAŽEJO... — Zadnja leta je prišlo v nadvse hvaljevredno navado, da tisti, ki dobe največje dobitke, kaj darujejo za slovenske misijonarje. Tako je na primer oni, ki je lani zadel glavni dobitek, televizijski sprejemnik, takoj poklonil 3.000 pezov. Podobno so se odrezali, vsak vrednosti prejetega dobitka primerno, tudi ostali štirje, pet, ki so zadeli ostale največje dobitke... Tako darovani denar pomnoži čisti izkupiček veletombole v pomoč slovenskim misijonarjem. Naj se ta lepa navada ohrani!

TUDI OSTALIH DOBITKOV SO VESELI, KI JIH ZADENEJO, ker ima vsak svojo lepo vrednost. Vedno bolj pazimo na to, da so res vsi dobitki praktično uporabni. Če prejmemo kak dobitek, ki sam nima zadostne vrednosti, ga pridružimo drugemu predmetu, in oba skupaj že nekaj predstavljata. Če kdo daruje kako stvar zato, da se je iznebi, ker mu ne služi, naj ve, da tudi drugemu zlepa ne bo služila in da zato ne spada na tombolo, ampak med staro šaro ali med odpadke. Dobitkov ki bi romali iz rok v roke, od srečolova na srečolov, na naših tombolah ni, vsaj zadnja leta ne. Ker imajo tombole navadno od 300 do 400 dobitkov, je od 1.000 igralcev približno tretjina tistih, ki kaj zadenejo. Vrednost vsake kvaterne zlepa ni pod 100 pezov, vrednost činkvinov se suče okrog 200 pezov, vrednost tombol pa od 500 pezov naprej do nad 30.000 pezov! S tombole torej odhaja mnogo udeležencev zadovoljnih že zato, ker jih je sreča obiskala in odnesejo s seboj vsaj toliko vrednosti, kolikor so na tomboli izdali. Vsi ostali pa so zadovoljni ob prijetni zavesti, da so pripomogli k lepemu izkupičku v pomoč dragim misijonarjem.

PRIJETNO PRESENEČENJE smo doživeli ob osmi veletomboli spričo dejstva, da je dosegla uspeh kakor do tedaj še nobena ne, kljub temu, da se je vršila v okoliščinah, ki so napovedovale polom. Prav tiste dni je bila oznanjena nova podražitev vseh den ("plan de austeridad..."). A to še ni bilo najbolj nevarno. Nevarnost je bila bolj v čudnih govoricah, ki so se nekaj tednov preje začele širiti med našimi ljudmi, da se je namreč naš priljubljeni misijonski zdravnik dr. Janež Janež izneveril misijonskemu poklicu in prestopil na Titovo stran; še več, celo v njegovo službo kot osebni zdravnik, specialist za eksotične bolezni, na Titovem potovanju po Indiji, Indoneziji in drugod. Ker je izšlo govorjenje o tem od sicer verodostojnih oseb naše skupnosti, so ga nekatere druge, tudi sicer verodostojne osebe sprejele kot verjetno in novico podajale naprej in začelo se je splošno zatrevati, da je vest čista resnica. Mnogi so v javnih debatah o tem obžalovali, da se je dr. Janežu pomagalo in sploh, da se kaj daje za misijone, češ kdo ve, kje tisti denar končno obtiči in komu služi. Misijonski delavci govorice o prestopu dr. Janeža

v Titov misijon seveda nismo resno vzeli in smo jih zavračali, pri tem pa čakali, da se nam dr. Janež s Formoze spet oglasi in nam s tem da za vse prepričljiv dokaz o neresničnosti govoric. A tombola se je vršila, preden je dr. Janeževo pismo dospelo. Upravičeno smo se torej bali, da bodo govorice vplivale na udeležbo in da bo tombola slabo uspela. Pa glej naše prijetno presenečenje in veselje: Očividno je večina rojakov bolj zaupala misijonom in dr. Janežu kot pa govoricam, in tombolski prostor se je napolnil kot še nikdar in prireditelj je v vsakem pogledu doživel prav dober uspeh. (Vsem je znano, da so se kasneje govorice o dr. Janežu izkazale kot popolnoma izmišljene, kajti naš požrtvovalni misijonski zdravnik se je kmalu oglasil s krepkim pismom, v katerem je poslal tudi številne fotografije, ki ga kažejo v družbi s proprefektom Svete kongregacije za širjenje vere kardinalom Petrom Agagianianom, ki je prav v tistih časih, ko bi po govoricah dr. Janež moral potovati na Titovi jahti, obiskal Marijino bolnišnico na Formozi, v kateri se je dr. Janež bližal 10.000 operaciji... v sveti misijonski službi...)

REKORDNA UDELEŽBA IN REKORDNA PRODAJA TABLIC. — Ko se je tako izkazala resnica, so je bili vsi veseli, celo tisti, ki so govoricam prehitro verjeli. In naš misijonski junak dr. Janež je le pridobil na ugledu in priljubljenosti, pa tudi misijonska akcija, naše delo v pomoč slovenskim misijonarjem je bilo s tem še bolj utrjeno in priznано. To je gotovo pripomoglo k rekordni udeležbi rojakov na deveti veletomboli in k rekordni prodaji tablic. Zgodilo se je, kar se nam do tedaj še nikdar ni: tablic je zmanjkalo! Na srečo smo imeli na "Iliriji", kjer je bila tombola, spravljene preostale tablice prejšnje tombole in te smo dali v prodajo, ko je izvernih za deveto zmanjkalo. In so šle "za med", kot pravimo... Dosegel se je tudi rekordni izkupiček: nad 64.000 pezov pomoči za slovenske misijonarje!

JUBILEJNA VELETOMBOLA — JUBILEJNI CILJ: 100.000 PEZOV. — Ali nam bo kdo zameril, če smo se za deseto veletombolo napravili nekoliko važne in jo proglasili za jubilejno? Kajne, da ne! Saj je končno ta deseta veletombola res jubilej lepega, vztrajnega dela mladih organizatorjev, pa tudi jubilej radostnih žrtev dragih rojakov misijonarjem v pomoč. Seveda smo to deseto tombolo proglasili kot jubilejno tudi radi propagande, saj se samo po sebi razume, da bodo na jubilejno tombolo prišli vsi tisti, ki so se kdaj katere teh misijonskih veletombol udeležili. In res pričakujemo ogromen obisk in do sedaj največjo prodajo tablic, ki naj prinesejo izkupička nič manj kot 100.000 pezov, kot jubilejni dar slovenskim misijonarjem. Upamo...

VLJUDNA PROŠNJA NAROČNIKOM

Zaostala naročnina je velika nevarnost za obstoj lista, s tem pa je v nevarnosti tudi obstoj slovenske misijonske akcije v zamejstvu sploh, saj si brez "Katoliških misijonov" le-te ne moremo misliti.

Blagovolite torej poravnati zaostalo naročnino čim prej! V nasprotnem primeru pa bodite vsaj tako prijazni, da list odpoveste.

Uprava "KATOLIŠKIH MISIJONOV"

Misijonsko delo v Torontu

Misijonski krožek "Baraga" je imel v novembru svoj občni zbor. Ker pri krožku sodelujejo večinoma vsi člani, ni volitev novega odbora najvažnejša stvar na občnem zboru. Dosedanjega predsednika g. Martinčiča Milana, ki se je v pretekli poslovni dobi zares trudil, da se je pomnožilo članstvo in da je krožek živahno delal, je zamenjal g. Ciril Soršak. Iz poročil povzemamo sledeče:

Sestanek je bil redno vsak mesec, le marca je odpadel zaradi duhovne obnove. Na devetih predavanjih so bile aktualne misijonske teme in vedno tudi duhovna misel. Letos je v predavanjih rekord dosegel bogoslovec šuligoj, član Scarboro-Mission. Dvakrat pa je bil na sestanku film namesto predavanja. Tako je bilo redno poskrbljeno za misijonsko formacijo članov samih.

Krožek je v preteklem letu živahno delal tudi na zunaj. Organiziral je dve večji misijonski prireditvi: Baragovo proslavo in na misijonsko nedeljo igro "Kakor v nebesih, tako na zemlji..." Poizkusil je tudi z družabnim večerom, da bi prišel do finančnih virov. Kljub dobri volji ni uspel. Tudi čisti dobiček igre "Vest" je bil skromen. Tako je večina denarja prišla v blagajno od članov samih, ki so prispevali vsak svoj delež na slehernem sestanku.

Poleg prireditve je bilo redno delo. Med prvim smatra krožek za važno pobiranje članarine za "Katoliške misijone" in propagando za list. V ta namen so člani osebno obiskovali naročnike in pismeno pošiljali opomine. S sodelovanjem slovenske šole je krožek zbiral rabljene znamke in jih pošiljal misijonarju Wolbangu, ki jih je redno dajal misijonskemu znamkarskemu centru. Člani so sodelovali pri februarški tiskovni akciji, kjer je v propagandi med drugimi listi redno tudi misijonski mesečnik "Kat. misijoni". Novost v tem letu je bila: zbiranje stare obleke za Indijan-

ce. Okrog deset paketov stare obleke so odposlali na centralo "Madona House" v Ontario. Od tam so tudi naročili mesečnik, ki ga ta zavod izdaja za propagando svojih misijonskih akcij.

Posebnost krožka je tudi Sionska bratovščina, v katero se je vpisala večina članov in so pridruženi centrali v Montrealu. Vsak prvi petek je bila v slovenski cerkvi sv. maša za spreobrnjenje Judov, katere so se člani udeležili in jo tudi oni naročili.

Največ dohodkov je krožek poslal za Baragovo misijonišče v Argentini. Za slovenske misijonarje pa toliko, kolikor je bilo poslanih darov. Gospodarski promet krožka ni bil ravno velik, a uspeh je lep. Težko pa je ugotoviti, koliko je bilo celotnih misijonskih darov poslanih iz Toronta in to veliko po zaslugi misijonskega krožka. Če je ob lanskem občnem zboru krožek mogel ugotoviti, da je bilo na ta ali oni način darovanih iz Toronta okrog 3.000 dolarjev, potem moramo letos dostaviti, da je bila ta številka presežena.

In to je prvi namen krožka: da bu-di med rojaki misijonsko zavest. Brez te ne bo misijonske dejavnosti. Zato ni so najbolj važni materialni uspehi misijonskega krožka samega, ampak misijonsko delo vernikov v celoti. In bolj ko materialni uspehi sta za "Baragov krožek" razveseljivi dve stvari: iz tega krožka je izšel Herman šuligoj, ki je letos postal član družbe Scarboro-Mission. K medicinskim misijonskim sestram pe je jeseni odšla članica gdč. Lili Lomas. Misijonski poklici so najlepši sad krožka in dokaz, kako velik pomen ima krožek v takšni slovenski skupnosti, kot je v Torontu.

Vnetim članom in sodelavcem moremo samo čestitati in obenem izražamo željo, da bi se po vseh slovenskih kolonijah organizirali podobni misijonski krožki. Če kaj lepega moremo storiti v begunstvu, je to sodelovanje pri misijonskem delu.

ZNAMKE ZA MISIJONŦ

Vrsta navodil in pojasnil

(Nadaljevanje)

7. Pisemski ovoji z novo znamko ali celo serijo znamk z žigom prvega dne izdaje so zelo dobri ("First day of issue" stamps).

8. Če je na ovoju več lepo ohranjenih znamk, je treba ovoj dobro ohraniti in znamke oddati še nalepljene, neodtrgane. Za 100 takih ovojev ali razglednic z inozemskimi znamkami dajejo nekateri filatelisti okrog pol dolarja.

9. Navadno želi vsak nabaviti celo serijo znamk. Zato je važno, da skušamo take serije skupaj spraviti, izbirajoč ob sortiranju. Serije imajo lepo vrednost le, če so popolne. Katere znamke spadajo v eno serijo, je lahko ugotoviti na bližnjem poštnem uradu, ako gre za znamke lastne dežele, sicer pa je potreben uradni filatelistični katalog.

10. V Združenih državah izide tak katalog vsako leto v dveh delih ("Scott's Stamp Catalogue"). Leta 1960 je izšel stošestnajsti letnik. Vsaka znamka ima v katalogu nakazano svojo filatelistično ceno. A tako ceno boš moral morda plačati za tisto znamko, ako jo greš kupit; če pa jo prodajaš, boš pri filatelistih prejel navadno le 10 do 12 odstotkov filatelistične vrednosti.

11. Čim višja je cena znamke na pošti, tem večja je navadno vrednost znamke. Zračne znamke so več vredne kot navadne iste cene; razne spominske znamke so spet vrednejše kot običajne po isti ceni.

12. Čim bolj je znamka ohranjena, večjo vrednost ima. Navadno se vse boljše znamke hranijo v posebnih znamkinih albumih, od katerih so najboljši takšni, ki imajo na straneh nalepljen prosojen papir v horizontalnih vrstah, za katere se znamke vtikajo. Da se znamke ohranijo nepoškodovane in čiste, jih je treba prijemati s posebno filatelistično pinceto, zlasti če gre za nove, še nerabljene znamke. Znamk ne smemo prijemati s potnimi prsti; v vročem poletju vlaga znamkam najbolj škoduje. Znamke je najbolje vlagati v prozorne vrečice; ne smemo jih predolgo puščati na soncu, ker sicer barva obledi!

13. Znamke starejšega datuma, če so dobro ohranjene, so navadno višje vrednosti; zato je priporočati misijonskim prijateljem, da pregledajo vso staro pošto za leta nazaj. In če so na pisemskih ovojih še znamke, jih naj misijonski prijatelj varno skupaj s papirjem odtrga in odda na centrali.

14. V sobi ali kakem drugem vidnem mestu imejmo vedno nastavljeno škatljo, ki naj nas spominja, da znamke iz prihajajočih pisem takoj odtrgamo in jih misijonom namenimo. Zasluženje tega drobnega pa zvestega dejanja iz ljubezni do Kristusa in Cerkve gotovo rodi bogate sadove. — Povprašujmo po znamkah pri naših sodelavcih, sosedih, sorodnikih in znancih, v uradu in tovarniški pisarni; prosimo zanje, da nam jih darujejo za misijone. Tudi celo v druge dežele lahko poseže naš znamkarski glas, če pišemo o tem našim znancem po svetu in jih za to dejanje misijonske ljubezni poprosimo. Zbirajmo znamke po organizacijah, zlasti verskih!

Naš glavni misijonski znamkar, ki tudi ta gornja navodila in pojasnila objavlja, lepo prosi vse misijonske prijatelje, da mu pošljejo čimprej vse *vatikanske znamke*, kar jih kje zasledite! Njegov naslov:

Rev. Charles A. Wolbang C.M.
St. Joseph's College. — P. O. Box 351
Princeton, New Jersey, U. S. A.

DAROVI ZA MISIJSKONE

V SKLAD ZA VSE SLOVENSKE MISIJSKARJE

Italija (v lirah): Fara Mačkoviče, 14.500; Marijina družba na Via R'sorta, Trst, 150.000; N. N., Trst, po Marijini družbi, 10.000 za slov. misijonarje, 10.000 za s. Anico Miklavčič, 10.000 za Baragovo misijonišče; Marijina družba v Rojanu (Trst), 36.400.

Argentina (v pesih): Marjan Pirc, Hia-watha, Tigroč 100; Franciška Beltram, 200; Pavel Novak, prov. Mis'ones, 160; č. g. svet-nik Alojzij Košmerlj, Florida, 500.

Venezuela (v dolarjih): Ilija Marija, 29 dol. (100 bolivarjev).

Kanada (v dolarjih): Slovenci iz Batawe in okolice, nabirka g. Ivo Medved in sin: Klemen-čič Stane, 5; Medved Ivo, 4; N. N., 3; Janez Košir, N. N., N. N., Vencel M'edved, Maks Miklavčič, Franc Škerl, Darko Medved, po 2; Ivan Tréck, Lojze Zupančič, Tone Janežič, Valent Balant, Franc Košir, Anton Musar in Franc Podmilšek, po 1. Skupaj 34 dolarjev. N. N. za m. Ksaverijo Lesišk O.S.U., v pomoč gradnji cerkve, po č. g. Wolbangu CM, 100 dol.

U. S. A. (v dolarjih): Nabirka Misijonskega krožka v Gilbertu na Misijonsko nedeljo 1960, po Mrs. John Tushar: Rev. Jože Vovk, 10; družina Mihelič, druž. Medved in druž. Vidmar, po 5; John Tushar, 4; William in Anica Kuntara, 3,50; druž. Sodnik, 3; druž. Perčič in druž. Bajča, po 2; ga. Cilka Zupančič in otroci; druž. Dolenc, druž. Skorjanec, druž. Boris Goritchean, po 2; ga. Marija Paternost, John Pristave, Andrej Pucko, Avgust Kovač, Franc Sever, Stanley Ferkul, Helena Mihelič, vsi po 1 dol.; Anka Mihelič, 0,50 dol. Skupaj: 55 dolarjev; neimenovani iz domovine, 50; iz za-puščine blagopokojnega škofa Rožmana, 40,71; mrs. Frank Tushar, 4; mr. Johana Goryance, 10; mr. Frank Cenkar, 6; miss Antonia Fortun, 5; mrs. Mary Plut, 3 mrs. Catherine Gregory, 2; Lojze Zorenc, 2; mrs. Pauline Vrečar, 1. — Slike s. Anice M'klavčič, prodane v Gilbertu: 38 dol.; za afriške misijone, mrs. Frank Tushar, 5; za o. S. Poderžaja S. J., mrs. Frank Pir-jevec, 5; za s. Anico Miklavčič, mrs. Justina Volarich, 2 dolarja.

ZA KRSTE IN ODKUPE

Italija (v lirah): N. N., družbenica, Trst, na imeni Jožef-Marija, 1000; Dijaki in dijaki-nje zavoda šolskih sester v Trstu, za odkup 14 poganskih otrok in krste na imena Patricija, Rafaela, Norma, Silva, Terezija, Jasna, Ivica, Ana, Marjetka, Mario, Alberto, Dario, Pavel, Davorin, 7.000 Lir; družbenica Lozej Ivanka, Trst, na imena Gabrielja, Andrejček in Jožica, 900; odkupi Lucia, Marija, Neža, Terezija D. J. in dve Marjetki: 3.000; 5 odkupov umirajočih, 500; 1 odkup na ime Gabriel, 500 L'r.

U. S. A. Mrs. Frank Tushar, za krst afriš-kega zamorčca na ime Jožef, 5 dolarjev.

ZA MISIJSKONE

I. razred slovenske šole v Torontu, Kanada in otroci krščanskega nauka, 10 dolarjev. S. Palmina, usmiljenka, njih učiteljica, je ta dar-takole pojasnila: Otroci prvega razreda sloven-ske šole Marije Pomagaj, skupno z otroci, ki hodijo in krščanskemu nauku ter se pripravljajo na prvo sveto obhajilo, so nabrali za misijone 10 dolarjev. Martina Kramar je prinesla na misijonsko nedeljo in krščanskemu nauku 360 cen-tov, ki jih je skrbno spravljala tekom leta. Vsem malim misijonarčkom pristréna hvala, posebno pa naši Martinki, ki se je toliko odpove-dovala ter darovala za misijone vse svoje pri-hranke. Feliks Sebanc, Toronto, 1 dolar.

V pesih, Argentina: Marija Lazar Škrabar-barjeva, Hurlingham, 10; Janko Arh, 10; Strie Dreja iz Mendoza, 200; P. sestra, za misijone, 150; Krajnik Antonija, La Reja, 30; dr. Aloj-zij Voršič, 100; N. N. San Justo, 50.

ZA BARAGOVO MISIJSKIŠČE

Argentina (v pesih): N. N., Lujan, 1.000; ga. Trišer, Ramos Mejia, 100; č. s. Fabjan, usmilj., Buenos Aires, 600; Cvetka Cesar, Lan-us, 1.000.

Avstralija: N. N., Adelaida, 9 funtov.

Kanada: Baragov misijonski krožek v To-rontu, 50 dol.

U. S. A.: Miss Manca Presa, Cleveland za vzdrževanje gojencev Baragovega misijon-šča, nabrala 80 dolarjev.

ZA DRUŽBO ZA SIRJENJE VERE IN DSD

Argentina, v pesih: Družina Jan Maks, Lan-us, 50; Anica Loh, Villa Ballester, 24; Mari-ja Ciperle, Ramos Mejia, 50; Lojze in Albina Sedej, Ramos Mejia, 40; nabirka Misijonske ne-delje v slov. kapeli na Ramon Falcon v Buenos Airesu, 348; Klanšek Angelica, 50; Gornik Zdenka, 50 (obe Buenos Aires); Krajnik Anto-nija, La Reja, 20; Mele Ivan, Lanus, 20. — DSD: Otoci Slovenske vasi v Lanusu (nabral krožek Baragov, misijonišča v Lanusu), 225 pesov.

ZA TISKOVNI SKLAD 'KAT. MISIJSKOV'

Argentina, v pesih: Marjeta Šuštaršič, San Luis, 20 pesov; č. g. Jakob Franc, 20.

Avstralija: po g. poverjeniku Francu Vrabeu so darovali: Ignacij Ahlin in Anton Jesenko po 1 funt; Stanislav Frank, Franc Flajnik, Stane Šubič, Anton Kračina, ga. F. Chersini in Milan Kunc, vsak po 1 funt (10 šilingov); ga. Vi-tez, 6 šil., ga. Carga, g. Kovačič in g. Lelušič so darovali po 5 šil. N. N. je daroval 1 funt in 5 šilingov.

ZA BARAGOVO ZADEVO

Marijina družba Trst, 1 dolará Rojan v Trstu, po č. g. Zorku, 1.500 Lir.

VSEM ISKRENI BOG POVRNI!

Naročnina

“KATOLIŠKIH MISIJONOV”

letnik 1961

Dežele	Valuta	Naročnina		
		Navadna	Podporna	Dosmrtna
Argentina, Uruguay, Paraguay, Chile	arg. peso	150	300	2.000
Ostale dežele Južne Amerike	arg. peso	200	400	2.600
U. S. A. Kanada	dolar	3	6	40
Italija	lire	1.600	3.200	20.000
Avstrija	šilingi	60	120	800
Francija	NF	12	24	160
Anglija Avstralija	funti	1¼	2½	16

Vsem, ki morejo, se lepo priporočamo za podporno ali celo dosmrtno naročnino!

“KATOLIŠKI MISIJONI”

SLIKA na prvi strani ovitka kaže sv. daritev v vzhodnem obredu na svetovnem evharističnem kongresu v Münchnu. - Slika levo pa kaže pogled na krščansko pokopališče v Minia-Egipet, brez križev...

IZ VSEBINE: V novi letnik - Začel je - Izselsjensko poslanstvo - Pesem misijonov je kakor veter - Baragovo misijonišče vabi - Afrika v vrtincu - Maurilyo Sanga iz rodu Wakinga - Ločeni bratje - Misijonstvo na evharističnem kongresu - Naši dragi misijonarji - To in ono o desetih veletombolah - Misijonsko delo v Torontu - Znamke za misijone - Darovi za misijone.

CORREO ARGENTINO Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int.
No. 528.263

Director responsable: Lenček Ladislav C.M.
Domicilio legal: Cochabamba 1467, Buenos Aires.

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Montes de Oca 320, Bs. Aires, Argentina. Tiska "Federico Grote", Montes de Oca 320 (Lenček Ladislav C.M.). S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA: V *Argentini*: in sosednjih deželah, *navadna* 150, *podporna* 300, *dosmrtna* 2.000 pesov. - V ostalih deželah *Južne Amerike* 200 (400, 2.600) arg. pesov. V *U. S. A.* in *Kanadi* 3 (6, 40) dolarjev. - V *Italiji* 1.600 (3.200, 20.000) lir. - V *Avstriji* 60 (120, 800) šilingov. - V *Franciji* 12 (24, 160) NF. - V *Angliji in Avstraliji* 1¼ (2½, 16- funtov.

Letnik 1961 bo imel 10 zvezkov s skupno 512 stranmi, ne upoštevajoč ovitke.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Lenček Ladislav C.M., Misijonska pisarna, Montes de Oca 320, Bs. Aires.
U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C.M., St. Joseph's College, P. O. Box 351, Princeton, New Jersey. - Rudi Knez, 679 E., 157 St., Cleveland 10, Ohio. - Anica Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.

Kanada: Rev. Andrej Prebil C.M., 594 Manning Ave, Toronto 4. Ont.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar C. M., Rue de Sèvres 95, Paris (VI).

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. - Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten. - Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau P. D. Camp. Karnten.

Avstralija: Franc Vrabc, Archbishop'n House, West Tce. Adelaide, S. Australia.